

มโนมยิทธิ ๒

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

ศูนย์พุทธศรัทธา
www.buddhasattha.com

คำนำ

ผลของการปฏิบัติ ในการฝึก มโนมยิทธิ นั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตพรหมยานได้กล่าวไว้ว่า ถ้าปฏิบัติได้คล่อง ทรงอารมณ์ฌาน ๔ ได้เป็นปกติ จะเกิดญาณรู้ ๗ อย่าง คือ

๑. จุตูปปาตญาณ รู้ว่าสัตว์ตายแล้วไปเกิดที่ใด สัตว์ที่มาเกิดนี้มาจากไหน
๒. เจโตปริยญาณ รู้อารมณ์จิตของคนและสัตว์
๓. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้
๔. อดีตังสญาณ รู้เหตุการณ์ในอดีตของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ต่างๆ ได้
๕. อนาคตังสญาณ รู้เหตุการณ์ในอนาคตได้
๖. ปัจจุบันนังสญาณ รู้เหตุการณ์ปัจจุบัน ว่าขณะนี้ใครกำลังทำอะไรอยู่ไม่ว่าคนๆ นั้นจะอยู่ไกลแค่ไหนก็ตาม
๗. ยถากรรมมุตตาญาณ รู้ผลกรรมของคนและสัตว์ได้ ทั้งอดีต อนาคต และปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่า การฝึก มโนมยิทธิ นั้นมีประโยชน์มากมาย ถ้าปฏิบัติถูกต้อง แต่ไม่ใช่ใครที่ฝึกได้แล้ว จะได้ญาณกันทุกคน ผู้ที่จะเกิดญาณทั้ง ๗ ได้นั้น ต้องทรงอารมณ์ฌาน ๔ ได้เป็นปกติ และทำกำลังใจถูกต้อง

คณะผู้จัดทำ จึงได้รวบรวมคำสอนของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตพรหมยาน เกี่ยวกับการปฏิบัติ มโนมยิทธิ ผลของการปฏิบัติ การรู้จักใช้ญาณต่าง ๆ ให้ถูกต้อง และสามารถนำผลที่ได้ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการตัดกิเลส เพื่อความพ้นทุกข์ต่อไป

หวังว่า คำสอนเรื่อง มโนมยิทธิ เล่ม ๑ และ เล่ม ๒ นี้ คงจะเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจฝึกปฏิบัติ "มโนมยิทธิ" ได้ตามสมควร

กุศลผลบุญใด อันเกิดจากการให้ธรรมะเป็นทาน และเป็นธรรมะที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์ **ศุภยพัทธศรัทธา** และ **เว็บบลังจิต** ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา และบูชาพระคุณ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตพรหมยาน (หลวงพ่อดุสิต วัดท่าซุง) เทพพรหมทั้งหลายทั่วสากลพิภพ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทั้งหลายทุกภพทุกชาติที่ผ่านมา และขออุทิศส่วนกุศลนี้ แต่เจ้ากรรมนายเวร เพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายทั้งปวง ขอทุกท่านได้โมทนาในส่วนกุศลนี้ เทอญ.

ศุภยพัทธศรัทธา

สำนักปฏิบัติพระกรรมฐาน สาขาวัดท่าซุง

๗๗ หมู่ ๗ ต.บ้านหม้อ อ.บ้านหม้อ จ.สระบุรี ๑๘๑๓๐

โทร ๐๓๖-๒๐๑๖๐๐ , ๐๘๔-๑๐๗๖๑๐๖

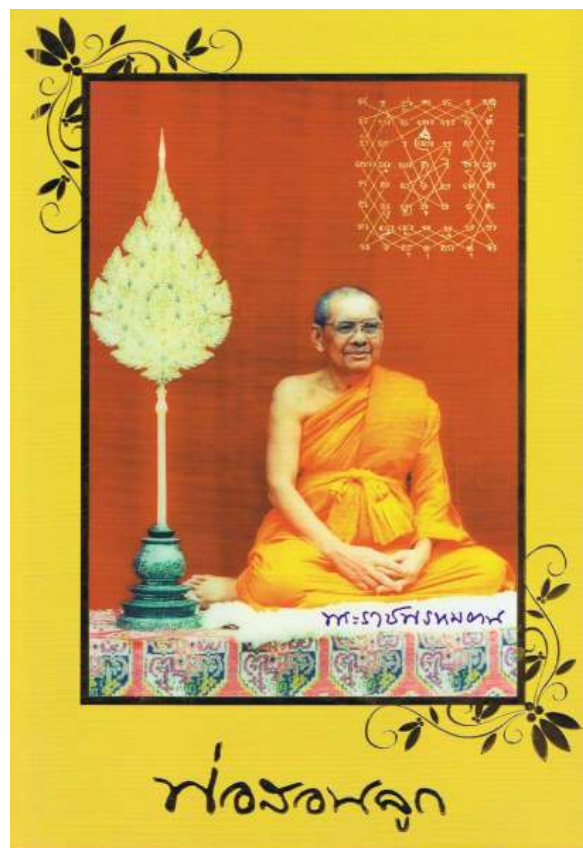
สารบัญ

มโนมยิทธิ ๒ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

เกริ่นนำ	๓
มโนมยิทธิเต็มกำลัง	๔
นิพพานมีสภาพไม่สูญ	๙
จุดป้ปาดญาณ	๑๔
เจโตปริยญาณ	๑๕
ปุปเพนิวาसानุสสติญาณ	๑๗
อดีตังสญาณ	๒๙
อนาคตังสญาณ	๓๖
ปัจจุปปันนังสญาณ	๔๑
ยถากรรมมุตตาญาณ	๔๒
ประโยชน์ของการเจริญมโนมยิทธิ	๔๕
อ้างอิง	๕๔

แนะนำ ศูนย์พุทธศรัทธา

ประวัติการสร้าง ศูนย์พุทธศรัทธา	๕๕
ดำริในการสร้าง ศูนย์พุทธศรัทธา	
ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน	๕๗
แผนที่เดินทางไป ศูนย์พุทธศรัทธา	๖๓

 เกริ่นนำ

เนื้อหาโดยรวมเล่ม ๒ นี้ จะเป็นคำสอนเกี่ยวกับผลที่ได้จากการปฏิบัติ **มโนมยิทธิ** เล่มนี้เป็นเล่มที่ต่อเนื่องจากเล่มแรก

เนื้อหาโดยรวมของเล่มแรกนั้น จะกล่าวถึง ความหมายของ **มโนมยิทธิ** ต้นกำเนิด วัตถุประสงค์ คุณประโยชน์ แบบของ **มโนมยิทธิ**

การเตรียมตัวฝึก **มโนมยิทธิ**
การสมาทานศีล การสมาทานพระกรรมฐาน
และวิธีการปฏิบัติ **มโนมยิทธิ**

การฝึกด้วยตนเองสำหรับผู้ฝึกใหม่ และผู้เคยฝึกแล้ว
รวมทั้งปัญหาของผู้ไม่เคยฝึกมาก่อน
ผู้เริ่มฝึกใหม่ๆ
ผู้เริ่มฝึกได้แล้วและการฝึกแบบเต็มกำลัง
ตอบปัญหาโดย **พระเดชพระคุณ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน**

ท่านที่ยังไม่ได้โหลดเล่มแรก สามารถโหลดได้ที่
<http://board.palungjit.com/attachment.php?attachmentid=544696&d=1237771178>

มโนมยิทธิเต็มกำลัง

ก่อนที่จะอธิบายอย่างอื่น ในตอนต้นนี้ ขอให้ทุกคนคิดตามความเป็นจริง ใ้ความเป็นจริง คือว่า

เราเกิดมาแล้ว เราหนีไม่พ้น นั่นคือ
เมื่อเกิดแล้วก็แก่
ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ ก็มีการป่วยไข้ไม่สบาย
การพลัดพรากจากของรักของชอบใจ
มีความปรารถนาไม่คอยจะสมหวัง
แล้วก็มีชีวิตตายไปในที่สุด
ขอให้ทุกคนจงอย่าลืมนะ กฎธรรมดา

นี่ถ้าเรารู้แล้ว เราหาความสุขไม่ได้ เราจะหนีพ้นความทุกข์

และในขณะเวลานี้ ก็คิดถึงความจริงด้วยปัญญา
ทั้ง ปัญญา และ สัญญา เราก็มองอยู่แล้ว

สัญญา แปลว่า ความจำ **ปัญญา** แปลว่า ความรู้สึก
อย่างเลว ๆ ก็หมายความว่า **รู้สึกตามที่เราเห็น ตามธรรมดา** นั่นก็คือว่า

การเกิดเข้ามาแล้ว ทุกคนเป็นทุกข์
ความหิวก็เป็นทุกข์
ความกระหายก็เป็นทุกข์
ความแก่ก็เป็นทุกข์
การป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นทุกข์
การประกอบกิจการงานต่างๆ มีความเหนื่อยยากก็เป็นทุกข์
ความปรารถนาไม่คอยจะสมหวังก็เป็นทุกข์
ความตายจะเข้ามาถึงก็เป็นทุกข์

และความทุกข์ของเรา ไม่มีแต่เท่านั้น ถ้าจิตของเราชั่ว นิยมความชั่ว คือ
ชอบละเมิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง

เมื่อตายจากความเป็นคน เราก็มุ่งสู่ คือ
ไปทุกข์ในนรก
ทุกข์ในแดนเปรต
ทุกข์ในแดนอสุรกาย
ทุกข์ในแดนสัตว์เดรัจฉาน

กลับขึ้นมาเป็นคน

โทษที่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๑

ทำให้เป็นคนอายุสั้นพลันตาย ถึงแม้จะเป็นคนมีอายุยืนหน่อย เราก็มัก
ป่วยไข้ไม่สบายเป็นเครื่องเบียดเบียน

โทษที่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๒

มีสมบัติต้องเสียหาย ไฟไหม้บ้านบ้าง ลมพัดให้บ้านพังบ้าง น้ำท่วมสมบัติเสียหายบ้าง ถูกโจรลักโจรขโมยบ้าง

โทษที่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๓

คือ กามะ คนที่อยู่ในปกครองต่อต้าน ลูกในปกครองต่อต้าน ว่ายากสอนยากไม่อยู่ในโอวาท ก็เป็นทุกข์

โทษที่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๔

คือ มุสาวาท พูดดี พูดตามความเป็นจริง แต่ไม่มีใครเขาเชื่อ ไม่มีใครอยากฟังทั้ง ๆ ที่ใช้วาจาไพเราะ ก็มีคนไม่ชอบ

โทษที่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๕

คือ การดื่มสุราเมรัย ทำให้เราเป็นคนเป็นโรคปวดศีรษะบ่อยๆ บ้าง เป็นโรคเส้นประสาทบ้าง เป็นบ้าบ้าง

ดีไม่ดี เมื่อโทษทั้งหลายเหล่านี้ มันรบกวนร่างกายหนัก จิตมันก็เป็นทุกข์ จิตใจเศร้าหมอง ก็กลับลงนรกใหม่

ถ้าจิตใจของเราดี มีความสุข นิยมในศีล ๕ ปฏิบัติในศีล ๕ ครบถ้วน มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ครบถ้วน

จิตใจอ่อนน้อมเราก็ไปเป็นเทวดา

กำลังใจเข้มแข็งเราก็ไปเป็นพรหม

ถ้ามีปัญญามาก เราไม่นิยมในการเกิดเป็นมนุษย์เป็นเทวดาเป็นพรหม เราก็ไปพระนิพพาน

ฉะนั้น เวลาที่ขอท่านพุทธบริษัททุกท่าน ก่อนจะใช้อะไรอย่างอื่น ให้ตัดสินใจว่า **การเกิดเป็นคนนี้ มันเป็นทุกข์** จะไม่ขออธิบายมาก ถ้าแค่นี้ไม่เข้าใจ โง่เกินไปก็ไปตามทางเถอะ

ในเมื่อมันทุกข์อย่างนี้ ถ้าเราอยากเกิดอีก ก็แสดงว่าเราพอใจในทุกข์ ถ้าเราพอใจในทุกข์ ความทุกข์มันเกิดขึ้น จะไปบ่นให้ใครเขาช่วย จะมีใครเขาช่วยได้ พระพุทธเจ้ายังช่วยไม่ได้ แต่ต้องหาทางตัดทุกข์เอาเอง ให้ตัดสินใจตามความเป็นจริงว่า

การเกิดเป็นคนชั้นสูงสุดของชาวโลก คือ พระมหากษัตริย์ ไม่มีพระมหากษัตริย์องค์ไหนที่มีความสุขจริง เต็มไปด้วยความทุกข์ยิ่งกว่าชนคนธรรมดา

คนที่ต่ำที่สุด คือ ยากจน ก็เต็มไปด้วยความทุกข์

เราก็ตัดสินใจว่าการเกิดเป็นคนอย่างนี้มันเป็นทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก ถ้าร่างกายนี้ตายเมื่อไหร่ เป็นคน ไม่เกิดแล้ว

เราอยากจะเป็นเทวดาหรือพรหม ก็ใช้ปัญญาว่า เทวดากับพรหมมีความสุข แต่มันก็สุขไม่นาน หมดบุญวาสนาบารมีก็ลงมาหาความทุกข์ใหม่ ก็ชื่อว่าเรายังโง่อยู่

ขอทุกคนตัดสินใจคิดว่า การพบ **พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์** ทั้ง ๓ พระนี้ เป็นปัจจัยต้องการให้เราพ้นทุกข์ คือ **ไปนิพพาน**

ในเมื่อท่านมอบ **สมบัติพระนิพพาน** ให้แก่เรา เรามีความทุกข์ เราโทษใครเขาไม่ได้ ถ้าเราต้องการชาตินี้ เราก็ได้ ชาตินี้ได้

สมบัติพระนิพพาน

สมบัติพระนิพพานที่พระพุทธเจ้าให้แก่เรา ก็คือ

๑. ทานบารมี ทาน เป็นปัจจัยตัด **ความโลภ**

การเจริญพระกรรมฐานอย่างนี้ต้องใช้เงิน เงินที่ให้ก็ไม่จำเป็น เท่าไรก็ได้ เป็นทานบารมี เงินจำนวนนี้ ครูก็ใช้ไม่ได้ นักเรียนก็ใช้ไม่ได้ จะต้องเข้าส่วนกลาง เป็นส่วนของสงฆ์ คือ การตัดโลภะ ความโลภ

๒. ศิล กับ สมาธิ เป็นปัจจัยตัด **ความโกรธ**

เราต้องเป็นผู้มี **ศิลป์บริสุทธิ** ตั้งแต่วันนี้ ไปจนกว่าจะถึงวันตาย ไม่ใช่จะมาสมาทานหลอกพระ ว่าวันนี้ฉันต้องการศิลปะเมื่อสมาทาน

สมาทาน แปลว่า การศึกษา ว่าศิลปะก็มีสิกขาบท เอาแค่ ๕ ก็พอ ๕ สิกขาบทนี้พอ จะเป็นพระโสดาบันก็ได้ เป็นพระสกิทาคามีก็ได้

ถ้ารักษาศิลปะ ๕ ได้ครบถ้วน สมาธิก็เกิด อันนี้เป็นปัจจัยระงับความโกรธ

๓. ปัญญา เป็นตัวตัด **ความหลง** แต่ตัวปัญญาจะไม่พูด เอาไว้พูดทีหลัง

วันนี้ ขอทุกคนจงใช้ **ปัญญา** ว่า **การเกิดมันเป็นทุกข์** เราไม่ต้องการมันอีก ขอเกิดใช้หนี้ความชั่วของกิเลส ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย จะใช้มันหมดหรือไม่หมด ก็ช่างมัน เราจะไมยอมใช้มันอีก ถ้ากิเลสเก่งจริงให้ตามเราไปพระนิพพาน แค่นสรวรรค กิเลสมันก็ตามไปไม่ได้แล้ว

เราจะทรง **ศิลปะให้บริสุทธิ์**

เราจะไม่อยากได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่น

เราอมรับนับถือ **พระไตรสรณคมน์**

คือ **พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์**

ตัดสินใจอย่างนี้ให้แน่นอนนะ

ความชั่ว ๕ ประการ ที่ต้องละ

หลังจากนี้ต่อไป ทุกคน จงละความชั่ว ๕ ประการในจิตเสีย คือชั่ว ๕ ประการนี้เราจะเด็ดขาดไม่ได้ แต่เวลานี้ต้องละให้ได้ เฉพาะเวลาที่ปฏิบัติ เพราะเราต้องการเป็นคนดี ต้องการเป็นคนพ้นทุกข์ ความชั่ว ๕ ประการ เวลานี้ที่เราจะต้องไม่คิดถึงมัน ก็คือ

๑. กามฉันทะ จิตที่มีความพอใจในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ ทุกประเภท เฉพาะเวลาที่เจริญพระกรรมฐาน วางชั่วคราวทิ้งมันไปจากใจ

อาการที่ ๒ คือ ความไม่พอใจ คน หรือ สัตว์ หรือ วัตถุ หรือ เสียง เรา จะทิ้งชั่วคราว

ใครจะมีเสียงเอะอะโวยวายอย่างไรก็ตาม ฉันมีหน้าที่ภาวนาแบบไหน ฉันก็ภาวนาแบบนั้น ตัวใครก็ตัวมัน เราก็เรา เขาก็เขา นี่เขามีเสียงเอะอะโวยวาย เขาไม่ได้แกล้ง มันเป็นตัวยอำนาจกำลังของปีติบ้าง ผีเจ้าเข้าสิงมาในกาลก่อนบ้าง

คนที่มีโรคโศกศาสตร์ ปฏิบัติแบบนี้ไม่ก็ครั้ง โรคก็หายจากกายเพราะรักษาโรคโศกศาสตร์ได้ดีมาก ถ้าเขามีโรคโศกศาสตร์ติดตัวมา เขาก็ต้องร้องเพราะมันถูกบีบคั้น ในเมื่อโรคหายไป เขาก็ไม่ร้อง

และเวลาที่มีเสียงร้องขึ้นมา ก็เป็นเรื่องของเขา อีกเสียงหนึ่งก็คือ เสียงปีติที่เขาไม่เคยเห็นเทวดา เขาไม่เคยเห็นพรหม ไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้ามาก่อน เห็นเกิดปีติทนมไม่ไหวก็เปล่งเสียงออกมา นี่ก็ถือเป็นเรื่องของเขา เราอย่าไปยุ่ง ตัวเราก็คือตัวเรา ตัวเขาก็ตัวเขา เรามีหน้าที่ภาวนาก็ภาวนาไป

เมื่อสมัยปี ๐๘ ฝึกที่วัดสะพาน มีรถแทรกเตอร์ของชลประทาน ๕ คัน เขาซ่อมข้างโบสถ์ ตีเบ็งบ้างๆ พุดกันก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง แต่ว่าคนที่ปฏิบัติทุกคนเขา สามารถทำได้หมด นั้นแสดงว่ากำลังใจเขาเข้มแข็ง

เราต้องทำกำลังใจให้เข้มแข็งแบบนั้น ไม่ใช่ได้ยินเสียงเขาบีบ ก็บีตปี๊ดปี๊ดโวยวายขึ้นมาตกใจ ไข้ไม่ได้ เราก็คจะเป็นเหยื่อของนรกต่อไป

ต้องตัดสินใจว่า ตัวใครก็ตัวใคร เขาเป็นอย่างไร ก็เป็นเรื่องของเขา เรามีหน้าที่ภาวนาอย่างเดียว

อาการที่ ๓ ถีนมิทธะ ความง่วงเหงาเกียจคร้าน ในเวลาที่เจริญพระกรรมฐาน ถ้ามีอาการง่วง การฝึกก็ไม่เป็นผล

อาการที่ ๔ จิตฟุ้งซ่านเกินไป และก้เวลาก่อนจะทำ จงอย่าคิดว่าเราอยากได้อย่างนั้น เราอยากได้อย่างนั้นนะ ถ้าอยากได้มีอยู่ มันจะไม่ได้

อาการที่ ๕ คือ สงสัย ออกไปแล้วบ๊อบบ๊อบอย่างนี้ เกิดสงสัยว่าใช่หรือไม่ใช่ นี่ฟังเลย ให้เชื่อมั่นในอารมณ์จิตว่า เวลานี้จิตเป็นทิพย์ ทุกอย่างถูกต้องหมด

คำภาวนา

สำหรับ คำภาวนา ก็ไม่มีอะไร ก็ นะ มะ พะ ณะ ตามเดิม

เวลาภาวนาจริง ๆ เริ่มต้นใช้ลมหายใจเข้าออก ดึงนิดหน่อยก็ได้ แต่ไม่ต้องดึงมาก หรือใครจะไม่ใช้ลมหายใจเลยก็ได้ เพราะว่าเวลาที่จิตจะหลุดออกจากร่าง ถ้าดึงลมหายใจมากเกินไป จิตมันไม่ไป ปล่อยให้ภาวนาไปตามปกติ

ที่นี้เวลาที่ภาวนา ตามแบบฉบับท่านบอกว่า ถ้าคนใหม่จะเห็นมีแสงพุ่งลงจากเบื้องบนสว่างจ้าลงมา หรือมีแสงพุ่งขึ้นจากเบื้องต่ำขึ้นไป หรือมีแสงสว่างธรรมดาระหว่างกลางอากาศ ถ้าสว่างเต็มที่ พุ่งใจไปตามแสง แล้วก็จะได้ทันที

ถ้าถามว่าไปไหน ตัดสินใจขั้นแรกคือ พระจุฬามณีเจดีย์สถาน ตอนนั้นให้นึกถึงพระพุทธเจ้า แล้วก็พบพระพุทธเจ้า หลังจากนั้นจะไปทางไหน ก็ขออาราธนาพระพุทธเจ้านำ ท่านจะนำไป

สำหรับท่านที่ไม่เคยได้ฌานมาก่อน ฌานที่จะเข้าเป็นฌาน ๔ หยาบ จะมี การเอะอะ ดึงดึงโครมคราม ตีอกชกกลม อันนี้เป็นของธรรมดา เพราะฌานหยาบ

แต่ว่าจะมีการเอามือกระแทกอกหนักๆ เวลาเขาเดิน มือตือกบ๊บบๆ ๒-๓ที นี้ครูผู้มานะ อย่าเพิ่งไปจับมือ เพราะสมาธิยังไม่ทรงตัว ถ้าไปจับมือวางเข้า สมาธิจะเคลื่อน เขาเสียผล

ปล่อยให้มันตือกบ๊บบๆ เห็นท่าจะทนไม่ไหวจริงๆ พอจับมือบ๊บบ วางที่เข้า เวลาจับต้องค่อยๆ จับ มือจะดีเข้าอย่างนี้ใช้ได้ จิตทรงตัว ถ้าวางที่เข้า เจียบ ต้องเอามือขึ้นมาพนมใหม่

สำหรับท่านที่ได้มาแล้วในกาลก่อน ที่แรกก็พนมมือเหมือนกัน ต่อไปถ้าเมื่อยมือก็วางได้ ใช้อารมณเดิม ภาวนาใช้อารมณเดิม พอจิตเริ่มต้นบ๊บบ จับพระรูป พระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ชัดเจนแจ่มใส แสงที่เขาเห็น ก็คือ **รัศมีของพระพุทธเจ้า**

สำหรับคนเก่านี้ เขาเห็นพระพุทธเจ้าตรง เห็นพระพุทธเจ้าชัด ก็ขออาราธนาบารมีท่านว่า **ขอบารมีให้เห็นชัดเจนแจ่มใสกว่าปกติ ให้เติมกำลัง แล้วทูลต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเราจะไปไหน ให้ไปตามนั้น**

ที่นี้วิธีปฏิบัติก็มีเท่านี้ละ

กระดาศที่ปิดหน้า ก็ไม่ควรเรียกว่า หน้ากาก หน้ากากมันเป็นเครื่องแบบผีหรือลึเกเขา กระดาศเขาเขียนชื่อพระพุทธเจ้าว่า **นะ โม พุท ธา ยะ** ควรจะเรียกชื่อว่า **"พระเจ้า ๕ พระองค์"** ใช้คำว่า "หน้ากาก" นี้ไม่ถูกนะ ใช้ศัพท์ไม่ถูกนะ

นิพพานมีสภาพไม่สูญ

นี่ก็มาวัดความเลวของผมอีก ผมก็เลวตามเดิม ความจริงผมเลวเรื่องนี้มานาน เรียกว่าฟังหลาย ๆ คนพูดกัน แม้แต่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ท่านก็พูดกันว่า นิพพานสูญ และตำราที่ผมเรียนก็ นิพพานสูญ ผมก็เลยแนะนำบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทว่า นิพพานสูญ และเวลาสอนนักเรียน ผมก็สอนว่า นิพพานสูญ เวลาผมเทศน์ ผมก็เทศน์ว่า นิพพานสูญ รวมความว่า ผมเลวถึงขั้นเต็มขั้น

แต่ต่อมา มาศึกษาในพระกรรมฐานจากพระผู้ใหญ่หลายท่าน ท่านยืนยันว่า **"นิพพานไม่สูญ"** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านที่เปิดเผยหนัก หนักกว่าองค์อื่น ก็คือ **"หลวงพ่อด วัตปากน้ำ ภาณีเจริญ"**

สมัยนั้นท่านยังเป็นหลวงพ่อดอยู่ ยังไม่เป็นพระครู และก็ยังไม่เป็นถึงเจ้าคุณ ผมไปหาท่าน ท่านก็บอกว่า **"นิพพานไม่สูญ"**

และถามท่านก็ยังพูดในสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ นั่นคือท่านบอกว่า **"เมื่อคืนนี้ ผมไปพระนิพพานมา พระนิพพานนี้ พระที่พระนิพพานนี้ มีร่างกายเป็นแก้วมด"**

เมื่อผมรับฟังจากท่านอย่างนั้น ก็คิดว่า ถ้าตัวเป็นแก้วจะเดินจะพูดได้ยังไง นี่ความเลวของผม อย่างนี้เขาเรียกว่า **"อัมธพาล"** ทั้งโง่ ทั้งบอด คือ บอดไม่รู้ความจริงของพระนิพพาน

แต่ในที่สุดท่านก็แนะนำ ว่าการที่จะรู้จักนิพพานจริง ๆ เขาทำกันยังไง ก็นำแบบฉบับของท่านมาปฏิบัติประยุกต์กันกับแบบปฏิบัติที่ทำไว้แล้ว ผลที่สุด **ผมก็ไปชนนิพพาน** ตามที่หลวงพ่อดท่านพูด แต่ในตอนนั้น **ความมั่นใจมี แต่ ความมั่นคงยังไม่มี**

มั่นใจว่า พระนิพพาน มีจริง

แต่ **ความมั่นคง** คิดว่าคนอย่างเรา จะสามารถไป นิพพาน ในชาติใดชาติหนึ่งได้หรือไม่ นั่น **ไม่มี** ด้วยมีความรู้สึก ว่า ตัวเลวจริง ๆ มีความเลวมาก

ต่อมาเมื่อ **ความมั่นคงของจิต** เกิดขึ้น หลังจากตายจริง ๆ วาระที่สาม **ไปพบนิพพานจริงๆ** จึงได้มี **ความมั่นคงของจิต** ว่าถ้าชาตินี้เราไปไม่ได้ ถ้าเราไม่ละความพยายาม ชาติใดชาติหนึ่งก็ต้องไปได้แน่

เหมือนกับเราเดินทางไกล เราเดินทางไกล ถ้าเราไม่ละการเดินทาง วันนี้ถึงตรงนี้เราพัก หายเหนื่อยมีกำลัง มีทุน เราก็เดินทางต่อไป เหนื่อยที่ไหนพักที่นั่น พักแล้วหาทุนต่อไป สะสมทุนให้พอกับการเดินทาง เดินไปถึงช่วงไหน หมดทุน ก็หยุดที่นั่น สะสมทุนต่อไป ชื่อนี้ฉันใด

แม้การปฏิบัติตนเพื่อไปพระนิพพานก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราค่อย ๆ สะสมความดี ทำลายความชั่ว อันดับแรก ทำลายโลภะ ความโลภก่อน เพราะทำลายง่าย ในเมื่อความโลภค่อย ๆ ลดตัวลง เมื่อความโลภหมด เราก็ทำลายความโกรธต่อไป เมื่อทำลายความโกรธได้ ก็ทำลายความหลงต่อไป

ถ้าชาตินี้ทำลายได้ไม่หมด เราก้หวังการทำลายชาติหน้าต่อไป
เพราะว่ามีความมั่นใจว่า "ตายแล้ว มีสภาพไม่สูญ"

นิพพาน

ทำไมท่าน จึงบอกกันว่า นิพพานสูญ

ความจริงผมก็โง่ต่อไป คิดไม่ถึงว่าคนโง่ประเภทนั้นมี ใ้ผมนะโง่มาแล้ว และโง่คนเดียวไม่พอ สอนให้ลูกศิษย์ลูกหาโง่ด้วยว่า นิพพานสูญ และก็เทศน์ให้ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมีความเข้าใจว่า นิพพานสูญ

ทั้งนี้ก็เพราะว่า ผมก็โง่ตามท่านโง่ ใครจะโง่ผมไม่ทราบ เพราะผมอ่านหนังสือ หนังสือนั้นไม่รู้ใครเขียน แต่ครูสอนนักธรรมของผม ท่านก็เลยเอามาสอนผม เหมือนกัน ผมไม่โทษว่าท่านโง่ **เพราะว่าท่านสอนตามหนังสือ**

การเห็นไม่เหมือนกัน

เพราะร่างกายแต่ละฝ่าย

มีความละเอียดหรือหยาบไม่เสมอกัน

การจะเห็นนิพพานเป็นของยาก บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังเข้าใจตามนี้ ว่า

ร่างกายของ คน และ ร่างกายของสัตว์ มีความหยาบกว่า ผี มาก

คำว่า ผี ก็หมายถึง สัมภเวสีบ้าง อสุรกายบ้าง เปรตบางจำพวกที่เบาอย่างปรทัดดุปลชีวี เปรตพวกนี้เขามีร่างกายบางกว่าเรา

คนหรือสัตว์ ถ้าผี หรือเปรต หรืออสุรกาย ไม่ต้องการให้เห็น คนไม่สามารถจะเห็นได้เลย แต่ว่าเขาสามารถจะเห็นคนได้ นี่แสดงว่าเขาหยาบกว่าเขา ตาของเราใช้อะไรไม่ได้

มาพูดถึง **ผีก็ดี อสุรกายก็ดี เปรตก็ดี** ก็มีร่างกายหยาบกว่าเทวดา ถ้ามว่าเทวดาชั้นไหน ผมก็ต้องตอบว่า ตั้งแต่ภุมเทวดาขึ้นไป ท่านมีร่างกายละเอียดกว่าผี ท่านพวกนี้ ถ้าหากว่าท่านไม่ต้องการให้ผีเห็น ผีไม่สามารถจะเห็นท่านได้เลย

และสำหรับ **เทวดา** ก็มีร่างกายหยาบกว่าพรหม พรหมมีร่างกายละเอียดกว่า ถ้าพรหมไม่ต้องการให้เทวดาเห็น เทวดาก็ไม่สามารถจะเห็นได้เลย

สำหรับ **พระอริยเจ้า** มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน **ที่ไปนิพพานแล้ว** มีร่างกายละเอียดกว่าพรหม ถ้าไม่ต้องการให้พรหมเห็น พรหมก็จะไม่สามารถจะเห็นได้เลย

นี่ตามคุณสมบัติร่างกายแต่ละฝ่าย มีความละเอียด หรือหยาบ ไม่เสมอกัน

การเห็นไม่เหมือนกัน ชั้นกับ ลีลาการปฏิบัติพระกรรมฐาน

ลีลาการปฏิบัติพระกรรมฐาน จะเป็นในรูปไหนก็ตาม ย่อมมีผลเสมอกัน คือว่า ถ้ามี "จิตสะอาดพอ"

คำว่า จิตสะอาดพอ นี้ ต้องมีทั้ง **ศีล** ทั้ง **สมาธิ** **ปัญญา**
ศีลดี สมาธิดี ปัญญาดี และตัดความตระหนี่ได้ นั่นคือ ไม่มีความโลภ ทั้งหมดนี้ ถ้าดีจริง ๆ ก็ดีชั้นโลกีย์

ถ้าดีชั้นโลกีย์ ขนาดต่ำ จิตสะอาดขั้นนี้ สามารถจะเห็นเทวดาได้ แต่ไม่สามารถจะเห็นพรหมได้

ถ้าผู้ที่ปฏิบัติ มโนมยิทธิ หรือ อภิญญา สามารถจะ **ไปสวรรค์ได้** แต่ไม่สามารถจะไปพรหมได้

ท่านที่ฝึก **ทิพจักขุญาณ** ในหลักของ **วิชาสาม** ก็สามารถจะ **เห็นได้** แต่เทวดา ไม่เห็นพรหม

ถ้าจิตสะอาดกว่านั้น มีความเข้มแข็งในสมาธิดีกว่านั้น เป็นกำลังฌาน ทรงตัวตามเวลาสมควร ไม่มากนัก

สำหรับท่านที่เจริญในหลักสูตรของ **วิชาสาม** ได้ **ทิพจักขุญาณ** กำลังจิตเป็นฌาน สามารถจะ **เห็นพรหมได้** และ **พูดกับพรหมก็ได้**

ท่านที่ได้ **มโนมยิทธิ** มีกำลังเป็นฌาน ฌานเข้มแข็งสามารถจะ **ไปเขตของพรหมได้**

ที่นี้ท่านที่มีความสามารถมีจิตสะอาด มีความเข้มแข็ง จิตสะอาดตามลำดับ อย่างต่ำเฉพาะเวลา สะอาดเท่า พระโสดาบัน ขึ้นไป หรือพระสกิทาคาอย่างนี้

หากว่าท่านเจริญแบบ **ทิพจักขุญาณ** ในฝ่ายของ **วิชาสาม** ท่านสามารถจะ **เห็นนิพพานได้**

หากว่าท่านที่ฝึก **มโนมยิทธิ** ก็สามารถ **เห็นนิพพานได้** และ **เข้าเขตนิพพานได้**

โดยเฉพาะที่ท่านฝึก **มโนมยิทธิ** เข้าเขต **นิพพาน** ได้ แต่ว่าไม่สามารถจะนั่งเล่นนอนเล่นในวิมานที่นิพพานได้ แต่ว่าถ้า **กำลังใจ** ของท่านเวลานั้น **สะอาดถึงที่สุด** เวลานั้นไม่มีกังวล ไม่มีความโลภเกาะจิต ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง หรือ ไม่มีราคะ ความกำหนัดยินดีในโลก

จิตสะอาดอย่างนี้ เฉพาะเวลา เวลานั้น ท่านเข้าเขตนิพพานได้ และเข้าไปในวิมานได้ สามารถนั่งเล่นนอนเล่นได้อย่างเป็นสุข

คนเห็นนิพพานมี ไม่ใช่ไม่มี

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิกาญาติโยมที่รัก ความจริงเรื่องของพระนิพพานนี้มี ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัส แต่ทว่า **คนเห็นนิพพานมี ไม่ใช่ ไม่มี** แต่คนเห็นนิพพานจริง ๆ ท่านไม่ค่อยจะพูด ทั้งนี้เพราะอะไร

เพราะว่า ท่านรำคาญ รำคาญบรรดานักปราชญ์ที่ไม่เอาไหน ทำตนเป็น ศาสตรา แต่หาจรรยาใช้อะไรไม่ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร

เพราะถือตำราเป็นสำคัญ ฉันอ่านตำราเก่งก็แล้วกัน ดีไม่ดีก็ทำลายพระพุทธศาสนาเสียด้วย ที่ว่าทำลายพระพุทธศาสนา ก็หมายความว่า อ่านไปอ่านมา หนัก ๆ เข้าก็หมดความเชื่อถือ เลยไม่เชื่อตำรา

พระพุทธเจ้าเทศน์ว่า **"การตายแล้วเกิด"** ท่านก็ใช้อารมณ์ของท่านว่า **"ตายแล้วไม่เกิด ตายแล้วมีสภาพสูญ"**

พระพุทธเจ้าบอกว่า **"สวรรค์มี นรกมี"** ท่านก็บอกว่า **"ไม่มี"** รวมความว่า ท่านทำลายความดีของคนทั้งโลก เพราะคนคิดว่า ถ้าตายแล้วมีสภาพสูญ ก็ไม่ต้องทำความดี ชาตินี้จะเลวแสนเลวอย่างไรก็ได้ นี่ความวุ่นวายของโลกก็จะเกิดขึ้น เพราะนักปราชญ์ประเภทนี้

และอีกประเภทหนึ่ง สวรรค์ไม่มี นรกไม่มี พรหมไม่มี เทวดาไม่มี อะไรก็เท่านั้นแหละ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าตายแล้วไม่มีจุดลงโทษ ก็เลยทำแต่ความชั่วก็ได้ ใครมีกำลังมากก็ข่มเหงคนมีกำลังน้อย คนมีอำนาจมากก็ข่มเหงคนมีอำนาจน้อย คนมีอาวุธมากก็ข่มเหงคนมีอาวุธน้อย รวมความแล้วโลกทั้งโลกไม่มีความสุข

แล้วก็พระพุทธเจ้าตรัสว่ายังไง ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑ พระวินัยปิฎก เปิดขึ้นไปก็เจอเนรกที่พระพุทธเจ้าทรงตรัส เอาแค่เล่มเดียวก็พอ พระพุทธเจ้าทรงตรัส ยืนยันสวรรค์ ยืนยันนรก ยืนยันพรหมโลก ทั้งหมดที่เรารู้นี้ รู้จากพระพุทธเจ้า และพระพุทธเจ้าก็เคยเทศน์ เคยไปแสดงโปรดพระพุทธมารดา ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก และวิมานวัตถุ พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสไว้เยอะ อันนี้ก็ทรงยืนยัน

อย่างพระโมคคัลลาน์ เป็นอัครสาวก ก็สามารถท่องเที่ยวไปในนรก และสวรรค์ นำชาวสาส์นมาบอกชาวบ้านที่เป็นญาติ ว่าญาติของท่านมีความสุข เพราะผลความดีอย่างนี้ เป็นต้น อันนี้องค์สมเด็จพระตถาคตก็ทรงยืนยัน

และก็อย่างในเรื่องของ ท้าวสักกะ คือ พระอินทร์ เช่น ท้าวมหาลี สงสัยว่าพระพุทธเจ้าทรงเทศน์เรื่องท้าวสักกะ คือ พระอินทร์ สงสัยว่าพระพุทธเจ้าเห็นเอง รู้เองหรือฟังใครเขาพูดมา ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันกับท้าวมหาลีว่าท่านไม่ได้ทราบแต่เรื่องของพระอินทร์อย่างเดียว พระอินทร์ทำความดีอะไร มีสมบัติขนาดไหนบ้าง พระองค์ก็ทรงทราบ จึงได้นำมาถึงเรื่องราวของพระอินทร์ทั้งหมด

อย่างเรื่องของพระมหากัสสปะ (ความจริงที่ผมนำมาพูดนี้มันเรื่องย่อ ๆ นะ นิด ๆ) พระมหากัสสปะเป็นพระที่ถูกเทวดาตัมและตุนหลายครั้งหลายวาระ เพราะท่านชอบเข้านิโรธสมาบัติ ฉะนั้นเมื่อออกจากนิโรธสมาบัติ คนทำบุญมีอาานิสงส์มาก เทวดาจึงได้ย่องมาทำบุญแทนคนเสีย

ตายแล้ว มีสภาพไม่สูญ

นี่รวมความว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน แล้วก็ท่านที่หมัดฟ้ากาสาฬวพัสดร์ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร คนอื่นเขาจะเป็นอย่างไรนะ ช่างท่าน อย่าไปสนใจ สำคัญ พวกเราอย่าเป็น **มิจฉาทิฏฐิ**

และก็นำ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้มีคุณ ที่เลี้ยงเรา ให้มีชีวิตอยู่ได้ เข้าใจความดีของพระพุทธเจ้า อย่าทำให้ท่านหลงผิดเป็น **มิจฉาทิฏฐิ**

กรรมของท่าน นอกจากจะชั่วตัวคนเดียวก็หาไม่ ยังทำลายความดี คือ ออกตัญญู ไม่รู้คุณความดีของญาติโยมพุทธบริษัทที่ท่านเลี้ยงมา ทำให้ท่านหลงผิด เข้าใจผิด ท่านต้องลงอบายภูมิ

คือ นักบวชเราเนี่ย ถ้าเลว หรือว่าทำให้บรรดาญาติโยมลงอบายภูมิด้วย จะดู ตัวอย่าง ตัวอย่างพระเทวทัต พระเทวทัตได้อภิญา ๕ ในตอนต้น แต่ในที่สุดตอน ท้ายท่านกลายเป็นคนเลว ก็พาพรรคพวกลงอเวจีเป็นแถว

ท่านมหาภิณทูล หรือ กบิลภิกษุ นี้ก็เหมือนกัน ตัวท่านเลวก็ทำให้แม่กับน้องสาวท่านลงอเวจีด้วย ยังอาจจะมีอีกหลายคน พระอีกหลายองค์ ที่เคารพในท่าน ปฏิบัติตามท่าน ซึ่งท่านทำลายพระพุทธศาสนา ทำลายคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกอย่าง ติดในลาภสักการะ ติดในความเป็นใหญ่ที่บริษัทบริวาร ก็รวมความว่า ท่านลงอเวจีแต่ผู้เดียวไม่พอ ท่านก็เลยชวนแม่กับน้อง อาจจะมีคนอื่นอีกหลายคนลงอเวจีด้วย

ฉะนั้นเรื่องการเข้าใจในการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา ขอทุกคนบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่หนึ่งอยู่ที่นี้ นำไปแนะนำทุกคนให้มีความเข้าใจ **การพิสูจน์คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำกันได้แล้ว**

เอาความรู้สักอายุญาติโยมพุทธบริษัทที่หนึ่งที่นี่และที่อื่น ที่ท่านมาปฏิบัติกันทุกคนที่มาปฏิบัติกันได้เนี่ยไม่ถึง ๔ วัน ได้เบื่องต้นแล้ว จะเป็นเบื่องต้น หรือเบื่องปลายก็ตาม ก็ถือว่าความรู้ที่นี้เป็นความรู้เบ็ด ๑ เท่านั้น ไม่ใช่วิเศษวิโสอะไรมากนัก

ถือว่าพอให้เข้าใจคำสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าบอกว่า
ตายแล้ว มีสภาพไม่สูญ

นั่นก็คือ
ทำดีไปอยู่สุคติ ทำชั่วไปสุคติ

เราก็ใช้ **ทิพจักขุญาณ** ก็ได้
ใช้ **จตุปปาตญาณ**

จุดปาดญาณ

ความจริง **จุดปาดญาณ** นี้ก็คือ **ทิพยจักขุญาณ** นั่นเอง แต่มีความเข้มข้นสามารถรู้สภาวะของคนและสัตว์ที่ตายแล้วไปไหนอยู่ที่ไหน ไปสวรรค์หรือไปนรก

และนอกจากนั้น ยังจะรู้อีกว่า คนและสัตว์ก่อนจะเกิด คนนั้นก่อนจะเกิดมาจากไหน สัตว์ตัวนี้ก่อนเกิดมาจากไหน

อย่างนี้ท่านเรียก **จุดปาดญาณ** เราทำกันได้กระจุกกระจิมๆ เล็กๆน้อยๆ อย่างนี้ ก็ยังสามารถพอรู้ได้ แก่สงสัย ไม่ใช่วิเศษวิโส

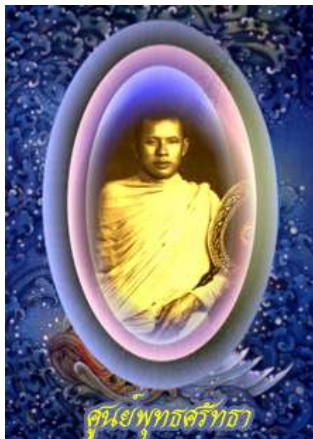
จุดปาดญาณ ญาณนี้ เมื่อเล่นบ่อยๆ ดูว่าสัตว์ที่เกิดมานั้นมาจากไหน สัตว์ที่ตายไปแล้วไปเกิดที่ไหน รู้แล้วอาศัย **ยถากรรมมุตตาญาณ** สนับสนุนให้รู้ผลของกรรม ญาณ นั้นใช้ในคราวเดียวกันได้คราวละหลายๆ ญาณ เพราะก็เป็นผลของ **ทิพยจักขุญาณ** เหมือนกัน

เมื่อรู้ว่าบางรายมาจากเทวดาบ้าง มาจากพรหมบ้าง มาจากอบายภูมิ มีนรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานบ้าง สัตว์ที่ไปเกิดก็ทราบว่าจะไปเกิดในแดนมนุษย์บ้าง สวรรค์บ้าง พรหมบ้าง และเกิดในอบายภูมิบ้าง คนรวยเกิดเป็นคนจน คนจนเกิดเป็นมหาเศรษฐี สัตว์เกิดเป็นมนุษย์เพราะผลของกรรมดีและกรรมชั่วที่สั่งสมไว้

เมื่อรู้เห็นความววนเวียนในความตายความเกิด ที่เอาอะไรคงที่ไม่ได้ดั่งอย่างนี้ มองเห็นโทษของสัตว์ที่เกิดในอบายภูมิ เห็นความสุขในสวรรค์และพรหม และเห็นความไม่แน่นอนในการเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม ที่ต้องจุดคือตายจากสภาพเดิมที่แสนสุข มาเกิดในมนุษย์หรืออบายภูมิ อันเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยความทุกข์เพราะความไม่แน่นอนผลักดัน เป็นผลของอนัตตาที่เป็นกฎประจำโลกไม่มีใครจะตัดทานห้ามปรามได้

มองดูการววนเวียนในการตายและการเกิดไม่มีอะไรสิ้นสุด ในที่สุดก็มองเห็นทุกข์เป็นการเห็นอริยสัจ มีความเบื่อหน่ายในการเกิด เป็น **นิพพิทาญาณ** ใน **วิปัสสนาญาณ** เป็นปัญญาที่เกิดจากญาณในสมณะคือ **จุดปาดญาณ**

ญาณนี้ได้สร้างปัญญาในวิปัสสนาญาณให้เกิดขึ้น เพราะผลของสมณะ คือ **จุดปาดญาณ** เพราะเหตุที่สวาทันสายปลายเหตุ จากการเกิดและการตาย ในที่สุดก็เกิดการเบื่อหน่าย ดังว่ามาแล้ว

ถ้าปฏิบัติถึงแล้ว จงแสวงหาความรู้ จากความเกิดและความตายของตนเอง และสัตว์โลกทั้งมวล ทุกวันทุกเวลา จะเป็นครูสอนตนเองได้ดีที่สุด

ผลดีจะมีเพียงใด ท่านจะทราบเอง เมื่อปฏิบัติถึงแล้ว

เจโตปริยญาณ

เจโตปริยญาณ คือ **ทิพจักขุญาณ** นั่นเอง รู้วาระน้ำจิตของคนอื่น ดูกระแสจิต เขาสุขหรือเขาทุกข์ เขาสะอาดหรือเขาสกปรก อันนี้เรารู้ได้อีกเหมือนกัน แต่ว่าต้องพยายามฝึกดูจิตของตนให้เข้าใจชัด

ดูจิตมีกิเลสหรือไม่มีกิเลส สกปรกมากหรือน้อย

- >> จิตของปุถุชนคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส ก็เป็นจิตที่มีสีเนื้อ เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ไม่สะอาดไม่โปร่งใส
- >> จิตของคนที่ได้ปฐมฌาน จะมีอาการเหมือนแก้วเคลือบ ปฐมฌานละเอียดเป็นเนื้อแก้วสีกลงไปประมาณสัก ๒๕ เปอร์เซ็นต์
- >> จิตของคนที่ได้ฌาน ๒ จะเป็นแก้วสีกลงไป ประมาณ ๕๐ เปอร์เซ็นต์
- >> จิตของคนที่ได้ฌาน ๓ ละเอียด จะเป็นแก้วทั้งดวง มีแกนเล็ก ๆ อยู่ตรงกลาง
- >> จิตของคนที่ได้ฌาน ๔ จะเป็นแก้วทั้งดวงสะอาดมาก แต่ทั้งหมดนี้ไม่มีประกาย
- >> แต่จิตของพระโสดาบันจะเป็นประกายออกไปประมาณ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ (นี่เราฝึกดูจิต)
- >> จิตของพระสกิทาคามีจะเป็นประกายเข้าไปประมาณ ๕๐ เปอร์เซ็นต์
- >> จิตของพระอนาคามีจะเป็นประกายทั้งดวงจะมีแกนข้างใน
- >> ถ้าจิตของพระอรหันต์จะเป็นดาวทั้งดวงไม่มีแกนเลย

อันนี้เป็นสภาพของการดูจิตที่มีกิเลสหรือไม่มีกิเลส สกปรกมากหรือสกปรกน้อย ฉะนั้นพอได้ยินชื่อคนหรือว่ารู้เรื่องราวของคน เห็นหน้าคนให้ดูจิตก่อน อย่าไปดูหน้าดูตา ฟังเสียง อันนี้ไม่แน่นอน คนมีกิเลสอย่างพวกเรา ๆ โภกก็ได้ แต่ว่าจิตของคนโภกไม่ได้

ดูความสุขความทุกข์ของจิต

ความจริงท่านแยกไว้เป็น ๖ ผมขอย่อเป็น ๓

- >> คนมีทุกข์มากจิตสีดำมาก มีทุกข์น้อยจิตสีดำน้อย จางลงไป
 - >> ถ้าคนมีความสุขเพราะอามิสมาก จิตจะมีสีแดงมาก หากคนที่มีความสุขจากอามิสน้อย จิตมีสีแดงน้อย
 - >> แต่คนมีจิตสบาย ๆ ไม่กระทบกระทั่งกับอารมณ์ดีหรือไม่ดี จิตเป็นสุขมีจิตสีขาว
- อันนี้เป็นจิตของปุถุชนคนธรรมดา**

ก็เป็นที่น่าสังเกต **เจโตปริยญาณ** นี้ก็น่าจะฝึกฝนกันเข้าใจ เป็นการดูจิตของเราเองว่า สกปรกมาก หรือสกปรกน้อย

ถ้าสกปรกมากพยายามแก้ไขให้สกปรกน้อย จะได้ไม่มีความประมาทในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น เข้าใจว่าตัวดีไว้เสมอ อันนี้ใช้ไม่ได้

ความรู้ทั้งหมดนี้ผมพูดตามแนวทางการศึกษาตามหนังสือ แต่วิธีการปฏิบัติจริง ๆ ให้ถามพระพุทธรเจ้าตรง

ถ้าจะถามว่า พระพุทธรเจ้านิพพานไปแล้ว พบได้อย่างไร อันนี้ต้องทำก่อนอย่าไปพูดกับคนที่เขาไม่เคยทำอะไรเลย คนที่ไม่เคยปฏิบัติ ไม่เคยทำอะไรเลย จิตเข้าไม่ถึง

ก็เหมือนกับคนที่ไม่รู้จักน้ำปลาและสุรา เวลานี้สุราและน้ำปลาสีคล้ายกัน ถ้าเขาเคยดื่มแต่สุรา เราบอกว่า น้ำปลาเค็ม เขาจะไม่เชื่อ เขาเคยกินแต่น้ำปลา ไม่เคยดื่มสุรา

ถ้าเราบอกว่า สุรามันเมา ไม่เค็มเหมือนน้ำปลา เขาก็ไม่เชื่อ
ถ้าเขาเคยกินทั้งสองอย่าง เขาจะรู้ทั้งสองรส

นักศึกษาที่ศึกษาแต่หนังสือ ฟังเขาแล้วว่า ไม่พบความจริง อันนี้เราอย่าไปเถียงกับเขา (คำว่า นักศึกษา นี้ไม่ได้หมายถึง นักศึกษาในมหาวิทยาลัย หมายถึง นักศึกษาฝ่ายธรรมะ)

ผมพบมาเยอะ มีหลายท่านชอบพูดถึงเรื่องนิพพาน สมัยผมเป็นนักเทศน์ เขาจะขอให้เทศน์เรื่องนิพพาน ไล่ไปไล่มา ค่อยไปค่อยมา ถามว่าศีล ๕ ครบหรือยัง เขาบอกว่ายังไม่ครบ อันนี้ถือว่า จิตยังตกอยู่ในเขตของอบายภูมิ ก็คุยกันไม่ได้

บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

การระลึกชาติถอยหลัง

สำหรับ บุพเพนิวาสานุสสติญาณ นี้ ความจริงมีประโยชน์มากช่วยในการตัดกิเลส เพราะว่าคนเราส่วนมากเป็นผู้เผลอในชีวิต ไม่ได้คิดว่าชีวิตนี้มันจะตาย

ถ้าเราใช้กำลังของ บุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือ การระลึกชาติถอยหลังว่าชาติไหนเราเกิดเป็นอะไร มีทรัพย์สมบัติแบบไหน มีพ่อชื่ออะไร มีแม่ชื่ออะไร ชีวิตของเราเป็นยังไง มีความสุขหรือมีความทุกข์

การเกิดแต่ละครั้ง บางครั้งเรามีชีวิตรุ่งเรืองมากในความเป็นมนุษย์ แต่บางครั้งเราก็ทรมานมาก ต่ำต้อยน้อยวาสนา แต่ก็มาเทียบเคียงกัน ว่าชีวิตแห่งการรุ่งเรืองก็ดี การต่ำต้อยน้อยวาสนาก็ดี

มาดูที่เกิดว่า ชีวิตไหน

พ้นจากความแก่

พ้นจากความป่วย

พ้นจากการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ

พ้นจากความตาย มีไหม

เป็นอันว่าดูไปแล้ว เราก็จะเห็นว่า ไม่พ้นจริง ๆ

แล้วก็ลองถอยหลังดู ว่ามีชาติใดบ้าง ที่เราไปเกิด เป็นทุกขเวทนาในอบายภูมิ ๔ คือ เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน

แล้วก็ถอยหลังไปดูอีก ว่าการที่เราเสวยทุกขเวทนาแบบนั้น เราทำความชั่วอะไรไว้ และก็นรกแต่ละขุม จะทราบว่าเป็นชาติไหนได้ไปครั้งเดียว การเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็เหมือนกัน เป็นหลายประเภท

ในเมื่อพิสูจน์แบบนี้ ความเผลอในชีวิตมันก็ไม่ดี จะมีความรู้สึกตามความเป็นจริง ว่าการเกิดเป็นมนุษย์นี่มันไม่ดี ถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่

ความทุกข์แห่งความเป็นมนุษย์ก็มีมากอยู่แล้ว แต่ว่าสิ่งที่เราจะแสวงหาจากความเป็นมนุษย์ นั่นคือ ความร่ำรวยในทรัพย์สิน ความเป็นผู้มีอำนาจวาสนา บารมี

แต่ในที่สุดเมื่อเราตายแล้ว นำอะไรไปได้บ้าง

บางชาติเราเป็นมนุษย์ ที่มีความรุ่งเรือง มีอำนาจวาสนาบารมีมาก แต่ว่าพอตายจากความเป็นคน เราก็ไปเสวยทุกขเวทนาในนรก

บางชาติเราเป็นคน เต็มไปด้วยความทุกข์ยาก ด้วยความยากจนเข็ญใจ ต่ำต้อยน้อยวาสนา แต่อาศัยการเจียมตัวเจียมใจ ประพฤติอยู่ในความดี ตายจากความเป็นคน เราก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม

แล้วก็เรามาพิจารณาว่า การเกิดเป็นอะไรก็ดี มันดีตรงไหนบ้าง

เป็นเทวดาหรือพรหม มีความสุข ทุกอย่างเป็นทิพย์ แต่ความสุขในความเป็นเทวดาหรือพรหม เราทรงได้ตลอดไหม ถ้าทรงได้ตลอด เราก็ไม่ต้องมาเกิดเป็นคน

รวมความว่า การเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี เราก็เป็นกันคนละหลายชาติ อาจจะเป็นแสน ๆ ชาติ

ถ้าเราจะวัดกันจริง ๆ แล้ว ว่าสुकติกับทุกคติ เราเสวยผลอย่างไรมากกว่า ถอยหลังไปจริง ๆ จะเห็นว่าทุกคติมากกว่าสुकติ คือ เกิดในอบายภูมิมากกว่าเกิดในสวรรค์กับพรหม เราเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานมากกว่าการเกิดเป็นมนุษย์

ตอนนี้เราก็จะรู้ความไม่แน่นอนของชีวิต ความจริงชีวิตนี้เป็นของแน่นอนว่า มันไม่เที่ยง ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง"

สิ่งที่ไม่แน่นอน ก็คือ อารมณ์ใจของเรา
อารมณ์ใจของเรานั้นแล้ว ไม่ยอมรับนับถือตามความเป็นจริง

ก็เป็นอันว่า การใช้ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ มีประโยชน์

สำหรับ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ นี้ ขอบรรดาเพื่อนภิกษุ สามเณร ทั้งหมด จงทำให้คล่อง

การทำให้คล่องนั้น ก็หมายความว่า ถ้าใช้อารมณ์ต้องการเมื่อไหร่ รู้ได้ทันทีเมื่อนั้น

แต่ทั้งนี้เวลาฝึก ต้องฝึกการทรงตัวของสมาธิ การทรงตัวหรือการตั้งเวลานี้มีความสำคัญ การทรงตัวหรือการตั้งเวลา ให้ใช้เวลาบ่อยๆ ในระยะแรก ๆ โดยจับนิมิต

การจับนิมิต

ทางที่ดีก็ควรจับนิมิต คือ กลืน นิมิตจริงๆเราจะใช้อะไรก็ได้

สมัยนี้ไข่ง่าย ๆ เรามีพระพุทธรูปปฏิมากร คือ พระพุทธรูป เป็นประธานอยู่แล้ว เป็นการแทนองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว

ถ้าเราต้องการความแจ่มใสของทิพจักขุญาณ อันนี้มีความสำคัญ ให้ใช้พระพุทธรูปที่เป็นแก้วใส

เพราะแก้วใสนี้เป็นได้ ๒ อย่าง
ถ้าเรามีความรู้สึกว่า ขาว เป็น โอิทาทกกลิน
ถ้าเรามีความรู้สึกว่า ใส เป็น อาโลกกลิน

กลินทั้งสองอย่างนี้ เป็นพื้นฐานแห่งทิพจักขุญาณเหมือนกัน เป็นปัจจัยให้เกิดทิพจักขุญาณ และทำทิพจักขุญาณให้แจ่มใส

เวลาที่เราจะจับภาพพระพุทธรูป ก็จงอย่ายอมขาดทุน นั้นก็หมายความว่าเราเอาทั้ง **กลิน** และเอาทั้ง **พระพุทธรูป** เสร็จ

คือ เรามีความรู้สึกว่า ท่านเป็นพระพุทธรูป หรือ เป็นพระพุทธรูเจ้า อันนี้เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน**

ถ้าเห็นสภาพของพระพุทธรูปเป็นแก้ว เราเข้าใจว่าขาว เป็นโอิทาทกกลิน ถ้าเรามีความรู้สึกว่าใส เป็นอาโลกกลิน

ก็รวมความว่า จะเป็นกลินอะไรนะ ไม่สำคัญ **สำคัญ จับรูปพระพุทธรูเจ้า กับความใสให้ปรากฏ**

วิธีจับภาพพระพุทธรูปเจ้ากับความใส

อันนี้ขอแนะนำไว้หน่อยหนึ่ง นั่นก็หมายความว่า อย่าหลงกายเกินไป จงอย่าบังคับกายว่าต้องนั่งแบบนี้ ต้องนั่งแบบนี้ ห้ามนอน ห้ามเอน ห้ามยืน ห้ามเดิน **อันนี้ไม่ถูก**

เรื่องทางกายนี้ เรายังไม่ใช่พระอรหันต์ แต่ความจริงพระอรหันต์ท่านก็ต้องการความสุขของร่างกายเหมือนกัน อย่าฝืนกาย ถ้าฝืนมันปวดมันเมื่อยขึ้นมา แล้วก็สมาธิมันจะไม่ทรงตัว

ถ้าเราทำอยู่ที่กุฏิของเราเอง หรือว่าทำที่บ้านของญาติโยมพุทธบริษัท นั่งตามสบาย นอนตามสบาย จะนั่งก็ได้ จะนอนก็ได้ จะยืนก็ได้ จะเดินก็ได้ การนั่งจะนั่งในลักษณะไหนก็ได้ แต่โปรดอย่าเหยียดเท้าไปทางพระพุทธรูปก็แล้วกัน นั่งเก้าอี้ก็ได้ นั่งห้อยขาก็ได้ เอนกายก็ได้ อันนี้ไม่เลือก

วิธีปฏิบัติจริงๆ อย่าให้เครียด ถ้าเครียด ผลจะเสีย

หลังจากนั้น ลืมตาดูพระพุทธรูป จำทั้งองค์ ไม่ต้องจำมาก ตั้งแต่เศียรบ้าง หน้าผากบ้าง คอบ้าง **อันนี้ไม่ต้อง** ตามที่เขาอธิบายกัน อันนี้เคยได้ยินว่า จับข้างบนมานิดหนึ่งก่อน ดูเกศ จับเกศได้ เลยมาถึงหน้าผาก **อันนี้ไม่จำเป็น**

องค์ท่าน ไม่กว้างเกินวงตาของเรา แสงสว่างของวงตาของเรา กว้างกว่าองค์พระพุทธรูป ฉะนั้น จับทีเดียวเต็มองค์เลย ลืมตาดูให้ชัด ตั้งใจจำภาพแล้วก็หลับตา พร้อมกันนั้นก็ใช้ คำภาวนา

อัมเตโอรังคะปฐม ลำ๑๑๑ คุณนยพุทธศรีธา

คำภานา

คำภานา ว่าอย่างไร เป็นเรื่องของท่าน เพราะว่าพูดในที่นี้ พูดเป็นกลาง ๆ จะภานาว่า พุทธ สัมมาอรหัง หรือ อิติสุคโต อะไรได้ทั้งหมด นะโมพุทธานะ นะมะพะธะ ก็ได้ทั้งหมดไม่จำกัด

แต่สำหรับท่านที่ฝึก มโนมยิทธิ

ให้ใช้คำภานาว่า นะมะ พะธะ รุฬมหายใจเข้าออกไปด้วย รู้คำภานาไปด้วยในตัวเสร็จ แล้วจิตก็จางภาพ เมื่อจับภาพได้ นึกถึงภาพให้มีความสว่างตามควร ต่อมารู้สึกภาพเลื่อนไปจากใจ เมื่อภาพเลื่อนไปจากใจก็ลืมตาดูใหม่ จำได้แล้วก็หลับตา นึกถึงภาพ พร้อมกับภานา กับรุฬมหายใจเข้าออก

ถ้าหลับ ๆ ลืม ๆ เข้าใจว่าจำได้แน่ ก็ให้เข้าที่พัก เข้าที่นอนก็ได้ นอนแบบสบาย จิตใจนุ่มนวลนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็นึกถึงภาพที่เราจำได้ จนกว่าจะหลับไป ที่ใช้คำว่า "จนกว่าจะหลับไป" นี้มีประโยชน์

แต่บังเอิญถ้าเกิดอารมณ์กลุ้ม มีอารมณ์ฟุ้งซ่านมากเกินไป ทำไปๆ ไม่นาน นึก จับภาพได้ไม่ทรงตัว จิตก็ฟุ้งซ่าน ถ้าจิตฟุ้งซ่านคุมไม่อยู่ อยาฝืน เลิกเสียเลย ถือว่าระยะนั้นเอาเท่านั้น

แต่ถ้าเวลาไหนใจสบาย ก็นึกถึงภาพพระพุทธรูปที่เราต้องการ จับอย่างนี้ ฝึกไว้ทุกวัน มีการทรงตัว ถ้าจับภาพได้ชัดเจนตามกำลังครั้งหนึ่งสัก ๓ นาที หรือ ๕ นาที เป็นที่น่าพอใจ แล้วต่อไปต่อไปนาน ๆ ก็อาจจะขยายไปถึงครึ่งชั่วโมง ถ้าทรงอารมณ์จับภาพได้ถึงครึ่งชั่วโมงจะเก่งมาก

ถ้าจับภาพพระพุทธรูปได้ ต่อไปก็นึกถึงภาพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง ขอภาพพระองค์มาปรากฏเฉพาะหน้าของเรา ให้เห็นภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชัดเจนแจ่มใส เรียกว่าชัดเจนแจ่มใสตามกำลัง ยิ่งชัดแพรวพราวเท่าไรยิ่งดี

อย่าลืมว่า การเห็นพระพุทธรูปก็ดี การนึกถึงภาพพระพุทธรูปก็ดี ชัดเจนขนาดไหน นั้นแสดงว่าจิตสะอาดขนาดนั้น แล้วเวลาที่เราจะดูเทวดาหรือดูพรหม เรา จะเห็นขนาดนั้น เวลาที่ใช้กำลังของ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ภาพถอยหลังในชาติก่อน ๆ ของเรา เราจะเห็นชัดเจนแจ่มใส เท่าภาพพระพุทธรูป หรือภาพพระพุทธรูปที่เราเห็น

อันนี้ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ต้องทำอย่างนี้เป็นประจำ

ไม่ใช่ว่า พอฝึกวันสองวัน ก็บอกว่า "หลวงพ่อดุสิตยังไม่ชัดเจนแจ่มใส" นั้นเพราะเริ่มต้นแค่ให้รู้จักการปฏิบัติ

การจะคล่องตัวหรือไม่คล่องตัว ความแจ่มใส ความเป็นทิพย์ จะดีหรือไม่ดี ทุกคนต้องฝึกเอาเอง

ทุกคนต้องฝึกเองให้ได้

ไม่ใช่จะมาทำเป็นเด็กอ่อน อ่อนแบบนั้น อ่อนแบบนี้ อย่างนี้ไม่มีใครเขาครบ
รวมความว่า คนต้องการเกาะ ต้องการจูง ต้องการอุ้ม นั้นไม่มีใครเขาเอาใจ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาดมา ไม่เอาใจใครในเรื่องนี้ ถ้ากำลังใจไม่ดีพอ ก็จงอย่าทำ ที่
ทำนี้ไม่ได้รับจ้าง ที่แนะนำนี้ไม่ได้รับจ้าง แนะนำด้วยการสงเคราะห์ แต่บางคนก็อ่อน
เกินไป อันนี้ใช้ไม่ได้

โปรดทราบถึงกำลังใจของอาดมาด้วยว่า อาดมานั้นไม่ต้องการคนมีใจอ่อน
แอแบบนั้น เราต้องดูคนอื่น เขากินข้าว เราก็กินข้าว เขามีนิ้วมือ ๆ ละ ๕ นิ้ว เราก็กี
นิ้วมือ ๆ ละ ๕ นิ้ว เขามีอาการ ๓๒ เราก็กินเดียวกับเขา

ถ้าทำไม่ได้จงรู้ตัวว่า เราเลวเกินไป

ความเลวมาจากไหน มาจากการย่อหย่อนไม่ยอมต่อสู้กับกิเลส
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อารมณ์ที่มัว มาจาก

๑. จิตมีกังวล
๒. ศิลไม่บริสุทธิ์
๓. นิสัยเข้ามารอบงำจิต
๔. อารมณ์ขาดจากพรหมวิหาร ๔

ถ้าอารมณ์ทั้ง ๔ ประการนี้บกพร่อง แสดงว่า เราเลวเกินไป

ขอทุกท่านจงเข้าใจตามนี้นะ จงอย่าไปโทษใคร อย่าไปโทษครู บางคนก็
โทษครูสอนไม่เหมือนกันบ้าง นั้นความเลวของเรา ถ้าไปโทษเขามาก เราก็กเลวมาก

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"อัตตนา โจทยัตตานัง"	จงกล่าวโทษโทษที่ความผิดตนเองไว้เสมอ
"อัตตาทิ อัตตโน นาโถ"	ตนแลย่อมเป็นที่พึ่งของตน
"โกหิ นาโถ ปโร สียา"	บุคคลอื่นใครเล่าจะเป็นที่พึ่งได้
"อัตตาทิ สุตันเตนะ"	เมื่อเราฝึกฝนตนดีแล้วไซ้
"นาลัง ละภะติ ทุลละกัง"	ย่อมได้ที่พึ่งที่บุคคลอื่นได้โดยยาก

ฉะนั้นทุกคนจงทราบว่ เราเท่านั้นที่จะดีหรือไม่ดี เราต้องทำเอง พระพุทธ
เจ้าก็ทรงตรัสว่า

"อักขาตาโร ตถาคตา" ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก

ฉะนั้นขอทุกคนที่ปฏิบัติ อย่าทำใจเหมือนเด็กอ่อน ถ้าทำใจเหมือนเด็กอ่อน
แทนที่ได้รับความเมตตาปราณี ขอประทานโทษขอพุดตามศัพท์ภาษาชาวบ้าน แทน
ที่มีความเมตตาปราณี กลับจะคลื่นไส้มากเกินไป เพราะว่าการทำอะไรไม่จริงไม่จัง
อันนี้ไม่ต้องการ คือไม่ต้องการจริงๆ ไม่ต้องการคบหาสมาคม กับบุคคลประเภทนั้น
ด้วย เพราะว่าบุคคลประเภทนี้มีอย่างเดียวคือ ถ่วงความดีของบุคคลอื่น

ความดีในพระพุทธศาสนา

สะเก็ด ความดีในพระพุทธศาสนา

จงจำไว้ว่า จริยาที่เราจะต้องทรงใจ

๑. ยามปกติ เราจะไม่สนใจในจริยาของบุคคลอื่น
ใครเขาจะดี ใครเขาจะเลว เป็นเรื่องของเขา
๒. อภัยกตชนฆ่าท่าน
๓. อภัยถือตัวเกินไป

นี่อย่างย่อ ความดีขนาดนี้เป็น สะเก็ด ความดีในพระพุทธศาสนา

เปลือก ความดีในพระพุทธศาสนา

ถ้า เปลือก ความดีในพระพุทธศาสนา ก็คือว่า

๑. ไม่มีกังวล
๒. ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง
ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล
ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว
๓. ระวังนิรณโดยจับพลัน เมื่อเราต้องการความเป็นทิพย์ของจิต
ขณะที่จิตต้องการสมาธิ ใจความเป็นทิพย์นี้มันมาจากสมาธิ มีความตั้งใจ จิตสะอาด ถ้าต้องการจิตเป็นทิพย์ หรือต้องการสมาธิ ต้องระวังนิรณได้ทันทีทันใด
๔. จิตทรงพรหมวิหาร ๔ เป็นปกติตลอดวัน

กำลังใจ ของบรรดาท่านพุทธบริษัทได้เป็นอย่างดี ฌานสมาบัติจะทรงตัว
คำว่า เศร้าหมอง ไม่ผ่องใส กำลังใจไม่เสมอกัน สว่างบ้าง มืดบ้าง มัวบ้าง จะไม่มี
จะมีแต่คำว่า ผ่องใส เรื่อยๆ ไปตามลำดับ

ความดีขนาดนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าเป็นความดีชั้น เปลือก ของคำสอน
ของพระพุทธศาสนา

กระทู้ ความดีในพระพุทธศาสนา

ที่นี้มา ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติได้ พระพุทธเจ้าบอกกว่า
เข้าถึง กระทู้ ของพระพุทธศาสนา ...นี่เราปฏิบัติเข้าถึง กระทู้

แก่น ความดีในพระพุทธศาสนา

ถ้า จุดอุปปาตญาณ ที่ผ่านมาแล้ว เห็นได้ยินชื่อคนหรือสัตว์ ทราบได้ทันที
ว่าท่านผู้นี้ ก่อนเกิดมาจากไหน ได้ยินชื่อคนตาย ทราบได้ทันที ว่าท่านผู้นี้ตายแล้ว
ไปไหน อันนี้เข้าถึง แก่น ...แก่นนี้เป็นฉานโลกีย์ ยังไม่ดีพอ

เวลานี้เราก็ตุกกันถึง **กระทู้ (ปฐเพนิวาसानุสสติญาณ)** ที่นี้มาว่าถึงการ
ชักซ้อม

การชักซ้อม ต้องมีให้คล่อง

เห็นคนที่เขามีความร่ำรวยมีความสุข แต่ความจริงคนไม่มีความสุข มีความ
ทุกข์ ถือว่าฐานะเขาดีก็แล้วกัน เราก็ลองคิดว่า ชาติไหนบ้างที่เราเคยมีฐานะอย่างนี้

พอนึกบ๊ีบให้ทราบทันที เห็นภาพทันที

ว่า อ้อ...ความร่ำรวยอย่างนี้ เราก็มีเหมือนกัน แล้วก็ถอยหลังไปดูตอนที่เรา
ร่ำรวย เราเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ และทรัพย์สมบัติทั้งหลายเหล่านั้น มันอยู่ที่ไหน

เห็นคนจน นึกถึงภาพ จับจิตทันทีว่า เอ...นี่เราเคยจนแบบนี้บ้างไหม ภาพ
นั้นจะปรากฏ นึกถึงสุข เราเคยเกิดเป็นสุขบ้างไหม

**เห็นอะไรนึกตามทุกที ให้มันได้ทันทีทันใด ต้องซ้อมให้คล่อง คือเอา
จริงๆ ซ้อมให้คล่อง เห็นบ๊ีบนึกบ๊ีบ เห็นบ๊ีบนึกบ๊ีบ**

แต่อย่าลืมนอนเข้ามิด

ตอนเข้ามิด เป็นเวลาที่มีความสำคัญมาก เราตื่นจากนอน หายจากความ
เหน็ดเหนื่อย เพราะได้พักผ่อนจากการหลับ

**ตื่นมาแล้วจิตสะอาด ตั้งใจมีสมาธิพระรัตนตรัยให้ดี ระงับนิวรณ์
ทันทีทันใด จิตไม่มีกังวล ศิลปวิธี อารมณฺทรงแพรหมวิหาร ๔ ครอบถ้วน ให้
จิตเป็นสุข**

หลังจากนั้น ก็พิจารณาตามความเป็นจริง ว่า

การเกิด มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์
ความแก่ เป็นสุขหรือเป็นทุกข์
ความป่วยไข้ไม่สบาย เป็นสุขหรือเป็นทุกข์
การพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เป็นสุขหรือเป็นทุกข์
ความตาย เป็นสุขหรือเป็นทุกข์

อันนี้ก็ไม่ต้องคิดมาก ถ้าต้องคิดมากก็ไม่ต้องทำความดี ไม่ต้องเจริญกรรม
ฐาน เห็นแล้วว่ามันทุกข์ เมื่อความทุกข์มีอยู่ สภาพจริงของความเป็นทุกข์ เราก็ตัด
สิ้นใจว่า

**"ขึ้นชื่อว่าความเกิดอย่างนี้ มีร่างกายอย่างนี้ จะมีกับเรา ชาตินี้เป็น
ชาติสุดท้าย ชาติต่อไปไม่มีอีก"**

หลังจากนั้นก็กำหนดจิตคิดว่า

การเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา

เราจะไม่เป็นคนโลกโมโหสัน อยากรู้ได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลใด โดยไม่ชอบธรรม มาเป็นของเรา

เราจะไม่คิดประทุษร้ายใคร จะเป็นมิตรที่ดีของคนและสัตว์ทั่วไป

เราจะไม่หลงใหลใฝ่ฝันในร่างกาย ว่าร่างกายมันดี เห็นความสกปรกของร่างกาย เห็นความเสื่อมของร่างกาย เห็นการสลายตัวของร่างกาย มีความเข้าใจว่าทุกข์ทั้งหลายที่มีขึ้นมาได้ ก็เพราะอาศัยร่างกายเป็นเหตุ ตัดสิ้นใจว่าร่างกายแล้ว ๆ อย่างนี้ จะไม่มีสำหรับเร่อีกต่อไป

หลังจากนั้น **ทำกำลังใจให้สะอาดตามควร ภavana กำหนดรู้ลมหายใจ เข้าออก จับพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แจ่มใส ฟุ้งไปอันดับแรกนิพพานเลย ไปอยู่ที่นิพพาน**

จะไปอยู่ตรงไหนก็ได้ วิมานของเราก็ได้ วิมานของพระพุทธเจ้าก็ได้ ให้เป็นไปตามความพอใจ อยู่ให้ใจเป็นสุข

เมื่อใจเป็นสุขดีแล้ว เป็นการพิสูจน์ ว่าชีวิตนี้มันจะมีสุขหรือมีทุกข์ ญาณหรือฌานที่เราได้ ความรู้ที่เราได้ จะตรงหรือไม่ตรง ตอนนั้นกราบทูลถามตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่แรก ๆ เอน้อย ๆ คิดว่า วันพรุ่งนี้จากเวลาที่เรารื่นถึงกว่าจะหลับ จะมีใครบ้างไหมที่ทำให้เรามีความสุข และทำให้เรามีความทุกข์ ถ้ามี คนนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่งตัวด้วยเครื่องแต่งตัวอะไร จดจำไว้

พอกลับลงมาก็บันทึกไว้ เขียนไว้กันลืม เขานุ่งผ้าสีอะไร ลักษณะแบบไหน ใส่เสื้อสีอะไร รูปร่างหน้าตาเค้าเป็นยังไง และทำกำลังใจให้เราสบายหรือไม่สบาย เพราะอะไรเป็นเหตุ เขาจะมาพูดแบบไหน เขาจะมาทำแบบไหน

พออย่างนี้แล้วก็ เราดู วันทั้งวันมันถูกหรือไม่ถูก บางวันจะถูกทั้งหมด บางวันถูกบ้างไม่ถูกบ้าง อันนี้ก็ต้องจำอารมณ์ ว่า อารมณ์ของเราที่เรารู้ ที่ถูกทั้งหมดเรา ทรงอารมณ์แบบไหนก่อนขึ้นไป และเวลาที่มันถูกบ้างไม่ถูกบ้าง ทรงอารมณ์แบบไหน

ก่อนที่จะขึ้น และก่อนที่จะรู้ จงทิ้งอารมณ์อื่นเสียให้หมด ทำจิตใจเป็น อุเบกขา สบาย ๆ นี้ก็หมายความว่า ใครว่า ใครดี ใครชั่ว เราไม่สนใจ สนใจอย่างเดียว คือ อารมณ์กลาง ๆ

อันนี้แหละ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท **ปพ** **เพนิวาसानุสสติญาณ** นี้ มีประโยชน์มาก ทำให้คล่อง

ต้องทำให้คล่อง ทำให้ชิน

ถ้าทางที่ตื่นะ พระก็ได้ ขรवासก็ได้ เราก็กฝึกการเป็นหมอดูตัวเอง อย่างว่
นี่แหละ เราเป็นหมอดูตัวเอง ทุกวันทุกวัน อย่างนี้อารมณ์จะชิน

และเวลาสบาย ๆ เราก็กทบทวนถอยหลังของเราไปตามเรื่อง มองดูความไม่
แน่นอนของชีวิต มองดูความไม่ทรงตัวของร่างกาย มองดูการพลัดพรากจากทรัพย์
สมบัติทั้งหลาย และคนและสัตว์อันเป็นที่รักเมื่อตายแล้ว

นิพพิทาญาณ คือ ความเบื่อหน่ายจะปรากฏ

เมื่อนิพพิทาญาณปรากฏ อะไรจะเกิดขึ้น

นั่นคืออันดับแรก อารมณ์ของพระอนาคามีจะปรากฏ มันก็จะเบื่อทุกอย่าง
เบื่อความรัก เบื่อความโลภ เบื่อความโกรธ เบื่อความหลง อารมณ์ใจก็จะเป็นสุข
และก็จะมองเห็นนิพพานได้ชัด

กำลัง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ นี้ ช่วยตัดกิเลสทุกประเภทได้ทั้งหมด

และขอบรรดาสาวกขององค์สมเด็จพระบรมสคตทุกท่านที่รับฟัง ฉะนั้น **ปุพ
เพนิวาสานุสสติญาณ** ที่เราจะฟังได้ คือ **การระลึกชาติ** ถึงแม้ว่ามันจะกระจุม กระจ
จิม ไม่แจ่มใสชัดเจนเท่าพระอรียเจ้า เราก็กควรจะ **พอใจ**

พอใจว่ เราก็กไม่สงสัยเรื่องการตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย จะไม่ต้องไปนั่ง
โพทนาบอกใครว่ ตายแล้วณะไม่เกิด ตายแล้วมีสภาพสูญ หรือว่ ตายแล้วเกิดหรือ
ไม่เกิดก็ช่าง แต่ใครเขามาถามก็กไม่กล่าวพูด ถ้าไม่รู้จริง

ถ้าเรามีความรู้อย่างนี้ เราก็กล้ำพุดทุกอย่าง เพราะทุกอย่างเราสัมผัสมา

ฉะนั้น ขอบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า และบรรดาเพื่อนภิกษุ
สามเณร **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** คือ การปฏิบัติเข้าถึง **กระพี** ความดีในพระ
พุทธศาสนา

**ขอทุกท่าน พยายามทำให้คล่อง
และทรงตัวให้ดี**

**ฝึกการทรงสมาธิจากการจับภาพ
พระพุทธรูปที่เป็นแก้วใส**

**กำลังใจจะส่องใส
ความเป็นทิพย์จะสะอาด**

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณนี้ ต้องทำให้คล่อง ทำให้ชิน

การทรงกำลังของสมาธิ

ก็ขอเตือนเรื่อง การทรงกำลังของสมาธิ เวลาสมาธิ ทรงให้ดี และมีสภาพแจ่มใส

อย่าลืมว่า จงอย่ามีความหวั่นไหวอะไรทั้งหมด ขณะที่ทำสมาธิ กำลังใจของเราต้องดีตลอดวัน

นั่นคือ

๑. ไม่ยกตนข่มท่าน

๒. ไม่สนใจ ไม่แส้ไปหาเรื่องในจริยาของบุคคลอื่น ใครเขาจะดี ใครเขาจะเลวช่างเขา เราเห็นเขาเลวมากก็คือเราเลวมากเอง ถ้าเราเป็นคนดี ในโลกนี้ไม่มีใครเลว เพราะทุกคนอยู่ใต้อำนาจกฎของกรรม

๓. และก็ไม่ถือตัวเกินไป

อารมณ์อย่างนี้เป็น **สะกิดความดี** ในพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ใน **อุทุมพริกสูตร** และก็การเข้าถึง **เปลื้องความดี** คือ

๑. ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง

ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล

ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

๒. สามารถระงับนิวรณ์ได้ทันทีทันใดที่ต้องการ

๓. จิตทรงพรหมวิหาร ๔

๔. และขอแถมอีกนิดหนึ่ง คือ **ใจยอมรับนับถือความดี ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ มีความรู้สึกชีวิตนี้มันต้องตาย ถ้าตายเมื่อไรขอไปนิพพานเมื่อนั้น**

ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่าน ทรงอารมณ์ได้แบบนี้ **ขึ้นชื่อว่า การเกิดในอบายภูมิต่อไปไม่มีแน่**

จะเป็นการเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานนี้ **ไม่มีต่อไปอีก** มีอย่างเดียว คือ **มุ่งหน้าไปนิพพาน**

และถ้าหากว่าจะต้องเกิดใหม่ ก็มีการจำกัดเวลา

-ถ้าความเข้มข้นของจิตมีอยู่ เกิดเป็นมนุษย์อีกชาติเดียว เป็นอรหันต์ไปนิพพาน

-ถ้ามีความดีกำลังจิตอ่อนลงมา เป็นอย่างกลาง เกิดอีก ๓ ชาติจากคนแล้ว ก็ไปนิพพาน

-กำลังจิตย่อหย่อนไปมากหน่อย ก็เกิดอีก ๗ ชาติไปนิพพาน

แต่ถ้าทรงกำลังใจได้ อย่างที่วามมาแล้ว ทุกคน สาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วพึงทราบ ว่าถ้าตายจากคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม พระศรีอาริย์มาตรัส ฟังเทศน์จบเดียวอย่างน้อยเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี ฟังเทศน์อีกครั้ง สองครั้ง อย่างน้อยก็ไม่ช้านักได้เป็นอรหันต์

รวมความว่า ถ้าพบพระพุทธเจ้าหรือพระศรียเป็นไปพระนิพพานแน่ แต่ว่าทางที่ดีขอทุกคนตัดสินใจไปพระนิพพานชาตินี้ดีกว่า จะได้มีการรวบรัดขันธ์หมั่นเพียรปฏิบัติด้านความดี

และก็ในที่สุดเราจะไปได้ไม่ได้ไม่สำคัญ ตั้งใจจะไป ถ้าตั้งใจไว้จริง ๆ มันก็ต้องไปกันแน่ ไปชาตินี้ไม่ได้ ชาติหน้าก็ไปได้แน่ เหมือนกับคนอยากรวยมีความขยันหมั่นเพียร ประกอบไปด้วยใช้สติปัญญาพอควร

ถ้ามีอภรณ์ ๔ อย่างทรงตัว คือ

๑. **ฉันทะ** ความพอใจในผลของการปฏิบัติ
๒. **วิริยะ** มีความเพียรต่อสู้อุปสรรคที่เข้ามาขัดขวาง เราต้องถืออุปสรรคเป็นของธรรมดา ในการปฏิบัติงานทั้งหมด
๓. **จิตตะ** เอาใจจดจ่อสอดส่อง คือไม่ทิ้งอภรณ์ในด้านของความดี ในข้อวัตรปฏิบัติ
๔. **วิมังสา** ใช้ปัญญาใคร่ครวญ

อภรณ์ ๔ อย่างนี้ทรงตัว ทำทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จหมด ทุกอย่างไม่เหลือ จะเป็นฉานหรือญาณต่าง ๆ ทั้งหมดก็ดีหมด

อดีตตั้งสัจญาณ ญาณในอดีต

ญาณในอดีตนี้ก็เหมือนกัน ทำอย่างไรมันก็ไม่ยาก รู้แล้ว ทางที่ตินะครับให้
ถามตรงองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว หรือว่าท่านผู้ใดมีเทวดาองค์ใด มีพระอริยเจ้า
องค์ใด ที่ท่านจะสงเคราะห์บอกให้ ให้ถามเฉพาะองค์นั้น อย่าเปะปะเอะอะโว้ยวาย
ถามใครก็ได้ อันนี้ไม่ได้แน่นอน ต้องถามเฉพาะบุคคล

และเวลาจะเข้าถาม ทำจิตสะอาด วางเฉยเป็นท่ามกลาง ไม่ข้องแวะ
อารมณ์ใดทั้งหมด ใครดีใครชั่ววางทิ้งเสียก่อน ทำใจเป็นกลาง แล้วก็ถามท่าน

อย่างนี้จะดี จะสะดวกมาก เพราะว่าคนที่รู้อะไรทั้งหมดคือ องค์สมเด็จพระ
ผู้มีพระภาค พวกเรายังเป็นโรคอุปาทานอยู่ ดีไม่ดีความหลงใหลใฝ่ฝันในอุปาทาน
มันจะกินเรา

ก็รวมความว่า เราใช้กำลังใจ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระอริยสงฆ์ให้ชื่นใจ และการทรงรูปจันทรูปพระพุทธรูปเป็นนิมิต อย่างนี้ ทำ
เป็นประจำทุกวัน

ต่อไปเราไม่มีพระพุทธรูป เดินทางไปไหน จับภาพส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วจำ
ภาพนั้นไว้ เเท่นับรรดาท่านพุทธบริษัท ทุกอย่างจะเพียบพร้อมบริบูรณ์ด้วยประการ
ทั้งปวง

อดีตตั้งสัจญาณ คือ ญาณในอดีต สำหรับญาณในอดีต นี้ก็หมายความว่า
สิ่งที่ล่วงมาแล้ว สิ่งที่ล่วงมาแล้วเราต้องการพบ เราต้องเอา อนาคตตั้งสัจญาณ เข้า
ช่วยด้วย ถ้าเราตั้งใจจะรู้ "ทำใจสบาย"

คำว่า ใจสบาย ตามที่พูดมาแล้ว คือ รักษาสะเก็ด รักษากระทู้ รักษา
เปลือก ไว้ให้ได้ ใจจะเป็นสุข ใช้อารมณ์ได้ทุกวัน ตลอดทุกวินาที ที่เราต้อง
การอยากจะรู้

ทีนี้ถ้าเราต้องการรู้อดีต สมมุติว่า เราไปเจอวิหารร้าง เมืองร้าง สถานที่
ว่างเปล่า เราก็อยากจะทราบว่ามีอะไรบ้าง มีใครที่มีความสำคัญเกิดในที่นี้
บ้าง สมัยนั้นรูปร่างหน้าตาของบ้านเมืองเป็นอย่างไร ความสุข หรือความทุกข์ของ
บ้านเมืองเป็นอย่างไร

ถ้ายังไม่คล่อง

อันดับแรก ให้นำนี้ถึงภาพพระพุทธรูป

คือภาพพระพุทธรูป หรือภาพพระพุทธเจ้า

จะนั่ง จะนอน จะยืน จะเดิน
ให้ทำเรื่อย ๆ ไป

(ขอประทานอภัยครับ)

🌸 ผมจะเล่าถึงวิธีการที่ผมทำมาในกาลก่อน 🌸

ในกาลก่อนผมใช้วิธีการอย่างนี้ ผมจะเดินไปไหน ผมจะนั่งที่ไหนผมจะนอนที่ไหนก็ตาม ถ้าว่างจากอารมณ์อื่นนิด ผมจะจับภาพพระพุทธเจ้า พระพุทธรูปอย่างใดอย่างหนึ่งให้เห็นอยู่ในอกตลอดเวลา

ผมเดินไปบิณฑบาต เดินไปธุระ ไม้รู้ละ ผมใช้ของหมดตลอดวัน และก็เป็นที่ใดตลอดวันจริง ๆ ก่อนจะดูหนังสือผมต้องเห็นภาพพระพุทธเจ้าก่อน ทำให้จิตสบาย จะเดินไปไหน จะพบกับใคร จะเข้าโรงเรียน จะสอนนักเรียน ผมเห็นภาพพระพุทธเจ้าตลอด บางครั้งเห็นทั้งในอกและเห็นทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คลุมตัวผมตั้งแต่ศีรษะลงมา คือนั่งครอบเลย

และภาพอย่างนี้ ถ้าคนอันธพาลเขาจะบอกว่า จะเอามาจากไหน เป็นภาพอุปาทาน ก็ช่างเถอะ เราทำจิตสะอาด นี้กว่าเป็นอย่างนั้น เห็นภาพอย่างนั้นจริง ๆ ก็แล้วกัน

และผลใหญ่จะเกิดแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท นั่นคือ

🌸 ต้องการรู้อะไร รู้ได้ทันที 🌸

สมมุติว่าถ้าเราอยากจะทำสักสถานที่นี้ ว่าสถานที่นี้รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร บ้านเมืองสวยงามงดงามขนาดไหน มีใครเป็นคนสำคัญ สมัยนั้น มีความสุข มีความทุกข์ เป็นประการใด

เราต้องการทราบ ภาพนั้นก็ปรากฏกับเรา เมื่อภาพนั้นปรากฏกับเรา เราก็มั่นใจทันที ว่าภาพปรากฏครั้งแรก ให้เชื่อทันที ว่านั่นของจริง

แต่ที่นี้ เมื่อภาพปรากฏอย่างนั้นแล้ว อย่าเพิ่งไว้ใจตัวเอง ว่าภาพที่เห็นนั้นจะจริงหรือไม่จริง จะเป็นภาพลวงตาหรือเปล่า

ในเวลาเดียวกันเราก็มองอารมณ์แบบนี้ ของอะไรบางอย่างที่มีความสำคัญอย่างหนึ่ง แม้จะเป็นโถแตก ๆ ชามแตก ๆ จะชุกอยู่ตรงไหน ฝังอยู่ในไหนซึ่งไม่ลึกนัก พอจะคุ้ยเขี่ยได้ในสถานที่นี้มีไหม ถ้าภาพนั้นปรากฏขึ้นกับใจของเรา และก็บอกสถานที่ว่าที่ตรงนี้มีอย่างนั้น เดินไปจุดนั้นทันที ขุดคุ้ยดูของที่เรารู้ภาพ มันมีจริงมั๊ย

ถ้ามีจริง นั่นแสดงว่า ภาพ อดีตสังขาร ของเราถูกต้องหมด

เวลานี้ เราใช้ ปัจจุบันนังสังขาร ญาณปัจจุบัน

ว่าในปัจจุบันนี้ มีอะไรบางอย่าง มีความสำคัญที่ไหน

อันนี้ต้องทำให้คล่อง ต้องทำเรื่อย ๆ

อย่าลืมว่าเรายังไม่ใช่พระอรหันต์ อาจจะมีติดบ้าง อาจจะถูกบ้าง ไม่ต้องกลัว แบบเราเรียนหนังสือ กว่าที่จะเขียนหนังสือเป็นตัวขึ้นมาได้ เราก็ผิดๆ ถูกๆ เขียนเป็นตัวบ้าง ไม่เป็นตัวบ้าง เขียนถูกบ้าง เขียนผิดบ้าง เมื่อทำบ่อยๆ คล่อง เรานี้ก็จะเขียนอะไร ก็เป็นไปตามใจเรานี้ก็

อย่างคนที่เขายิ่งป็นแมน ก็เหมือนกัน ความจริงเขาไม่ได้แมน มาจากทองมารดา ออกมาก็ยิ่งป็นแมนได้ทันที ไม่ใช่อย่างนั้น เขาต้องซักต้องซ้อม ต้องใช้กระสุนกันมาก ๆ นับเป็นร้อยเป็นพันนัด ความคล่องตัวยิ่งแมนเหมือนจับวาง **จึงปรากฏขึ้น ฉันทใจ**

การฝึกสมาธิ ก็เหมือนกัน กับที่พูด และผลที่สุด ก็ต้องทำอย่างนี้แหละครับ คือ **ทำเหมือนคนบ้า ทำมันเรื่อย ๆ ไป** เราบ้าเข้าไปหาความดี เราบ้าดีเราทำลายบ้าชั่ว คือกิเลส **ทำเรื่อย ๆ ไป** อย่างนี้จิตจะผลิตเพลิน

อย่างประวัติศาสตร์ต่างๆ ที่เขาเขียนไว้ ถ้าเราหยิบประวัติศาสตร์ขึ้นมาอ่าน อ่านไปตามเขาเขียนก่อน หลังจากนั้นก็วางหนังสือ

จิตย้อนเข้ามา ทบทวนสภาพเดิม ว่าตามประวัติศาสตร์ ที่เขียนไว้นั้น ความจริง ภาพจริงๆ เป็นอย่างไร ดูความสุข ความทุกข์ของคน เหมือนกับดูหนัง ถ้าถอยหลังเข้าไป เขาก็มีความสุขแค่ไหน เขาก็มีความทุกข์แค่ไหน **ทำให้ชิน ทำให้คล่อง**

ความเป็นทิพย์ของจิต

สำหรับ **ความเป็นทิพย์ของจิต** นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ทรงตรัสว่า **ต้องทำบ่อย ๆ** ความจริง **ทำให้คล่อง** ทุก ๆ วันนะ มันจะมีการคล่องตัว หนัก ๆ เข้าความเป็นทิพย์ปรากฏกับจิตเป็นประจำ

ความเป็นทิพย์จะปรากฏกับจิตเป็นประจำ และ แมนยำ ก็คือ ต้องทรงกำลังความดีของจิต ตามที่กล่าวมาแล้วว่า **รักษาสะเก็ด รักษาเปลือก รักษากระพี้ รักษาแกน** ความดีในพระพุทธศาสนาไว้

อาการต่าง ๆ ที่ต้องสัมผัสกับเรา บางทีไม่ต้องใช้กำลังสมาธิใด ๆ พอมีอาการสบายปั๊บ สิ่งนั้นจะปรากฏทันที ถ้าภาพนั้นปรากฏให้เชื่อทันที โดยที่เราไม่ได้นึกไว้ก่อน ว่าเป็นของจริง แล้วก็สังเกตไว้ จะเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริง

บางครั้งถ้ากำลังใจยังต่ำ ยังเป็นทาสของนิรวณอยู่บ้าง บางครั้งก็จะถูกอารมณ์หลอนเหมือนกัน **ฉะนั้น จะต้องพยายามระงับนิรวณไว้ ทุกขณะจิตที่เราต้องการ** นั่นก็หมายความว่า ถ้าเป็นพระนี่มีความจำเป็น อย่าให้นิรวณรบกวนเกินไป

เมื่อทำได้แบบนี้ **ญาณรู้ในอดีต** หรือสิ่งที่ล่วงมาแล้ว มันจะไม่พลาด มีความสนุกสนานมาก ใครเขาพูดอะไรก็ช่างเขาเถอะ เราก็รับฟัง พร้อมกับที่เรากำลังนั่งฟังเขาพูดนั่นแหละ ก็ใช้จิตทบทวนไปทันที

อย่างอดีตใกล้ปัจจุบัน เขาบอก เมื่อวานนี้ เมื่อคืนนี้ คนนั้นว่าอย่างนี้ คนนั้นทำไฉนนี้ เราก็อยาไปคัดค้านเขา ตั้งใจอย่างเดียว ว่าถ้าหากว่า ถ้าสิ่งที่เขาพูดมันจริงหรือไม่จริง เราต้องการทราบ

พอต้องการทราบเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ปากเราคุย จิตมันก็รู้ได้ ภาพเหล่านั้น มันจะเกิดกับจิตทันที และจะพบว่าวาจาที่เขาพูด เรื่องที่เขาเล่าให้ฟัง มันมีความจริงหรือไม่มีความจริง เพียงใด **นี่เป็นประโยชน์ใหญ่มาก**

บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เหตุการณ์ในอดีต รู้ได้ทั้งของคนของสัตว์ หรือของวัตถุ ก็เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้เราไม่ติดในโลก **ทั้งนี้เพราะอะไร**

ใครที่ไหนที่มีความสุข ความทุกข์ มีอำนาจวาสนาบารมี ต่างคนต่างก็ตายหมด คนทั้งหลายเหล่านั้น จำนวนก็ไม่ค่อย สมัยนั้น เขาก็ตายกันหมด ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่หามาด้วยความเหน็ดเหนื่อย ปรมาชีพกัน แย่งทรัพย์สินกัน แย่งคนรักกัน แย่งสถานที่กัน แย่งความเป็นใหญ่กัน ในที่สุด ต่างคนต่างตายหมด

แล้วเราละ จะนั่งเมาสถานที่ นั่งเมาบุคคล นั่งเมาทรัพย์สิน นั่งเม่ออำนาจวาสนา แล้วมันจะติดตรงไหน ในที่สุดเราก็ตาย นี่เป็นปัจจัยให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา หรือพรหม

ถ้าอยากจะทำทราบประวัติความเป็นมาของคน เห็นหน้าบีบ ได้ยินชื่อบีบ ต้องการรู้อดีต **ต้องการ....รู้ทันที** ว่าอดีตของบุคคลผู้นี้ (คำว่าอดีต คือ เวลาที่ผ่านมาแล้ว แม้แต่ ๑ วินาทีก็ถือว่าเป็นอดีต ถอยหลังออกไปจะยาวจะสั้นไม่สำคัญ) อยากรู้ว่าคนนี้ เขามีจริยาเป็นอย่างไร มีนิสัยเป็นอย่างไร มีอารมณ์ใจเป็นอย่างไร

ถ้าต้องการรู้อารมณ์ใจก็รู้ได้ เพราะความเป็นทิพย์ของจิต
เราเรียกว่า **"เจโตปริยญาณ"**

ความจริงไม่มีอะไรหรอกครับ
"ความเป็นทิพย์ของจิตอย่างเดียว เรารู้หมด"

ใช้อย่างไหนเรียกอย่างนั้น

รู้จิตคนอื่น เรียกว่า "เจโตปริยญาณ"

ต้องการถอยหลังชาติของเราเอง เป็น "บุพเพนิวาสานุสสติญาณ"

รู้เรื่องราวในอดีตของคนอื่น ของสัตว์อื่นและของสถานที่ เรียก "อดีตังสญาณ"

ความจริงก็ **ทิพจักขุญาณ** ตัวเดียว ส่วนที่มีความสำคัญจริง ๆ **ต้องฝึกฝนใน ทิพจักขุญาณ ให้มาก**

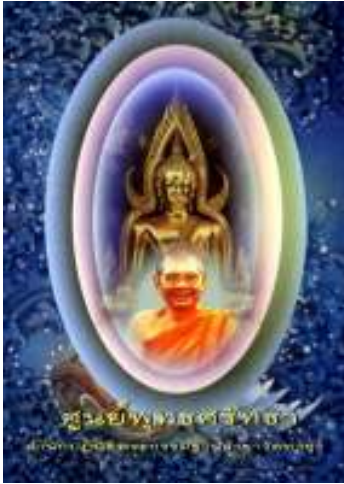

ประวัติของผม

ผมก็เล่าประวัติของผม ไฉฉมนะไม่ดีไม่แต่ละครับ ก็มีความรู้เปิด ๆ นี่แหละ เอามาคุยกับพวกท่าน

แต่ความจริงเปิดนี้ก็ดีเหมือนกันนะ มันวายน้ำก็เป็น มันวิ่งก็ได้ มันบินก็ได้ มันเดินก็ได้ มันร้องก็ได้ ถึงแม้ว่าจะทำไม่ได้เท่าไก่ ทำไม่ได้เท่าปลา แต่มันก็ยังทำได้บ้าง

อย่างพวกเรานี้ ที่เราฝึก มโนมยิทธิ กัน ก็เป็นความรู้เปิด ๆ ในพระพุทธศาสนา ที่เขาหา เขาคิดว่าวิเศษวิโสเนะ ความจริงมันไม่ใช่

อันนี้เป็นความรู้เบื้องต้นในพระพุทธศาสนาจริงๆ

ผมเอง ก็รู้สึกขอบคุณ บรรดาญาติโยม พุทธบริษัท ที่ท่านสงเคราะห์ผม สนับสนุนทุกอย่าง จนกระทั่ง มีความเข้าใจ ในพุทธศาสนา ตามสมควร

ชนต่างชาติเขาก็กัง

อย่าลืมว่า **อดีตตั้งสัจญาณ** ก็ดี **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ก็ดี **ทิพจักขุญาณ** ก็ดี ญาณใด ๆ ก็ตาม ชนต่างชาติเขาก็กัง

อย่างเลขานุการเอก ของสถานทูตสิงคโปร์ ท่านพลเอกทวนทอง สุวรรณทัต เป็นคนฝึกให้ คนนี้เก่งมาก ใครเดินผ่านหน้าแกไม่ได้ แกดูหมด ว่าคนนี้มีสภาวะ ความจริงของจิตใจเป็นอย่างไรและการมานี่มีอะไรบ้าง เบื้องหลังที่ตาไม่เห็นแกเช็คหมด แล้วแกก็ฝึกภรรยา ฝึกลูกของแกให้ทำได้ ทั้งบิดามารดาของแกที่สิงคโปร์แกก็ทำได้

มีคนเคยถามว่า

“ก่อนจะเกิดเป็นชาวสิงคโปร์ เขาเคยเกิดที่ไหน?”

แกก้มหน้านิดตอบได้ทันที เงยหน้าขึ้นมา แกบอกกว่า

“ก่อนที่จะไปเกิดที่นั่น เดิมทีแกเป็นลูกชาวนาของเมืองไทย เป็นคนไทย”

อย่างกับฝรั่งที่เดนเวอร์ สหรัฐอเมริกา ความจริงทั้ง ชิคาโก เดนเวอร์ แคลิฟอร์เนีย เขาเก่งทั้งหมด แต่มีคนหนึ่งที่ผมชอบล้อ แกเป็นผู้หญิงตัวใหญ่ คนนี้ถามอะไรปั๊บ ก้มหน้าปั๊บ เงยหน้าปั๊บ ตอบทันที เรื่องการระลึกชาติถอยหลัง แกรู้แม้กระทั่งชื่อของตัวเอง

ถ้าจะถามว่า แกไม่เรอะ ไม่ใช่ ผมถามสิ่งที่ผมรู้ และแกก็ตอบตรงกับที่ผมรู้ **อันนี้มันเป็นเรื่องจริง เราควรจะภูมิใจ**

อย่าทำตนให้ลืมนามความเป็นพระ

ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมทั้งหลาย เราเป็นพระไทยที่ประกาศตนว่า เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพวกเราพากันเยอหยิ่งในใจ ว่าประเทศไทยรักษาพระพุทธศาสนาได้ดีกว่าทุกประเทศ

ความจริงพระพุทธศาสนา ต่างประเทศเขาอาจจะมีเหมือนเรา หรืออาจจะมีดีกว่าเราก็ได้ เราไม่รู้ ที่เราพูดว่าเรารักษาไว้ได้ดีกว่าทุกประเทศ อาจจะมีสภาพเป็นคางคกในกะลาครอบก็ได้ ที่เราไม่มองหน้าคนอื่นเขา ไม่ดูหน้าเขา ว่าหน้าเขากับหน้าเรา ใครมันแจ่มใสกว่ากัน

เวลานี้ชาวอเมริกันขาว-ชาวอเมริกันดำ และก็ชาวเยอรมัน แจกที่สิงคโปร์ เขาทำกันได้ และก็คล่องตัว

แต่พวกเรา ที่เป็นภิกษุสามเณร เป็นพระ หรือเป็นเณรมีความสำคัญมาก จงอย่าคิดว่าของเหล่านี้ยาก ถ้าคิดว่ายากก็แย่ ทั้งนี้เพราะอะไร

เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัททั้งผู้หญิง ผู้ชาย ทั้งเด็กผู้ใหญ่ มีการคล่องตัวมาก นักเรียนนักศึกษาเขาได้กันมากและคล่องตัวดีด้วย สภาพความเป็นทิพย์ของจิตเขา มีสภาพแจ่มใส

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรดาพระเณร ระวังกาย ระวังใจ ระวังวาจาไว้ให้มาก อย่าทำตนให้ลืมนามความเป็นพระ อย่าทำตนให้ลืมนามความเป็นเณร เพราะอะไร

เพราะว่า ญาติโยมพุทธบริษัท มากท่าน ที่ทำได้ ท่านขอบเข็ศพระ ตั้งแต่โลกันตนรกถึงนิพพาน

แต่ปรากฏว่าไปพบเอาพระข้างสี่ตอของเมืองไทย ในโลกันตนรกบ้าง ในอเวจีมหานรกบ้าง ขุมอื่นมีน้อย และก็พระข้างเผือกที่อยู่สวรรค์บ้าง พรหมโลกบ้าง เลยพรหมบ้าง

ถ้าถามว่าเป็นพระสมัยไหน เขาไม่ดูสมัยไถลนะซี เขาเล่นในสมัยใกล้ๆสมัยรัตนโกสินทร์นี่ก็ชอบชมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสมัยปัจจุบันนี้ เขาพบกันมากมาย

บางท่านก็เกิดความสลดใจ บอกว่า ความจริงท่านมีจริยาดีมาก เรียบร้อยดีทุกอย่าง สงบเสงี่ยมเรียบร้อย เรียกว่าน่าเลื่อมใสน่าไว้วางใจ แต่พอดูตาไป แล้ว ลงอเวจีบ้าง ลงนรกโลกันต์บ้าง เขาก็ใช้การทบทวนถาม เรียกขึ้นมาถามได้จากขุมนรก

ท่านผู้นั้นก็เล่าตามความเป็นจริงทุกอย่าง เอาเงินเข้าบ้านบ้าง เอาของเข้าบ้านบ้าง ของที่ชาวบ้านเขาถวายมา บางท่านก็ทำตัวหมดสภาพความเป็นพระเลย เป็นขรราวาสที่ห่มผ้าเหลือง มีลูกมีเมียได้ ก็รวมความว่าท่านไม่ไหว

เรื่องนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย ต้องระมัดระวัง

ดูพระที่ควรบูชา

ก็มีญาติโยมมาจากจังหวัดสุพรรณบุรี แถวสระยายโสม ครุถมาถึงความต้องการของพระ พระที่ท่านควรจะบูชา

อันนี้เขาดูถอยหลังไปได้ ยังไม่ตายนะ ยังไม่ตายเขาใช้ **ปัจจุป็นนังสญาณ** กับ **อดีตังสญาณ**

ปัจจุป็นนังสญาณ ว่าปัจจุบันนี้ ท่านประพฤติดี หรือประพฤติชั่ว ควรจะบูชาหรือไม่ควรบูชา

อดีตังสญาณ ถอยหลังไปอีกนิตหนึ่ง ท่านทำอะไรไว้ ที่เป็นการควรบูชาหรือไม่ควรบูชา

ความจริงความรู้นี้ก็ดี เป็นเหตุให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายรู้จักว่า พระองค์ไหนควรบูชา พระองค์ไหนไม่ควรบูชา จะได้พยายามผ่อนปรนค่อย ๆ กัน ดันพวกทำลายพระพุทธศาสนาให้สลายตัวไป ที่ท่านปลอมเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาไม่หวังดีในการปฏิบัติ หวังอย่างเดียวคือทรัพย์สินในการเลี้ยงชีพ อันนี้เป็นการทำลายความดี ของบรรดาท่านพุทธบริษัทและพระพุทธศาสนา

ต้องทำจิตให้มีสภาพแจ่มใส

และก็อย่าลืมว่า ชาวต่างชาติเขามีความฉลาดมาก เขามีการคล่องตัวมาก บรรดาพวกท่านทั้งหลาย ที่นั่งอยู่ที่นี้ ท่านเป็นพระ เราไม่ได้แข่งกับเขา แต่ว่าในฐานะเราเป็นเจ้าของบ้าน ที่เราคุยกับเขาว่าเรามีพระพุทธศาสนา เราต้องพยายามทำให้มีสภาพแจ่มใส

ความจริงเขาจะดีขนาดไหน เป็นเรื่องของเขา เราทำให้ดีที่สุด
อารมณ์ดีในชีวิตคิดว่า มันไม่ตาย เลิกคิด

ยอมรับนับถือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ให้ทรงตัว
พยายาม ทรงศีลให้บริสุทธิ์

จงอย่าคิดว่าอบัติแสดงได้ ถ้าแสดงที่ไร มันดกนรกทุกทีนะ ขึ้นชื่อว่าความชั่ว มันชั่วแล้วมันดีไม่ได้ ตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่า **เราบวชเพื่อนิพพาน**

ตามพระบาลีว่า

“นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คะเหตฺวา”

ซึ่งแปลเป็นใจความว่า

“ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาฬพัศตร์มา เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน”

อย่างนี้จิตจะสดใสทุกวัน สมกับเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.

อนาคตตั้งสัจญาณ

อนาคตตั้งสัจญาณ นี้ก็ไม่ใช่อะไรที่โหน เป็น **ทิพจักขุญาณ** นั้นเอง ก็รวมความว่า เราปฏิบัติใน **ทิพจักขุญาณ** อย่างเดียว เป็นผลมาจากมโนมยิทธิ **เราก็รู้อนาคตได้**

อนาคตตั้งสัจญาณ คือ รู้เหตุการณ์ข้างหน้า รู้เรื่องของเรา และรู้เรื่องของคนอื่น รู้เรื่องของสัตว์อื่น รู้เรื่องของสถานที่

และอยากจะทราบว่าจะ (ถ้าเป็นคนไทยนะ) ประเทศไทยข้างหน้า จะเป็นอย่างไร จะหมดสภาพความเป็นไทยไหม ถ้าสงครามเกิดขึ้น (เวลานี้สงครามก็ล้อมรอบประเทศไทย)

อ่านหนังสือพิมพ์พบ ปรากฏว่าญวนยกทัพเข้ามาประชิดไล่เขมร แต่ติดเขตไทย และทางด้านลาวก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ คือ กลางแม่น้ำโขง ทางด้านจังหวัดน่าน เขาก็ขีดเข้ามา ทางด้านตะวันตกก็ไว้วางใจไม่ได้ ทางด้านใต้ ตะวันตก ตะวันออกก็ไว้วางใจไม่ได้ รวมความว่าในทะเลหลวง เราก็ไว้วางใจไม่ได้

อยากจะรู้ว่า ในสถานที่รอบประเทศมีอะไรบ้าง

เราก็ใช้กำลังของ **มโนมยิทธิ** ที่เราฝึก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ทิพจักขุญาณ** ดูก็ได้ ดู **อนาคตตั้งสัจญาณ** ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะวุ่นวายขนาดไหน ใครจะเป็นอะไรบ้าง อันนี้เราต้องการ...**ทราบได้**

ใช้กำลังของ **มโนมยิทธิ** ไปดูสถานที่ที่ตั้ง **ทิพจักขุญาณ** เราก็ทราบ เห็นสถานที่ที่ตั้งได้ แต่มันไม่ชัดเจน ไม่แน่ใจ ไปให้มันถึงที่ โดยใช้กำลังของ **มโนมยิทธิ** ไปในที่ตั้งของเขาเลย เขาตั้งกองทหารอยู่ที่ไหน มีอาวุธอะไรบ้าง และมีกำลังเท่าไร บางทีเห็นแล้วจะตกใจ เพราะอาวุธของเขามากมายเหลือเกิน ของประเทศไทยเรามีไม่เท่าเขา

กำลังคนไม่สำคัญ ความสามารถสำคัญ ความฉลาดสำคัญ ความสามัคคีสำคัญ ที่เราจะทรงความเป็นไทยไว้ได้หรือไม่ได้ **เราทราบ**

เราทราบถึงการปะทะ ระหว่างทหารไทยกับทหารข้าศึก ว่ามีสภาพเป็นอย่างไรในวันหน้า **เราก็ทราบ** จะได้สร้างความสบายใจให้ปรากฏ

เรื่องการทราบข้างหน้า การพูดอย่างนี้ ไม่ได้สอนธรรมะกันอย่างเดียว มันเป็นเรื่องประวัติของผมด้วย แต่อย่าลืมนะครับ ใ้เรื่องการทราบข้างหน้าผมกลายเป็นคนบ้ามาหลายปี

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ผมก็พูดเรื่องน้ำมันในประเทศไทย ว่า "ในประเทศไทยมีน้ำมันมหาศาล มีทั้งแก๊สทั้งน้ำมัน" เวลานั้นกลืนคาวน้ำมันยังไม่ปรากฏ

แต่สิ่งที่ปรากฏตามเสียงผมพูด คือ มีเสียงย่อนเข้ามาถึงหัวผมบ้าง

เขาหาว่าผมบ้า

ผมก็เลยนั่งนิ่ง ๆ ใครจะว่าดี ใครจะว่าชั่ว เป็นเรื่องของท่านผู้นั้น จะมีความเห็น เราไปทำลายความเห็นกันไม่ได้ เรามีสิทธิ์จะพูดตามความที่เรารู้เราก็พูด ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะตำหนิจะด่าจะว่า เป็นเรื่องของท่าน

ถ้าอาการอย่างนั้นปรากฏขึ้น อย่าลืมนึกถึง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"นัตถิ โลเก อนินทิตโต" คนที่ไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

วัตถุต่าง ๆ ที่ไม่มีการเคลื่อนไหว เช่น หิน ปูน เป็นต้น ก็ยังถูกนินทา แม้แต่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาเอง ก็ยังถูกนินทา เขานินทายังไม่พอ เขายังด่าพระองค์ต่อหน้าอีกด้วย

ฉะนั้นทุกคนให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา อย่าไปสะดุ้งอย่าไปสะเทือน เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขานินทา เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาติเตียน เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาตำ เราก็ทำตามเรื่อง เราอยากจะทำอะไรตามความรู้ของเรา เราก็ทำ ท่านอยากจะทำตามความรู้สึกของท่าน ท่านก็ทำ ให้เป็นเรื่องของท่านไป

อนาคตังสญาณ นี้มีประโยชน์มาก

ได้รู้วิถีชีวิตของเราเอง ว่าข้างหน้าเราจะเป็นอย่างไ

เวลาที่เรายังไม่ตาย ปีไหนจะมีสภาพเป็นอย่างไร จะป่วยไข้ไม่สบายเป็นยังไง จะมีความดี จะมีความชั่ว จะมีคนชม จะมีคนติเป็นยังไง ชีวิตเราจะรุ่งเรือง หรือจะซบเซาเป็นอย่างไร เราต้องการรู้ รู้แล้วก็บันทึกไว้ อย่าพูดไป รู้ไว้คนเดียว กาลเวลามันยังไม่ถึง **ทางที่ดี รู้ยาว ๆ และก็ รู้สั้น ๆ ด้วย**

คำว่า **รู้ยาว ๆ** หมายความว่า รู้ข้างหน้าไกลออกไปหลาย ๆ ปี หรือตลอดชีวิต

และก็ **รู้สั้น ๆ** ก็วันสองวัน ห้าวันหกวัน เก้าวันสิบวัน นี่สำคัญมากเป็นเรื่องวัดระยะยาว ที่เราเข้าใจ มีความรู้สึก มันจะถูกจะต้องไหม ถ้าระยะสั้นถูก ระยะยาวมันก็ถูก ถ้าระยะสั้นไม่ถูก ระยะยาวก็ไม่ถูก นี่ให้มีความรู้สึกตามนี้

แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราก็รู้เรื่องของเราไป ถ้าระยะสั้น ระยะยาวมันถูกหมด เราก็ดูอนาคตไกลแสนไกล

นั่นคือ ตายไปแล้ว เราตายไปแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน ก็วัดกำลังใจของเราไว้ด้วย ตายไปแล้ว จะไปอยู่สวรรค์ หรืออยู่พรหมโลก หรือว่าไปนิพพาน

หรือว่าสถานสามสถานไม่เป็นที่พอใจ เราอาจจะเป็นมนุษย์ หรือว่าจะถอยหลังไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์นรก ดูกฎของกรรมที่เราทำ มันจะให้ผลไปไหน อันนี้เราก็ทราบ

เมื่อเราทราบเรื่องของเราได้ เราก็ก็นำเรื่องของคนอื่นได้

ว่าคนที่เราสัมผัส ที่เราคบหาสมาคม เขาจะดี หรือเขาจะเลว เวลานี้เขาดี เวลาหน้าเขาเป็นอย่างไร

ไอ้ผมนะมันก็เป็นคนจัญไร เรารู้แล้ว ความจริงเราเฉย ๆ ไว้ดีกว่า ความเมตตาเป็นปัจจัยให้เกิดความเร่าร้อนเหมือนกัน ถ้าเมตตาไม่ถูกทาง และผมก็เคยผ่านมาแล้ว ให้ความเมตตาปราณี แต่ความดีไม่ปรากฏ สิ่งทีสะท้อนย้อนหลังเข้ามา คือ เพื่อนเลวไม่ต้องการ พอดีแล้ว เขาลืมเลย อันนี้เยอะ

แต่ต่อไป ความเร่าร้อน ความทุกข์ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ เกิดขึ้น ความปรารถนาไม่สมหวังเกิดขึ้น พอย้อนถอยหลัง กลับเข้ามาใหม่ ทีนี้ทำอย่างไร ผมก็รับในฐานะที่ผมคิดว่า "ผมเป็นมิตรที่ดีของคนทุกคนและสัตว์ทุกประเภทในโลก"

ผมถือว่า ผมจะเป็นมิตรที่ดี ตามกำลังใจที่ผมจะอดทนได้ แต่ว่าเรื่องการสังเคราะห์แบบนั้นก็เลิกกัน ถืออุเบกขา ถ้ามาถาม ก็จะบอกว่าไม่มีอะไรแล้ว เวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่างวางหมด ผมก็วางจริง ๆ ครับ

วางหมด หมายความว่า ผมไม่ยุ่งกับเรื่องของใคร ใครเขาจะดี เขาจะเลว เป็นยังไง จะพยากรณ์ให้ไม่มีอีก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมเข็ด

อนาคตตั้งสัจญาณของคนอื่น

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่มีกำลังศรัทธาในพระสงฆ์ ในพระพุทธศาสนา พระสงฆ์ท่านก็ดี มีหลายประเภท บางท่านก็องอาจ หน้าตาเข้มแถมแจ่มใส บางท่านก็นิ่งขริบอะไรของท่าน แต่ละคนจริยาไม่เหมือนกัน บางท่านก็มีความเมตตาปราณี โอภาปราศรัยดี บางท่านก็เงิบ

เราก็ก็นำ **อนาคตตั้งสัจญาณ** ว่าพระองค์นี้ ถ้าตายจากความเป็นคน จะเป็นเทวดา หรือจะเป็นพรหม หรือจะไปนิพพาน หรือว่าท่านไม่อยากจะไป จะถอยหลังกลับไปโลกกันตนรก อเวจีมหานรก หรือนรกขุมไหน เป็นเปรต เป็นอสุรกายก็ได้

ใช้ **อนาคตตั้งสัจญาณ** ดู ถ้าดูแล้ว เห็นแล้ว มีความเข้าใจแล้ว บันทึกลงไว้ วันหลังทำใจให้สบายลืมเรื่องเก่าเสียก่อน ลืมเรื่องทีบันทึกไว้ก่อน รวบรวมกำลังใจไปนิพพาน ถ้าจิตไปถึงตรงนั้น มันเป็นอุเบกขาจริง ๆ ไม่ยุ่งกับอะไรทั้งหมด จิตสะอาดมาก

หลังจากนั้นก็ทิ้งเรื่องเก่า กราบทูลถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค ว่าคนนั้น ต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ชีวิตในความเป็นมนุษย์ ชีวิตเมื่อตายแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขายังไม่เป็นพระอรหันต์ในเวลานั้น สมเด็จพระภาควันต์ ก็สามารถจะบอกได้ ท่านบอกได้แน่

ก็มีคนหลายคนที่ทำทางอีเหละเซะเซะ ๆ ทำทางมองกันแล้วไม่ค่อยจะดีนัก แต่ว่าความรู้สึกว่าเวลาข้างหน้าคนนี้จะดี แล้วเก็บความรู้สึกไว้ บางทีจะคิดว่าเราจะมีความเมตตาเกินไป แต่ว่าในที่สุดเขาก็ดีตามนั้น

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน ถ้าใช้ **อนาคตังสญาณ**

ทำบุญจะไม่ผิดบุญ
จะไม่ต้องถูกเขาหลอกหลวง

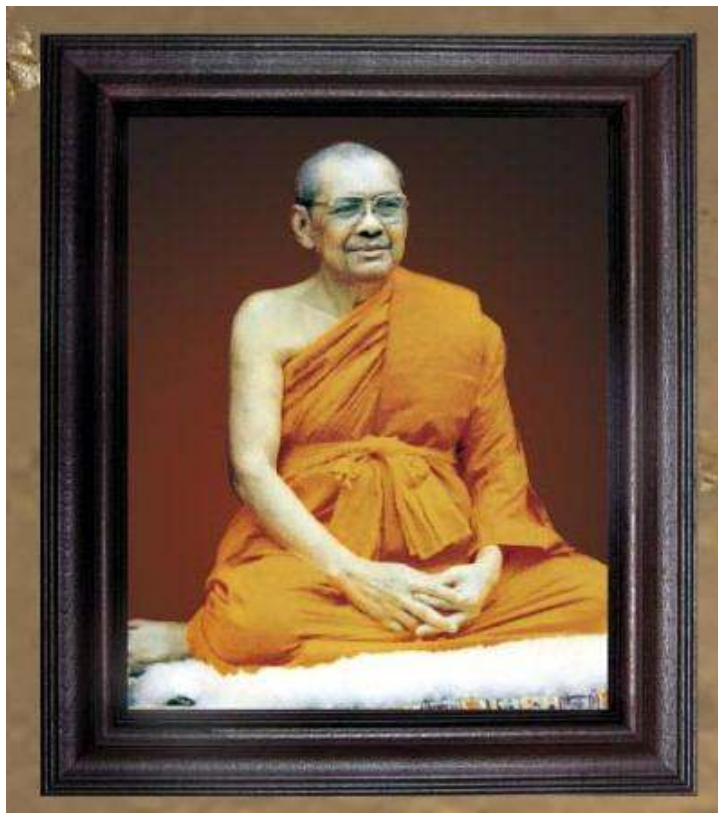
ก็เคยพบมามาก ระยะเวลาใกล้ ๆ เห็นญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเอาเงินไปทอดกฐินบ้าง ผ้าป่าบ้าง อันนี้ไม่ใช่ทั่วไปนะ อาตมาพบในสถานที่ใกล้จริง ๆ ของอาตมา พอกฐินเข้ามา ผ้าป่าเข้ามา ก็มีเหล่าเต็มศาลา เลี้ยงเหล่าเอะอะโว้ยวาย ได้รับกฐินผ้าป่าที่ ห้าหมื่นหกหมื่น ถึงแสนก็มี ผ้าป่าทั้งปีรับหลายครั้ง คิดแล้วปีละเป็นแสน แต่ว่าไม่มีอะไรปรากฏขึ้นมาเลย เงินหมด อย่างนี้เชื่อว่าเป็นการทำบุญผิด

ถ้าเราใช้ **อนาคตังสญาณ** หรือ **เจโตปริยญาณ** ก็ได้

เจโตปริยญาณ ดูกำลังใจของบุคคลผู้รับผลทานจากเรา ที่เราไปทำบุญหรือ ถวายเป็นทาน ทอดกฐิน ผ้าป่า

แต่ว่า **อนาคตังสญาณ** ดูข้างหน้า ว่าเงินจำนวนนี้ ถ้าเราไปถวายไว้ เงินจะไปไหนบ้าง เราก็จะทราบชัด

ถ้ารู้ว่าเงินมันไปผิดทาง เราก็ไม่ให้เสียเลยก็หมดเรื่อง ไม่ทำ และก่อนจะไปจบกฐิน ก่อนจะไปบุคคลสถานที่ที่เราทำบุญ เราก็ดูเสียก่อนว่า ควรทำหรือไม่ควรทำ อันนี้จะมีประโยชน์แก่บรรดาท่านพุทธบริษัท จะไม่มีการสูญเสียอะไรทั้งหมด

ฝึกกำลังใจ ให้เห็นชัดทุกวัน ทุกเวลาที่ต้องการ

แต่อย่าลืมนะ รักษากำลังใจ ตามที่กล่าวมา

ภาพพระพุทธรูปก็ดี ภาพพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พยายามทรงเวลาให้มันทรงตัว จับให้ชัดเจนแจ่มใสไว้ อย่าลืม ฝึกกำลังใจให้เห็นชัดทุกวัน ทุกเวลาที่เรากำลังต้องการ

ยามว่างเกิดขึ้นเมื่อไร ใ้กำลังใจจับพระรูปพระโคมทันที หรือ จับภาพพระพุทธรูปแก้วใส ที่เราใช้เป็นนิมิต ให้ติดตามจิตใจไว้ตลอดเวลา

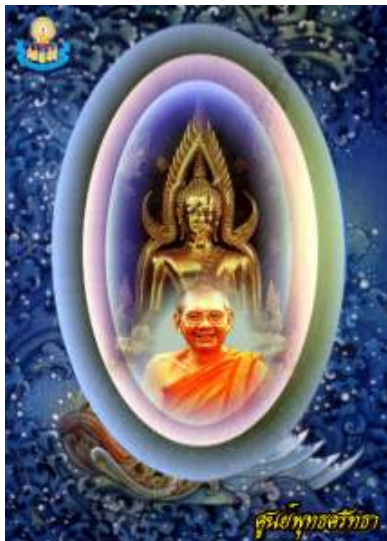
ต้องหัดทรงสมาธิตลอดเวลา

บอกว่าไม่มีเวลาจะทำ โถ... ไม่ต้องออกแรง ไม่ต้องใช้เวลามาก นึกเมื่อไร เห็นปั๊บ นึกเมื่อไรเห็นปั๊บ ยามปกติของผม สมัยที่ผมฝึก ผมเห็นของผมได้ตลอดเวลาตลอดคืน เว้นไว้แต่หลับ ถ้าเห็นภาพพระในอก เห็นภาพพระคลุมตัวผม ผมจะชื่นใจ จิตมีความสุข

และการ ภาวนา นี้ผมก็แปลกกว่าคนอื่นเขา อาจจะมีคนดีกว่าผมก็มาก นั่นคือ เวลาเดินบิณฑบาต ผมแทนที่จะว่า พุทธ สัมมาอรหัง เป็นต้น ผมล่อ อิติปิโส ทั้งบท ว่าทั้งบทนี้เราไม่ลืม ต้องพยายามนึกในใจเบา ๆ ซ้ำ ๆ ให้เคลื่อนไปจนกว่าจะจบ จนกว่าจะเดินไปบิณฑบาต จนกว่าจะเดินกลับ จนกว่าจะเลิก เข้ามากลับถึงที่ นั้นแหละ ผมถึงจะเลิกภาวนา อิติปิโส ทำอย่างนี้จิตใจชุ่มชื่น มีอารมณ์ทรงตัว

เมื่อใช้ขบถยาว ๆ ภาวนา ธุระที่จะคอยมันก็คอยไม่ได้ ถ้าคอยแล้วภาวนาจะขาดเราก็เลยไม่อยากจะคอย ในเมื่อไม่คอย จิตคุณอารมณ์ ผลต่าง ๆ มันก็เกิดตามมาทั้งหมด ญาณต่าง ๆ มันก็เกิดปรากฏขึ้น และการจะใช้อารมณ์เข้าคอกับเทวดาหรือพรหม หรือใครก็ตาม จะใช้เวลาได้แบบตามสบาย ๆ และการนึกถึง อิติปิโส กว่าจะไปบิณฑบาตกลับ มันไม่ใช่เวลาเล็กน้อย

นั่นหมายความว่า
หัดทรงสมาธิทั้ง ๆ ที่มึนงาน

อันนี้มีความสำคัญมาก
นักเจริญสมาธิเฉพาะเวลาสงบ
ใช้ไม่ได้

ปัจจุบันนังสญาณ

ปัจจุบันนังสญาณ นี้มีประโยชน์ ในการที่เราจะรู้ว่าปัจจุบันใครอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ มีชีวิตอยู่ หรือว่าตายไปแล้ว มีความสุข หรือว่ามีความทุกข์ ผลงานที่เราส่งงานไว้ที่โน่นที่นี้ เขาทำดีตามที่เราสั่งไหม หรือว่ามีการบิดพลิ้วเป็นประการใด

อันนี้มีความจำเป็น บรรดาท่านพุทธบริษัท **จำเป็นจะต้องรู้** และก็**จำเป็นจะต้องทำ** เพื่อเป็นความสุขของเรา

พระทันใจ บำรุงประมุขเทวดา ศูนย์พุทธศรัทธา

08/05/2

ยถากรรมมุตตาญาณ

ยถากรรมมุตตาญาณ เป็น ญาณเครื่องบอกให้รู้ว่า ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ความเสียหายก็ดี ความได้กำไรก็ดี ที่ปรากฏขึ้นมาเวลานี้ เป็นผลของความดี มาจากไหน

นั่นก็หมายความว่า ถ้าเรารวยขึ้นมา มีลาภสักการะมาก ลาภเกิดจากผลอะไร ผลความดีในชาติปัจจุบัน หรือผลความดีในชาติที่เป็นอดีต ชาติในอดีต ชาติไหน เราทำอะไรไว้ ภาพนั้นจะปรากฏ

ถ้าผลงานมันขาดทุน เราก็ทราบอีกเหมือนกันว่า ขาดทุนเพราะกรรมอะไร เราทำพลาดเพราะใช้ปัญญาน้อยไป ใช้ความละเอียดลออน้อยไป หรือว่ากรรมอะไรที่เราเคยรบกวนเขาไว้ เข้ามาสั่งสม มาทำลาย มาสนองเรา

ดูการป่วยไข้ไม่สบาย

ความจริง **ยถากรรมมุตตาญาณ** มีประโยชน์ โดยเฉพาะเรื่องการป่วยไข้ไม่สบาย **ยถากรรมมุตตาญาณ** ก็บอกเหมือนกัน

เราทราบว่าการป่วยไข้ไม่สบายนี้ เราไม่ชอบ มันเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียทรัพย์สิน เสียความสุข แม้เราไม่ชอบ แต่เราก็ต้องดู อย่าไปนั่งบ่น อย่าไปนั่งว่าทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่ากรรมเก่า ๆ หรือกรรมใหม่ที่เรารู้

อย่างในสมัยผมเป็นเด็ก ๆ ก็ไม่เด็กนักละ ผมบวชแล้วนะ ก่อนที่ผมจะมีพรรษาครบ ๒๐ พรรษาอยู่ ๔ ปี เวลานั้น ผมกำลังอาบน้ำอยู่ที่หน้าวัด ผมทำงานทั้งวัน งานตั้งแต่เช้า เวลาผมหนุ่ม ๆ ผมทำงานยันกลางคืน ญาติโยมมาหา ก็รับแขก ญาติโยมกลับไปแล้วผมก็ทำงาน ทำงานกลางวันไม่เสร็จ ผมก็ทำกลางคืน

เป็นอันว่า วันนั้นมันร้อนจัด ผมทำงาน ก่อนจะทำวัตรเย็น ผมไปอาบน้ำที่หน้าวัด ลงไปแช่น้ำได้ประมาณ ๕ นาที ร่างกายมันเย็น จิตใจก็ชุ่มชื้น เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่านับตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป จะต้องป่วยและต้องนอนโรงพยาบาล ๒ ปี

ไถ่การนอนโรงพยาบาลนี้ ไม่ใช่เพียบแปร้ ไม่ใช่เพียบ แต่ถ้าไม่เข้ามันเพียบ เข้าไปแล้วมันก็สบาย ออกมาเมื่อไรอาการเพียบแปร้อีก อาการจะไม่ซ้ำกัน แต่เข้าไปมันก็สบาย จำเป็นต้องอยู่โรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี แต่ตอนต้น อาจจะไม่เข้า อาจจะไม่ออกบ้าง และก็ต้องไปพักฟื้นอีก ๑ ปีใกล้ ๆ โรงพยาบาล ซึ่งหมอจะติดตามรักษาให้

ความรู้สึกเกิดขึ้นในขณะที่มีความเย็น ก็เชื่อกำลังใจ ว่าความจริงอย่างนี้ ต้องปรากฏ แต่ว่า คนอย่างผม ไถ่นี้ผมก็ไม่ได้อดนะ ผมไม่เคยไว้วางใจผมเลย ความรู้สึกของผมไม่ไว้วางใจ

ผมปล่อยเวลาทิ้งช่วงไป ประมาณ ๑ อาทิตย์ วันหนึ่ง ตอนเช้ามีด ทำจิตตอนตี ๒ เป็นปกติ ผมก็ลุกขึ้นทำกรรมฐานของผม

บางคนนอนชั่วโมงเดียว บางคนก็ไม่ได้หลับเลย เขาก็ทำงานต่อไป ร่างกายในตอนนั้นมันดีมาก ร่างกายแข็งแรง กำลังก็ดี ไม่เหมือนเวลานี้ เวลานี้วันที่พูดนี้ก็โยเย ๆ เดินกึ่งง นิ่งกึ่งง นอนกึ่งง ไม่มีความสุข ร่างกายไม่มีความสุข แต่ใจผมมีความสุข

ถ้าถามว่า พูดได้อย่างไร มันจะแปลอะไร ผมนั่งไม่ไหว ผมก็นอนพูด ก็ใช้ไมโครโฟน นี่เวลานี้ผมก็นอน ที่ฟังเสียงนี้ผมนอนพูด ผมตั้งใจว่าขณะใดที่ผมอยู่ในระหว่างธรรมะ ถ้ามันตายเวลานั้นผมพอใจ

ผมปล่อยให้เวลาไว้ ๑ อาทิตย์ ต่อมาตอนเช้ามีจิตสบาย ขึ้นไปกราบถามตรงพระพุทธเจ้าถามว่าความรู้สึกของผมที่ปรากฏนั้นมันจะตรงตามความเป็นจริงไหม

ท่านก็บอกว่า

"จริง งานทุกอย่างต้องระมัดระวัง อย่าให้มันยาว เพราะป่วยคราวนี้ไม่มีโอกาสจะออกมาทำงานต่อไปได้อีก"

ท่านก็บอกชัดว่า

"การป่วยคราวนี้ มันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ตัดงานภายใน และก็จะต้องแยกตัวออกจากวัดไปอยู่ที่อื่น เพราะการป่วยคราวนี้เป็นการช่วยให้ทางจิตดีขึ้น ถ้าขึ้นอยู่ที่วัด กำลังใจจะไม่ดีขึ้นเลย ผลแห่งการตั้งใจมาก่อนเกิด จะไม่มีผล"

ผมก็ตกใจ ไฉ้ผลการตั้งใจมาก่อนเกิด มันจะไม่มีผล

ผมก็ถามว่า "ไฉ้ก่อนเกิด ผมตั้งใจอะไรไว้"

ภาพนั้นท่านก็บอกว่า

"ก่อนเกิดนะมาจากพรหม เดิมทีปรารถนาพุทธภูมิมาตลอดเวลา แล้วก็มาชาตินี้จะต้องบำเพ็ญบารมีให้ใกล้เต็ม ถ้าใกล้เต็ม ท่านก็บอกตรงๆว่า มีอายุถึง ๖๐ ปี บารมีพุทธภูมิจะเต็ม และก็ไปอยู่ชั้นดุสิต แต่ว่าสิ่งที่ตกลงกันมาว่า จะมาลาพุทธภูมิ ลาพุทธภูมิลัดตัดทางไปเลย"

คำว่า "ตัดทางไปเลย" ผมไม่ได้หมายความว่า ผมจะเป็นพระอรหันต์ หมายความว่า ถ้าปรารถนาพุทธภูมิก็ช้านานมาก อยากรจะลัดไปให้มันใกล้ทางชะ เป็นสาวกภูมิดีกว่า ยังไง ๆ เราก็ต้องมุ่งพระนิพพานเหมือนกันหมด

ท่านก็บอกว่า

"ถ้าพูดถึงกฎของกรรม จากการเป็นนักรบ มีการฆ่าเข่าบ้าง มีการทำลายทรัพย์สินเข่าบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎแห่งการฆ่าเข่าหนักที่สุด ต้องมีเหตุให้ต้องนอนโรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี

แต่ว่าไฉ้การรบแต่ละครั้ง ก็ต้องประกอบด้วยความเมตตาปราณีเหมือนกัน ถ้ายึดพื้นที่เขาได้ ยึดคนได้ ก็ให้การเลี้ยงดูปุ่เสื่อห่มนอน ถ้าเขามีความทุกข์ ก็ช่วยให้เขามีความสุข เขาไม่มีกินก็ช่วยให้เขามีกิน"

ฉะนั้น ขณะที่ไปนอนที่โรงพยาบาล คนเก่า ๆ ที่เรารู้จักจะหาไม่ได้ จะมีสักคนสองคน ทุกคนเขาจะไม่มองเราเลย

รวมความว่าเขาปล่อยให้ตายดีกว่า เขาจะคิดอย่างนั้นหรือไม่ ก็ไม่ทราบนะ นี่พูดเอาเอง แต่ว่าได้รับความเมตตาปราณีจากคนใหม่ คนใหม่ให้การอุปถัมภ์ค่าชู้เป็นอย่างดี

ถึงการเงิน ขณะที่เข้าโรงพยาบาลจะไม่มีติดตัว จะมีอย่างมากที่สุดไม่เกิน ๒๐ บาท ไข่ ๒๐ บาทนี่มันเป็นเงินประจำกระเป๋าคือถ้าจะไม่มีขนาดไหนก็ตาม จะเก็บไว้ ๒๐ บาทเป็นประจำ ถ้ามีมากกว่านั้นก็ทำบุญหมด มีความรู้สึกว่า

"ชีวิตของเราไม่มีความหมาย ตายแล้วเราเอาไปไม่ได้ ในเมื่อเราเอาไปไม่ได้ จะเก็บเอาไว้ทำไมให้มาก ทำให้มันเป็นประโยชน์แก่คนอื่น"

ก็เลยทำบุญก่อสร้าง เลี้ยงพระหมด

แล้วก็ผลที่สุด ท่านก็เลยบอกว่า

"เราจะไม่เป็นไร เมื่อถูกเขาทอด้งมาก ๆ ความเบื่อหน่ายก็เกิด คนเก่าทอด้ง แต่คนใหม่เขาเลี้ยง อันนี้เป็นกฎของกรรมของการยึดประเทศชาติเขา ทำให้คนเก่าเขามีความลำบาก

แต่ว่าเมื่อเรายึดได้ เมืองไหนเป็นเขลย เราเลี้ยงเขาให้มีความสุข ฉะนั้นคนเก่า ๆ ที่เราเคยทะนุถนอมบำรุงมา เขาจะหลีก เขาจะไม่มองเรา ไม่มีใครสงเคราะห์ แต่คนใหม่จะเข้ามาสงเคราะห์"

ความจริง บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เป็นความจริงตามนั้น ผมนอนป่วย ๒ ปี คนเก่าๆ ทายกเห็นหน้า ๒ คนเท่านั้นไปครั้งเดียว ไม่ได้เยี่ยมณะ ไปขอทรัพย์สินที่มีอยู่ ขอผมเถอะ ผมก็เลยบอกว่า ของทั้งหมดที่มีอยู่ที่วัด เป็นของสงฆ์ ผมออกมาจากวัด ผมไม่มีอำนาจอะไรเลย ผมคิดว่าเป็นของสงฆ์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นเล่ห์เหลี่ยม

แล้วจากนั้นมาก็ไม่มีใครเคยไปอีก แต่ว่าคนใหม่ที่ไม่เคยรู้จัก บรรดาท่านพุทธบริษัท อุณหนาฝาคั่งมาก เข้าไปนอนป่วยในที่นั้น พระที่เข้ามาป่วยก็ดี ขรราวาสก็ดี พลอยได้กินอาหาร วันหนึ่ง ๆ เต็มโต๊ะ โต๊ะใหญ่ ๆ เหลือแหล่ ข้าวของใช้ของกินบริบูรณ์ สมบูรณ์ นี่แหละเป็นผลจากการยึดชาติยึดเขตเขาได้ เราร่างเขา

บรรดาท่านพุทธบริษัท ยถากรรมมุตญาณ มีประโยชน์อย่างนี้

ประโยชน์ของการเจริญมโนมยิทธิ

ความจริงเวลานี้ (พ.ศ.๒๕๒๗) ทางคณะสงฆ์ได้ประกาศให้ทุกวัด เจริญสมาธิกรรมฐาน จะเป็นสมณะ-วิปัสสนาก็ได้ เป็นการเจริญสมาธิ

แต่ความจริงผมก็ตั้งใจ ที่ผมไม่ต้องรอให้คณะสงฆ์ประกาศ ผมทำของผมมาแล้วเป็นสิบ ๆ ปี หลังจากที่หลวงพ่อบานฝึกให้ผมได้บ้างเป็นแบบเปิด ๆ คือ ผมมีความรู้ในพระกรรมฐานแบบเปิด และเปิดก็ไม่ใช่เปิดเทศ เป็นเปิดไทย บินไม่เก่ง ร้องไม่เก่ง เดินไม่เก่ง เตาะแตะ ๆ ไปตามเรื่องตามราวของผม

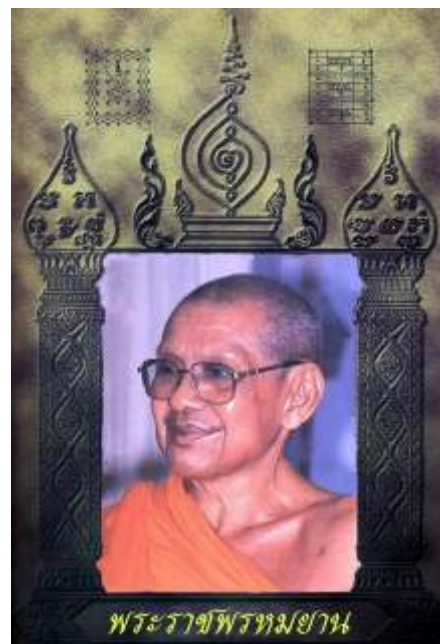
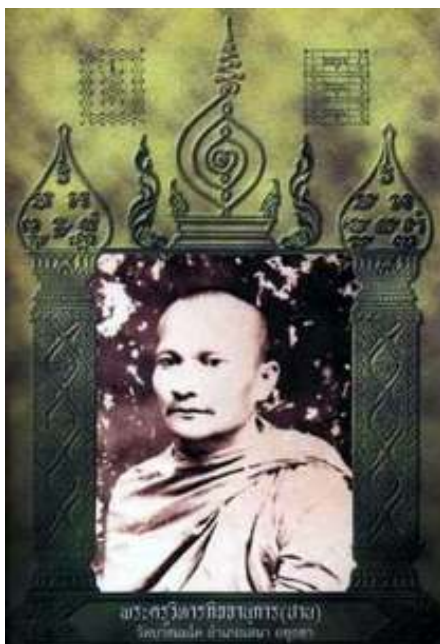
ผมก็อุตส่าห์นำประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผมได้จาก **มโนมยิทธิ** มาแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และกับริรดาญาติโยมพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกา

ความจริงด้าน **วิชาสาม** หรือด้าน **มโนมยิทธิ** ผมปลุกปล้ำมาเป็นสิบ ๆ ปี ญาติโยมก็สนใจบ้าง ไม่สนใจบ้าง ผมก็ไม่ว่า ผมไม่เคยว่า ผมไม่เคยเบียด

และโดยเฉพาะด้าน **สุขวิปัสสโก** ญาติโยมสนใจมาก ผมก็เอา ญาติโยมชอบอะไรผมก็ไปแบบนั้น

ที่ไหนญาติโยมชอบ **สุขวิปัสสโก** ผมก็แนะนำด้าน **สุขวิปัสสโก**
ญาติโยมที่ไหนต้องการด้าน **เดวิซไซ** ผมก็แนะนำด้าน **เดวิซไซ**
ญาติโยมพวกไหนต้องการ **จฬักญญ** อันนี้ผมสอนไม่ได้ ผมสอนได้แต่ **มโนมยิทธิ** แบบเปิด ๆ เรียกว่าพอไปถึงสวรรค์-นรกได้ ด้วยกำลังของใจ ไม่เอากายเนื้อไป เอาภายในไป

ผมก็ตั้งใจ กว่าคณะสงฆ์จะแจ้งมานี้ ผมทำมาแล้ว แนะนำมาแล้วเกิน ๔๐ ปี ก็รวมความว่า ผมก็ตั้งใจที่คณะสงฆ์ท่านเห็นชอบด้วย เพราะการเจริญพระกรรมฐานได้ประโยชน์ใหญ่จริง ๆ

🌸 วัดนี้และหลายวัดที่เจริญรุ่งเรือง 🌸 อาศัย มโนมยิทธิ ช่วย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ท่านมาสัมมนาพระสังฆาธิการที่วัดนี้ ผมก็บังเอิญได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสังฆาธิการ คือเป็นเจ้าอาวาสเปิด ๆ อีกนั่นแหละ ไม่กี่วัน... ความจริงตำแหน่งนี้ผมโยนทิ้งมาที่หนึ่งแล้ว และตำแหน่งต่าง ๆ ที่ฟังได้ผมโยนทิ้งหมด ผมไม่เคยสนใจเพราะมันเป็นปัจจัยของความทุกข์ แต่นี่เป็นการบังเอิญว่า

"วัดนี้ผมสร้าง ผมหนีไม่ได้ ถ้าวัดนี้ผมไม่ได้สร้างนะ ผมหนีไปแล้ว"

แต่ความจริงวัดนี้เดิมที่มันมีสภาพเป็นวัดร้าง ออกพรรษามีเจ้าอาวาสอยู่องค์เดียว วัดก็มีแต่ทรุดโทรมมาตามลำดับ ไม่มีอะไรดีขึ้น มีแต่หายไป พระพุทธรูปก็หมดไป ฝาภูกฐิติ ๆ ก็หมดไป กฐิติๆก็หมดไป ของดี ๆ มีไม่ได้ ก็หมดไปทั้งนั้น ก็รวมความว่า มันมีสภาพจะถึงวาระร้างอยู่แล้ว

ผมก็โตะเต้ ๆ มา ตามเรื่องตามราว แต่บังเอิญญาติโยมมาสนับสนุน ที่แรกคิดว่าจะทำนิด ๆ หน่อย ๆ แล้วเปิดเข้าถ้าเข้าป่าไปเลยดีกว่า ผมว่าอย่างนั้น

แต่มาญาติโยมหลายท่านได้สนับสนุน เอาสตางค์มาให้ ผมไปก็ไม่ได้ ไปก็เป็นขโมยเงินเขาละซี ถ้าจะวางให้คนอื่นก็มีหวัง...ไม่รู้จะวางให้ใคร ดีไม่ดีไปวางให้โจรเข้าไปปล้นเงินบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ผมก็พลอยตกนรกไปด้วย

ที่แรกก็ตัดสินใจว่า ทำแค่นั้นเสร็จ แค่นั้นเสร็จ ก็จะไป ในเมื่อไปไม่ได้ก็ สู้
คำว่า สู้ นี้ ไม่ใช่ไปสู้ไปตีกับเขา

สู้กับกำลังศรัทธาของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เอาใจก็เอากัน วัดนี้ที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้นี้ อาศัย มโนมยิทธิ ช่วย อาศัย กรรมฐาน ช่วย อันนี้เป็นตัวอย่าง

และก็มีหลายวัดที่พระท่านมาฝึกได้ออกไป มีคนเขามาแจ้งให้ทราบ ว่า พระองค์นั้นพระองค์นี้มาฝึก มโนมยิทธิ จากหลวงพ่อกแล้ว ไปถึงวัดท่านรุ่งเรืองจริง ๆ วัดของท่านสว่างาม คนเข้าช่วยเหลือในการก่อสร้าง เพราะ พระกรรมฐาน เป็นปัจจัย

ใช้เจโตปริยญาณ ดูสภาพจิต ใช้ อุดีตั้งสญาณ ดูอดีต

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ผมว่าความสะอาดของจิตของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านไปไหนท่านไม่เคยอด พระพุทธเจ้ามีพระมากเท่าไร ก็มีที่พักมีอาหารฉัน เพราะจิตของท่านสะอาด พวกเราความสะอาดของจิตไม่เท่าพระพุทธเจ้า

โดยเฉพาะอย่างผมก็ไม่สะอาดสะอาด นึกกลัวจะลุ่มพอลื่น ๆ กระทบ จิตคงจะไม่มีสภาพจิตแจ่มใสเป็นดาวประกายพริก ถ้าจิตเป็นดาวประกายพริกนี้เป็นจิตของพระอรหันต์ ผมก็ไม่รู้ จิตผม ผมไม่ค่อยสนใจจิตใจของใคร เวลานี้ผมไม่สนใจใครทั้งหมด

เมื่อก่อนนี้ ผมก็แบบเดียวกับเลขานุการเอกสิงคโปร์ ที่ประจำประเทศไทย ลูกศิษย์พลเอกทวนทอง สุวรรณทัต นั้นแหละ

ปรากฏว่าเจอใคร ได้ยินชื่อใครไม่ได้ ล่องบ๊ีบทันที ได้ยินชื่อบ๊ีบอันดับแรก ใช้ **เจโตปริยญาณ** ก่อน ดูจิตของคนนี้มีสภาพเป็นอย่างไร ดูไปดูมา...

อย่าลืมว่าในเวลานั้น ผมก็เป็นเปิดตัวเล็ก ๆ เวลานี้ตัวใหญ่ก็เป็นเปิดไทย ไม่ใช่เปิดเทศ เป็นเปิดตัวเล็ก ๆ ไปเจอเอาพระองค์สำคัญเข้า พระองค์นี้สำคัญจริง ๆ พอเขาบอกชื่อบ๊ีบผมก็จับจิตบ๊ีบ

โ้โฮ...องค์นี้ประวัติเบื้องหลัง ใช้ **อุดีตั้งสญาณ** ยาวเหยียด ยาวนี้ไม่ใช่ **เลวเหยียดนะ ดีเหยียด** ตั้งแต่บวชมาจุดดงค์ตลอด เวลาที่ใกล้พรรษาที่ไหนขออาศัยวัดจำพรรษา พอออกพรรษาแล้วก็เดินจุดดงค์ต่อไป และกำลังใจของท่านเวลานั้น ท่านสูงกว่าผมมาก

ความจริงเวลานั้น ผมยังหนุ่มอยู่ และผมก็ยังเป็นเปิด ที่เดินตัวเล็ก ๆ เดินเตาะเตาะ ๆ เดินก็จะชนจะล้ม ไปดูใจท่านเข้าบ๊ีบ ท่านปิดบ๊ีบทันที มีดต้อเลย

อันนี้เป็นเครื่องวัด ผมเชื่อมั่นเลยว่าพระองค์นี้ดีจริง ๆ ถ้าไม่ดีจริงปิดไม่ทัน อารมณ์ใจนี้ มันรู้กันได้ง่าย ๆ เมื่อไร ใครเขานึกอะไรมานี้ใครจะรู้ นี่เราพอนึกบ๊ีบท่าน ปิดบ๊ีบ หันมาเลย ยิ้ม ท่านพูดเรื่องอื่นอยู่ หันมาพูด

"คนเรานั้นก็แปลกนะ โ้คนอื่นเขาได้ คิดว่าตัวจะได้บ้าง มันไม่มีทางจะทำกันได้"

คำว่า ไม่มีทางทำกันได้ หมายความว่า รู้ไม่ได้แน่ ฉันจะปิด ...เท่านี้ผมชื่นใจ ผมกราบได้ทันที กราบด้วยความสนิทใจว่าท่านเก่งจริง ๆ

อาการเก่งอย่างนี้ ตามสันนิษฐานของผมว่า พระองค์นี้ต้องไม่ใช่ **อภิญญา** หก เข้าใจว่าจะจะเป็น **ปฏิสัมภิทาญาณ** เพราะคุยกันอยู่แท้ ๆ คนตั้งเยอะ เรานึกบ๊ีบ ปิดบ๊ีบทันที แล้วหันมายิ้มเลย นี่เก่งจริง ๆ

พระดีในกรุงเทพฯ มีไม่น้อย ท่านไม่อวด ต้องระวัง

ความจริงในประเทศไทยเรา อย่างนี้มีเยอะ ในกรุงเทพฯ ก็มี อย่าไปนึกว่าพระในกรุงเทพฯ ไม่ดีนะ มีดีนะเยอะเชียว จะไปชนพระดีตาย

แต่ความจริงพระดีท่านไม่โอ้อวดนะ เราไปคุยกับท่านก็แบบธรรมดา ๆ ดีไม่ดีจะคิดว่าไอ้หลวงตาอยู่ ๆ องค์กรนี้ไม่มีความหมาย ระวังให้ดีนะ

ระวังให้ดีนะ เพราะพวกนี้ท่านไม่มีอะไรจะอวด เพราะความจริง มหาเศรษฐีจะนำทรัพย์สินมหาศาลไปอวดขอทาน มันก็ไม่ได้ประโยชน์ และขอทานแก่จะมีอะไรมาแบ่ง พระดี ๆ ก็เหมือนกัน ที่ผมเข้าไป ท่านก็ทำจ้อง ๆ เพราะอะไรไม่รู้ใหม่

เพราะผมเป็นสภาพขอทาน ขอทานคือความดีผมมีนิดเดียวกระจุกกระจิม ๆ ก็ไอ้เปิดเดินเปาะแปะ ๆ และจะไปชนกับพระที่มีความดีได้อย่างไร ท่านก็เลยไม่รู้จะเอาอะไรมาอวด ท่านก็เลยเก็บเงียบ ทำเหมือนคนไม่มีอะไร นี่เป็นความดีของท่าน เราดีไม่เท่าท่าน ท่านก็ถ่อมตัวลงมา เป็นความดีที่ควรบูชา

อบรมศีลธรรม ไม่เกิดประโยชน์

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่บรรดาทางราชการมั่ง เห็นพระท่านว่านะ พระท่านบอกว่า ทางราชการขอให้พระอบรมศีลธรรม

แต่ความจริงเรื่องอบรมศีลธรรมนี้ นิมนต์ผมไปที่ไหนผมไม่ไป และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรหลายวัดที่บอกให้ผมไปพูดที่นั่นพูดที่นี่

อย่าให้บอกเลยครับ ผมไม่ไปแน่นอน ถ้าขึ้นไปแล้ว มันไม่ได้ประโยชน์ โทษก็เกิดกับผมด้วย นั่นคือ ผมป่วยไข้ไม่สบาย แก่แล้ว เวลาจะพักผ่อนก็ไม่มี เวลาไปถึงที่ ก็ให้นั่งแกร่วรอถึงเวลาพูด พูดแล้วก็นั่งแกร่วอีก ไม่มีเวลาพักผ่อน อันนี้มันไม่ไหวจริง ๆ

และอีกประการหนึ่ง **การพูดไม่มีผล** ผมเทศน์มาตั้ง ๒๐ ปี ไม่เคยมีญาติโยมเลิกสรา ไม่เคยดีขึ้นเลย ไปเทศน์ที่ไรก็แค่นั้น ไปที่ไรก็แค่นั้น ไป ๆ มา ๆ กลายเป็นรับจ้างเทศน์ไป บางแห่งเขารู้สึกว่า ผมไปรับจ้างเขาเทศน์ ไปเทศน์เอาเงิน **ผมก็เลยตั้งใจไม่เกิดประโยชน์**

ต้องอบรมพระกรรมฐาน

ก็เลยมานั่งคิดใหม่ว่า
ทำอย่างไรหนอ จะสนองคุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
กลับมาใหม่ มาว่ากันเรื่อง **พระกรรมฐาน**

พระกรรมฐาน

จึงมาพิจารณาด้าน **สุขวิปัสสโก** ผลน้อยอีก ญาติโยมทำได้ ญาติโยม มักจะคุยกัน ว่าเวลานั่ง นิ่งนานเท่านั้น นิ่งนานเท่านั้น อารมณ์แบบนั้น อารมณ์แบบนี้ มันก็ไม่จริง และก็รักษาอารมณ์ได้ไม่จริง

ก็เลยคิดว่าจะสอน **สองในวิชาสาม** และ **มโนมยิทธิ**

ที่ว่า **สองในวิชาสาม** เป็นฉนวนโลกีย์เป็นสมาธิต่ำๆ ความจริงไม่ถึงฉนวน **สองในวิชาสาม** นี้ ขึ้นด้วยอุปลจารสมาธิ ยังไม่ถึงฉนวนสมาบัติ

ก็ผมบอกแล้วว่าผมเป็นเป็ด ไป ๆ มา ๆ ก็มาจับได้ **สองในวิชาสาม** โยมเอาไม่ได้อีก

หาวิธีการต่างๆ หลากอย่างหลายแบบ **ให้สร้างพระพุทธรูป เฟื่องพระพุทธรูป ดูพระแก้ว ดูพระทอง** ก็ไม่ไหวอีก ไปไม่รอด

ไปไม่รอดทำอย่างไร ?

หันมาจับ **มโนมยิทธิ** เถอะ **มโนมยิทธิ** ตามกำลังที่ผมศึกษามา ยิ่งไง ๆ โยมรับไม่ไหวแน่ เพราะต้องใช้กำลังมาก ใช้เวลามาก ไม่เหมาะกับบรรดาญาติโยม พุทธบริษัท และก็ไม่เหมาะกับพระที่บวชใหม่ ๆ ใช้เวลาน้อย ๆ

ในที่สุด ก็มาหาทางให้ง่าย และให้เร็ว ตามที่ฝึกอยู่เวลานี้ กว่าจะค้นพบก็นาน

การฝึกมโนมยิทธิ มีประโยชน์แบบไหน

มโนมยิทธิ นี้เป็นจุดบังคับจริง ๆ ถ้าญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิงที่มาฝึกนี้ ผมก็ไม่มั่นใจว่าท่านจะรักษาได้ทุกคน มีบางรายให้ไปแล้วสูญ ทำได้แล้วกลับไปบ้านไม่กล้าทำ เพราะไม่มีครูสอน

อันนี้เราก็ไม่ติกัน เพราะอะไร ความเข้มแข็งของจิตที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า "บารมี" ไม่เสมอกัน ท่านมีกำลังต่ำแค่นั้น เราจับโยนขึ้นไปที่สูงยอดไม้ ท่านก็หล่น

บางรายทำไปได้แล้ว ไปปล่อยให้เผื่อ แล้วบอก ไปที่บ้านมันไม่สว่างไสว คือ ไม่สามารถจะทำให้แจ่มใสเหมือนเมื่ออยู่วัด

อันนี้ก็ทราบได้ว่า กลับไปบ้านท่านไปทำศิลาตามเดิม ท่านไม่ทรงความดีเหมือนที่ปฏิบัติอยู่ที่นี่ ปฏิบัติอยู่ที่นี่ท่านรักษาความดีไว้ได้ สภาพของจิตยังสดใส อารมณ์ยังเป็นโลกีย์วิสัยนี้มันไม่ทรงตัว

แต่ว่าส่วนใหญ่ดีมาก เพราะอะไร เป็นกฏตายตัวของ มโนมยิทธิ ที่ต้องทำ มันก็ตรงกับที่คณะสงฆ์ขอร้องมา

มโนมยิทธิ จริงๆ ที่จะให้ทรงตัว

ฟังตามนี้ละ ญาติโยมพุทธบริษัทที่ดี บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่นั่งฟังก็ดี คือว่า จะให้ทรงตัวจริง ๆ ต้องเอา **อุทุมพริกสูตร** มาอ่านกัน ว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้อย่างไร ผมจะเล่าโดยย่อ ๆ

สะเก็ดความดีในพระพุทธศาสนา

สำหรับด้าน **สะเก็ด** พระพุทธเจ้าพูดไว้มาก ผมย่อเอา คือ

๑. เราไม่สนใจจริยาของใครเลย
๒. ไม่โอ้อวด
๓. ไม่ยกตนข่มท่าน
๔. ไม่ถือตัวเกินไป

เอาย่อ ๆ เท่านั้น ความดีขนาดนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **สะเก็ด** ยังไม่ใหญ่โต เข้าไปเกาะ **สะเก็ด** นิด ๆ ของพระพุทธศาสนา อันนี้ต้องสังเกต ถ้าใครปฏิบัติไม่ได้ อย่างนี้ ก็เกาะ **สะเก็ด** ไม่ได้ ไม่ต้องไปடுத்துไปแล้ว

ญาติโยมที่รักษา **มโนมยิทธิ** ไว้ได้ดี ท่านรักษาไว้ได้ดี

เปลื้องความดีในพระพุทธศาสนา

และอันดับที่สอง การเข้าถึง **เปลื้อง** พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

เราต้องไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง
ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล
ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว ก็รวมความว่า
เราจะรักษาศีลให้ครบถ้วนแจ่มใส

และหลังจากนั้น **จิตมีความเข้มแข็ง**
สามารถระงับนิรณได้ทันทีทันใด ตามที่เราต้องการ

ไฉ่ นิรณ กับ **ปฐมณ** เป็นศัตรูกัน
ถ้าขณะใด อารมณ์ของนิรณชนิดหนึ่งอย่างใดอย่างหนึ่งมีขึ้นในจิต เวลานั้นกำลังของสมาธิจะสลายตัวทันที
เวลาใด ที่จิตระงับจากนิรณ นิรณไม่ฟูสงบ เวลานั้นกำลังจิตเป็นสมาธิเป็นปฐมณทันทีเหมือนกัน โดยไม่ต้องภาวนา ไม่ต้องทำอะไรเลย
ถ้านิรณไม่ฟูขึ้น ปฐมณก็เข้ามา ถ้านิรณมา ปฐมณก็ไป ก็แลกกันไปแลกกันมาอย่างนี้

และประการต่อไป อาการที่จะทรงตัว มีความแจ่มใสของจิต จิตจะผ่องใส ต้องการรู้ ต้องการเห็นอะไร เมื่อไร ได้ทันทีทันใด และก็มีสภาพไม่ผิด แจ่มใสด้วย นั่นก็คือ **พรหมวิหาร ๔**

พรหมวิหาร ๔ คือ

เมตตา ความรัก มีความรู้สึกไว้เสมอว่าเราจะรักคนรักสัตว์เสมอด้วยตัวเรา เราอยากจะทำตัวเราใหม่ ไม่มีใครอยากทำ อยากจะขโมยของเราไปทิ้งใหม่ เราไม่มีความ เราจะไม่รักเขาเป็นมิตรที่ดีสำหรับเขา

ถ้าโอกาสมี เราจะ**เกื้อกูลเขาให้มีความสุข** ตามกำลังที่เราจะพึงทำ **เราจะไม่อิจฉาริษยาใคร** เมื่อบุคคลอื่นได้ดีพลอยยินดีด้วย ใครพลีพลังแล้ว เราไม่ซ้ำเติม เราวางเฉย

อารมณ์อย่างนี้ บรรดาพุทธบริษัท **พรหมวิหาร ๔** นี้ถ้าประจำใจไว้เสมอ **ศีลก็บริสุทธิ์ ทาน จาคะก็สมบูรณ์แบบ และกัสมาริก็ตั้งมั่น วิปัสสนาญาณ คือ ปัญญาที่แจ่มใส**

เพราะอารมณ์ใจเยือกเย็น เป็นกำลังใหญ่ ตัดโลภะ-ความโลภ ตัดโทสะ-ความโกรธ ตัดโมหะ-ความหลง จิตจะสะอาดอยู่ตลอดเวลา จิตมีความเยือกเย็น อารมณ์เป็นฌานตลอดเวลา

ต้องการจะรู้อะไรขึ้นมา ระวังนิเวศน์บิบบเดียว มีความรู้สึก จิตแจ่มใสสะอาดทันที ทำได้อย่างนี้ ถือว่าเป็นการทรงฌานโลกีย์ ฌานโลกีย์จะทรงตัว ไม่มีการเสื่อมคลาย ไม่มีการถอยหลัง อันนี้ญาติโยมพุทธบริษัททำได้ดีมาก เยอะ

รักษาอารมณ์ทั้งหมดนี้ พระพุทธเจ้าทรงเรียกเข้าถึง **เปลื้อง** ที่พระองค์ทรงสอน

แต่ว่า **เปลื้อง** ความดีที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำได้เยอะจริงๆ รักษาไว้ได้ดี ทำให้โลก ทำให้ประเทศชาติมีความเยือกเย็น มีความสามัคคีกัน มีศรัทธา-ปสาทะดี

กระพี้ความดีในพระพุทธศาสนา

และต่อไป **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** การระลึกชาติได้ นี้เข้าถึง **กระพี้**

ถึงแม้จะเป็นการระลึกชาติแบบเบ็ด ๆ เขาก็ทำกันได้ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย บางท่านฟังแล้วจะหาว่าอวดอุตริมนุสธรรม หากหาไปเถอะ แต่อย่าลืมคนเขาทำได้ เวลานี้ เวลาฝึก ครูเขาฝึกกัน ผมไม่ได้ฝึกเอง ผมเป็นแต่เพียงประธานนอนเป็นประธานอยู่ที่นั่นบ้าง นอนเป็นประธานอยู่ที่กุฏิบ้าง บางทีหายใจครอก ๆ ทำท่าจะตายบ้าง บางทีก็นั่งโง่งง ๆ

อย่างเมื่อสองวันนี้ เมื่อวานกับวันนี้โง่งงบอกไม่ถูก วันที่ ๑๗ กับวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ มันจะทรงตัวไม่ไหว วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ชาวสามพรานมา ๗๐ คนกว่า ลงรับไม่ได้ มันไม่ไหวจริง ๆ ทรงตัวไม่ได้ วันที่ ๑๘ คืออยู่พักหนึ่ง ตอนเย็นชั่งจะไม่ไหวอีกเหมือนกัน

เวลานี้ ก็เลยต้องนอนพูด สบาย พูดมันไปอย่างนี้ ถ้ามันจะตาย ระหว่างธรรมะก็ยอม อันนี้ประโยชน์ใหญ่

สำหรับ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** การระลึกชาติ ญาณโยมก็สามารถทำ
กันได้ อย่าลืมนึกว่าครูเป็นเปิด ลูกศิษย์คงจะไม่ใช่หงส์ แต่ดีไม่ตีลูกศิษย์อาจจะ
เป็นหงส์ก็ได้

อย่างท่าน โลกทายี ท่านไม่เอาไหน แต่สามารถแนะนำ ให้พระทั้งหลาย
สามารถไปได้ดี เขาไม่ได้เรียนมาจากท่าน เขาเรียนมาจากพระพุทธเจ้า แต่ว่าบาง
รายท่านก็ทำเขาเปิดไปเหมือนกัน

สำหรับท่าน โลกทายี ท่านไม่ใช่เปิด ท่านเป็นท่าน อย่างท่าน จักขุบาล นี้
ท่านเป็นวิสัยสุขขวิปัสสโก แต่พระที่อยู่กับท่านได้ปฏิสัมภิทาญาณกันเป็นแถว นี้จะ
ถือว่าครูเป็นเปิด แล้วลูกศิษย์จะเป็นเปิดเสมอไปไม่ใช่ ครูเป็นเปิด ลูกศิษย์อาจจะ
เป็นหงส์ทองก็ได้

ฉะนั้นผมก็ในชั้น **อักษาดาวโร ดลาคตา** การประพฤติปฏิบัติเป็นหน้าที่ของ
บรรดาญาณโยมพุทธบริษัทและเพื่อนภิกษุสามเณร ผมมีหน้าที่บอกเท่านั้นเอง ผู้รับ
ฟังอาจจะทำได้ดีกว่าผู้บอกเยอะแยะไป ถมเถไป

เป็นอันว่า กระจ์ในพระพุทธศาสนา ญาณโยมก็สามารถทรงตัวได้

แก่นความดีในพระพุทธศาสนา

ต่อมา **แก่น จตุปปาตญาณ หรือ ทิวจักขุญาณ** ท่านก็ทำกันได้ดีอีก

และต่อมา **ปัจจุปปันนังสญาณ กิติ อติตังสญาณ กิติ อนาคตังสญาณ**
กิติ ท่านทำกันได้ดีมาก

ดีจนกระทั่งท่องเที่ยวไปเจอพระในนรก เป็นพระข้างสี่ดอชดด้วย และก็โล
กันต์บ้าง อเวจีบ้าง และก็ไปเจอพระในปัจจุบันนี้ใกล้ๆ ในสวรรค์บ้าง พรหมโลกบ้าง
เลยพรหมไปบ้าง ทำให้กำลังใจญาณโยมพุทธบริษัทมั่นคงในความดี และก็สลัดห
หู่ที่ถอยในความชั่ว

อย่าลืมนึกว่าทุกคนยังเป็นปุถุชนยังไม่หนักแน่นนัก อาจจะพลาดได้ แต่พลาด
น้อยดีกว่าพลาดเป็นปกติ

คำแนะนำที่ให้แนะนำไว้เป็นปกติ ก็คือ

**ทุกคนจงอย่าล้มความตาย
และตายแล้วไม่ใช่ตายสูญ**

ตายสูญอีกศาสนาหนึ่งไม่รู้ศาสนาไหน ได้ยินเสียงทางวิทยุบ้าง โทรทัศน์บ้าง หนังสือบ้าง "ตายแล้วสูญ" ก็เป็นเรื่องของท่าน เราอย่าไปตำหนิตาน เมื่อท่านจะสูญก็เป็นเรื่องของท่าน พวกเราลูกศิษย์พระพุทธเจ้า **"เราไม่สูญ"**

เราไม่สูญ เพราะว่า

เขาได้ **อดตั้งสัจฉาน** ถอยหลัง **ปพเพณิวาสนาสติฉาน** ถอยหลัง เขา **รู้** เขาเคยเกิดมาแล้วตั้งหลายแสนวาระ หลายแสนอสงไขยกัป เขาก็ยังไม่สูญ

อนาคตั้งสัจฉาน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร สามารถพิสูจน์พระที่ใหญ่ ใหญ่โดยฐานะ ใหญ่กว่าตัวท่านเอง ฐานะสูงกว่า อันดับไหนก็ตาม ว่าจะไปทางไหน **เขาทราบ**

และ **ปัจฉป็นนังสัจฉาน** ไปชนกันไนนรกเลย และสามารถคุยกันได้อีก **ปฏิบัติทาความชั่ว**

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็ทำให้ทุกคนทราบ และเกิดความกลัว ว่าถ้าเราทำอย่างนั้นบ้าง อาจจะต้องมีโทษอย่างนี้ อันนี้ก็ตองเป็น **อนาคตั้งสัจฉาน** พิสูจน์ตัวเองว่า ถ้าทำอย่างนั้นจะไปที่ไหน **ก็ทราบได้อีก**

ตอนนี้ละ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เป็นเหตุให้บรรดาพระกิติ ฆราวาสกิติที่ เขาได้แล้ว เขามีความมั่นคง เอาเฉพาะคนที่มั่นคงนะ ที่เลอะเทอะมาประเดี๋ยวไปนะ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร บางทีมาคืนเดี๋ยวไป ผมไม่ใช่พระพุทธเจ้า มาประเดี๋ยวเดี๋ยวจะได้อะไร และก็มา ๆ ไป ๆ

ประเภทมาคืนเดี๋ยวนี้ผมไม่สนใจ ไม่สนใจเพราะท่านไม่เอาจริง แคใช้เวลา ๖ - ๗ วัน มันเป็นของไม่หนัก ชีวิตท่านทั้งชีวิต ท่านยังอยู่ไปอีกนาน แคเวลาว่าง ๕ - ๖ วัน ว่างไม่ได้ ผมก็ไม่สนใจ ถ้าใครมาอยู่เพื่อปฏิบัติ ๓ - ๔ วัน ๕ - ๖ วัน ถึง ๗ วัน ผมสนใจเป็นพิเศษ บางทีผมป่วยไข้ไม่สบาย ผมคลานตัวมเดี๋ยม ๆ ไปให้กำลังใจ ลงไปสอนเองให้กำลังใจ คนอย่างนี้ท่านดี

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และกั้วัดหลายวัดที่ได้รับความรู้นี้ไป ทำให้วัดเจริญรุ่งเรือง คนที่เขารู้เหตุรู้ผล รู้กฎของบุญ รู้ผลของบุญ รู้ผลของบาป เขาก็ละความชั่ว เข้ามาทำความดี วัดเป็นศูนย์กลางแห่งการทำความดี

เป็นอันว่า **ประโยชน์ของมโนมยิทธิ** นี้ **ประโยชน์ใหญ่มาก** ทำให้คน **มีความเข้าใจ** ตั้งใจในเขตแดนของความสงบสุข และกั้ว **ปลดเปลื้องความทุกข์** คือ **ไม่ทำความทุกข์ให้เกิดแก่ผู้อื่น**

อ้างอิง

จากหนังสือ **พ้อสอนลูก**
หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

จากหนังสือ **มโนเมยฺหิและประวัติของฉัน**
หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

และจาก **เทปคำบรรยาย**
พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤกษ์ วัดท่าซุง)

จัดทำโดย
ศูนย์พุทธศรัทธา
สำนักปฏิบัติพระกรรมฐาน สาขาวัดท่าซุง
๗๗ หมู่ ๗ ต.บ้านหม้อ อ.บ้านหม้อ จ.สระบุรี ๑๘๑๓๐
โทร ๐๓๖-๒๐๑๖๐๐, ๐๘๔-๑๐๗๖๑๐๖

ประวัติการสร้าง ศูนย์พุทธศรัทธา

คณะพุทธศรัทธา เกิดจากการรวมตัวของศิษยานุศิษย์ ของพระเดชพระคุณ "หลวงพ่อพระราชพรหมยาน" (หลวงพ่อกุญแจ วัดท่าซุง) ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในเขต อำเภอบ้านหมอ, พระพุทธบาท, ท่าเรือ และท่าลาน จังหวัดสระบุรี และพระนครศรี-อยุธยา รวมทั้งจังหวัดใกล้เคียง

ได้ร่วมกันจัดรายการธรรมทัศนาจร นำผู้มีจิตศรัทธาไปบำเพ็ญกุศล ตามวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือ, ภาคกลาง, ภาคอีสาน, ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก มีการทำบุญถวายสังฆทาน ทอดกฐิน-ผ้าป่า และฟังธรรมโอวาทจากพระสุปฏิปันโน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติธรรม โดยได้เริ่มจัดเป็นครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๑ เป็นต้นมา

คณะพุทธศรัทธา ได้จัดรายการธรรมทัศนาจร ไปบำเพ็ญกุศลกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจ ที่วัดท่าซุงเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ต่อมาก็ได้พาคณะเดินทางไปบำเพ็ญกุศล และปฏิบัติพระกรรมฐาน(มโนมยิทธิ) กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจเป็นประจำทุกปีและปีละหลายครั้ง

ต่อมาได้ชักชวนสมาชิกที่ฝึก "มโนมยิทธิ" ได้แล้ว มารวมตัวกันเพื่อปฏิบัติพระกรรมฐาน โดยอาศัยสถานที่ตามวัดต่าง ๆ เริ่มแรกก็ไปฝึกกันที่พระอุโบสถวัดไถ่จัน อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา ระยะแรกมีกันไม่กี่คน ได้ชักชวนผู้สนใจมาฝึก ผู้ที่ฝึกได้แล้วก็ไปชักชวนกันมามากขึ้น

ต่อจากนั้นก็ย้ายไปปฏิบัติตามวัดอื่น ๆ ที่มีสมาชิกอยู่ในบริเวณนั้น และมีจิตศรัทธาในการปฏิบัติ เช่น วัดหัวหิน วัดสะตือ วัดบึงงาม วัดกลาง วัดไถ่เสา บางครั้งก็ใช้สถานที่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ฝึกกรรมฐานกัน ระยะหลังสุดก่อนซื้อที่ดินสร้างศูนย์ฯ ได้ไปปฏิบัติกันที่โรงเรียน วัดกลาง อ.ท่าเรือ

จากการไปขอใช้สถานที่ต่างๆ ปฏิบัติธรรมนั้น แม้เจ้าของสถานที่จะเต็มใจให้ใช้แต่ก็ไม่สะดวกเท่าที่ควร เนื่องจากบางครั้งได้กราบนิมนต์พระมาเจริญศรัทธา หรือมีกิจกรรมบำเพ็ญกุศลต่าง ๆ

ดังนั้น คณะพุทธศรัทธาจึงคิดที่จะหาซื้อที่ดินเพื่อสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม โดยพยายามหาสถานที่ที่มีความสงบเงียบ บรรยากาศร่มรื่น เพื่อให้เหมาะสมกับเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม

จนกระทั่งในปี ๒๕๒๘ จึงได้พบสถานที่ที่เหมาะสม อยู่ติดริมทะเลสาบ บ้านหมอ เป็นสถานที่ที่สงบเงียบ ร่มรื่นบรรยากาศดีเพราะอยู่ริมน้ำ ที่ดินด้านหน้าอยู่ติดถนนสายท่าเรือ – พระพุทธบาท สะดวกในการเดินทาง และอยู่ห่างจากตัวอำเภอและตลาดบ้านหมอเพียง ๓ ก.ม.

เมื่อได้ติดต่อเรื่องที่ดินเรียบร้อยแล้ว จึงเริ่มโครงการสร้างสำนักปฏิบัติพระกรรมฐานขึ้น โดยจัดแบ่งที่ดินเป็นแปลงๆ และได้ชักชวนสมาชิกที่มีกำลังศรัทธาซื้อที่ดินคนละแปลงสองแปลง ได้ตั้งชื่อว่า “ศูนย์พุทธศรัทธา” ตามชื่อของคณะ

และเริ่มดำเนินการก่อสร้างเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๒๘ ระยะเวลาได้สร้างกุฏิขึ้นมา ๑ หลัง ใช้เป็นที่ปฏิบัติพระกรรมฐาน ต่อมาในปี ๒๕๒๙ ได้สร้างศาลาเพื่อใช้เป็นที่บำเพ็ญกุศลและปฏิบัติพระกรรมฐาน

จนกระทั่งในปี ๒๕๓๒ พระเดชพระคุณ หลวงพ่อพระสุธรรมยานเถระ (หลวงพ่อดุสิต วัดท่าซุง) ได้เมตตาพาไปโปรดที่ศูนย์พุทธศรัทธา คณะกรรมการของศูนย์ฯ ได้ร่วมกันถวายที่ดิน และหลวงพ่อดุสิตได้รับศรัทธา เป็นสำนักปฏิบัติพระกรรมฐาน สาขาวัดท่าซุง

ตำริในการสร้าง ศูนย์พุทธศรัทธา ของหลวงพ่อดวงพระราชาพรหมยาน

เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๑๘.๐๐ น. เศษ หลังจากเครียดจากงานที่คนแก่ทำแล้วเข้าที่พัก ร่างกายมันก็รวนตามปกติของมันคือ มันปวดท้องมีอาการคลื่นไส้ร้อนภายในท้อง วันนี้รู้สึกว่าอาการทุรนทุรายมากเป็นพิเศษ ด้วยเมื่อวันก่อนๆ มันมีอาการดีขึ้นมากแล้ว ถ้าพูดตามความเป็นจริงแล้ว ร่างกายดีขึ้นมาก อาการส่วนอื่นดีหมดทุกอย่าง เหลือส่วนท้องเพียงส่วนเดียว ตามคำพยากรณ์ของท่านไม่ผิด แต่วันนี้มันรวนเป็นพิเศษ เมื่อมันรวนหนัก ก็จำต้องพึ่งกำลังใจ พยายามรักษาอารมณ์ใจแน่วสนิทเป็นพิเศษ อารมณ์ใจแน่วมาก ไม่มีอาการเคลื่อนไหวในอารมณ์ นีรวนเกาะไม่ติด เมื่ออารมณ์แน่วสนิท อาการทางกายก็รู้สึกเบาโล่ง เมื่ออารมณ์คลายอารมณ์หยาบออกแล้ว เคลื่อนเข้าสู่อารมณ์ละเอียด จิตสว่างขึ้น มีอาการคล้ายร่างกายย้ายสถานที่

อาการอย่างนี้เป็นนิมิต คือ มีอาการคล้ายความฝัน มีความรู้สึกว่าจะออกไปจากที่เดิม ไปนอนอยู่ที่ตึกเก่า ๆ หลังหนึ่ง เป็นตึกใหญ่มาก นอนตะแคงขวาอยู่บนเตียงเก่า ๆ ภาวนาคาถาที่ภาวนาเป็นปกติ จิตสงบมาก มีอารมณ์แน่ว ซึ่งอารมณ์อย่างนั้นเป็นอารมณ์ญาณที่มีวิปัสสนาญาณผสมอยู่น้อย จึงมีอารมณ์แน่ว เวลานั้นมีความรู้สึกว่า ทางด้านหลังห่างออกไปประมาณ ๑๐ เมตร มีพระสงฆ์องค์หนึ่งท่านนั่งอยู่ เราไม่สนใจใครทั้งหมดสนใจแต่สมาธิอย่างเดียว ขณะที่สมาธิแน่วสนิท ด้านกำลังสมาธิอยู่นั้น มีผู้คนเอาของราคาแพงมาให้มากมาย มีทั้งของใช้และเครื่องประดับ มี ทอง เพชร พลอย ที่ประดับแล้วมากมาย นอนคิดว่าเมื่อเรากลับวัดเราจะชนไปได้อย่างไร คิดว่ามีคนสัก ๑๐๐ คนก็ยังชนไม่ไหว จึงตัดสินใจตามที่เคยปฏิบัติมาเป็นปกติว่า สมบัติเกิดขึ้นที่ใด ให้อยู่ที่นั่น เช่นไปวัดไหน เขากวายเป็นทองก็ถวายไว้วัดนั้น อาการอย่างนี้ทำเป็นปกติ

ควายตามอาละวาด

เมื่อตกลงใจตามนั้นแล้ว อารมณ์กังวลในทรัพย์สินก็ไม่มี เวลานั้นเกิดความรู้สึกอยากถ่ายอุจจาระ แต่ก็เกิดมีความรู้สึกว่า มีควายตัวหนึ่งมายืนอยู่ข้างหลังพร้อมกันนั้นก็มีความรู้สึกว่ามีมือ ๆ หนึ่งมาอุดที่ทวารหนักกันอุจจาระออก เมื่อหันหลังไปดูปรากฏว่าควายตัวนั้นกลายเป็นคน เป็นชายร่างผอมผิวดำสูงโปร่ง ปากแหงตรงจมูกลงมา เธอเอามืออุดทวารหนักเอาไว้ อุดแรงมาก ต้องใช้กำลังดิ้นสะบัดอยู่นาน เธอจึงเลิกอุดแล้วหายไป มีเสียงบอกตามที่ถาม

เมื่อคนๆ นั้นหายไปแล้ว ก็เกิดอาการสงสัยว่า ควายกลายเป็นคนและมาอุดทวารหนักเพราะอะไร ก็มีเสียงกังวลไฟเราะมากตอบว่า “เพราะกรรมควายของเธอ” เมื่อฟังแล้วก็เกิดสงสัยคิดว่าเราเคยเกิดเป็นควายหรือ เสียงนั้นตอบว่า “ไม่ใช่”

จึงถามเสียงนั้นว่าที่บอกว่า กรรมควายนั่น หมายความว่าอย่างไร เสียงนั้นพูดว่า “เธอดูโทรทัศน์เรื่องสงครามเก้าทัพหรือเปล่า” ก็ตอบว่า ไม่ได้ดูเพราะอารมณ์คนแก่เหลาเหย้อย่างนี้ ดูละครไม่ไหวเพียงดูข่าวก็พอแล้ว เสียงนั้นพูดว่า “สงครามที่เกิดแต่ละคราว การนำทหารออกรบมีจำนวนนับหมื่นอย่างสงครามเก้าทัพต้องใช้เนื้อวัว ควายเป็นอาหารมีอละก็ตัว”

จึงถามเสียงนั้นว่า ฉันมีส่วนคุณทหารออกรบในสมัยสงครามเก้าทัพหรือ เสียงนั้นกลับตอบว่า “เกือบทุกชาติที่เกิดมาแล้ว ยกเว้นชาตินี้ เธอเคยเป็นแม่ทัพใหญ่บ้าง แม่ทัพรองบ้าง เป็นพ่อเมืองบ้าง แต่ละชาติรบตลอดทุกชาติ จึงต้องใช้เนื้อวัว ควาย เนื้อไก่ เนื้อปลานับจำนวนไม่ไหวเป็นอาหารเลี้ยงทหาร กรรมนั้นตามสนองเธอเวลานี้ โดยเฉพาะที่เป็นโรคถ่ายไม่ออก ล้างก็ไม่ใคร่ออกนั้นเป็นโรคกรรมควาย

เมื่อฟังเสียงนั้นแล้วก็อ่อนใจ เจ้ากรรมควายนี้ มันทรมานมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๒๕ หลายปีมาแล้ว ถามเสียงนั้นว่า กรรมควายจะชำระอย่างไรได้ เสียงนั้นตอบว่า “บวชเณร ๑๒๓ หรือ ๑๒๕ รูป และบวชชักรมบถสิบนั้น ให้เขาด้วยซิ” ก็รับปากกับเสียงนั้นว่า ถ้าอย่างนั้นไม่หนักใจ ขอแบ่งให้เธอด้วย จึงถามเสียงนั้นอีกว่า กรรมที่ตามสนองหมดเท่านี้หรือ เสียงนั้นหัวเราะกั๊กวานมาก แล้วตอบว่า “ยังมีอีกมาก เตรียมตัวรับให้ดีเถอะ”

บอกเสียงนั้นว่า ถ้าอย่างนั้นฉันจะปล่อยให้ร่างกายมันตาย เพื่อหลบเศษกรรม เสียงนั้นตอบว่า “ไม่มีทางหลบไปอย่างนั้นได้หรอก คำสั่งที่ให้อยู่ต่อ รออยู่แล้ว” เมื่อทางออกเพื่อพ้นเศษกรรมไม่มี จึงถามเสียงนั้นว่า ถ้าถอยไม่ออก จะมีทางใดบ้างที่เพิ่มเติมจากการบวชเณรลูกชาย และให้ลูกหญิงรักษาศีลกรรมบถสิบ เพราะมีนักเรียนชายรับอาสาบวชเณร ๑๒๓ คน นักเรียนทั้งหมดนี้ เลี้ยงอย่างลูก มีความรู้สึกว่าเป็นลูก นักเรียนชายก็คือลูกชาย และนักเรียนประจำหญิง ๘๐ คน เธอรับอาสาถือศีลกรรมบถสิบ

ทั้งนี้ไม่ได้บอกนักเรียนไปกลับเพราะถ้าพวกเขาสมัครบวชเณรและรักษาศีลอีก ที่พักจะไม่พอ จึงไม่ได้บอกพวกเขา เธอคิดว่าถ้าบอกพวกเขาอีก ส่วนใหญ่คงสมัครบวชเณรและรักษาศีลอีก

สร้างสถานที่ชำระจิต

เมื่อถาม ในการหาทางชำระหนี้กรรมเพิ่มเติมอีก เสียงนั้นตอบว่า “สร้างสถานที่ชำระจิตใจให้สะอาด” ถามท่านว่า สร้างวัดใหม่ เสียงนั้นตอบว่า “ไม่จำเป็น ถ้าวัดที่สร้างนั้นไม่รู้จักชำระจิตใจ สร้างไปก็เสียเงินเปล่า ได้ไม่เท่าเสีย ควรสร้างสถานที่เจริญกรรมฐานและมีอำนาจควบคุมโดยตรง อย่าหาคนอื่นมาเป็นเจ้าสำนักควบคุม จะต้องสะท้อนใจเหมือนที่ผ่านมาแล้วมากมาย”

เมื่อคุยกับเสียงนั้นถึงตอนนี้แล้ว เสียงนั้นบอกว่า “พอแล้วนะเวลาคุยกันหมดแล้ว” แล้วเสียงนั้นบอกมาอีกว่า “ถ้าเธอสงสัยว่า เสียงนี้เป็นเสียงของใคร เธอจงทราบว่ เสียงนี้คือเสียงพ่อของเธอ” สบายไปเลย

ลดยไม่ขึ้น

เมื่อทราบวาระของกรรมตามสนอง รู้สึกหนักใจตัวเอง ขอทุกท่านพึงทราบว่ ว่าจะไม่มีใครหลบกรรมได้ จึงหาทางออกด้วยการไปตามที่ต้องการ เวลานั้นมันเบื่อหมดทุกอย่าง เป็นอันว่าเคลื่อนไม่ได้ ในที่สุดก็เข็ญสุดกำลังพ้อออกได้ แต่มีร่างกายหยาบมาก ขอหยุดเรื่องนิมิตไว้เพียงเท่านี้ เพราะเรื่องยาวมาก เกรงว่าผู้อ่านจะรำคาญ

ตัดสินใจสร้างสำนักกรรมฐาน

วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๒ ถึงเวลาที่กำหนดจะไปทำลาน พาเด็กนักเรียนไปชมโรงงานปูนซีเมนต์ ทำหลวง แต่ทว่าผู้เขียนเอง อยากจะไปชมสถานปฏิบัติกรรมฐานที่คณะศิษย์ทำลานสร้างขึ้น รู้สึกว่าที่นี่มีศรัทธาแข็งแรงมาก งานก่อสร้างไม่เคยขอร้องและรบกวนเลย แต่ยังคงกลับมาปีจจัยและสิ่งของมาถวายมากมาย

ก่อนจะไปได้ถามพระท่านว่ามีคนมากไหม พระท่านบอกว่า มีคนมามาก จึงเอาแหวนทองไปเพื่อแจก ๘๐๐ แหวน ล็อกเก็ต ๔๐๐ รวมแล้วคิดเป็นเงิน ๑๖,๔๐๐ บาท เมื่อแจกจริง ๆ กลับไม่พอแก่ท่านผู้มา ล็อกเก็ต เคยแจกแก่ผู้ถวายสังฆทานชุดเล็ก ก็ต้องเปลี่ยนเป็นแจกแหวนแทน

คราวต่อไปขอรับรองว่าจะเอาแหวนและล็อกเก็ตไปให้พอ กำหนดไปเที่ยวหลัง คือวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒ มีหลายท่านบอกว่า ถ้าไปวันเสาร์หรืออาทิตย์จะพบคนมากกว่านี้ ความจริงไปวันไม่ว่างนี่ดี เพื่อรู้กำลังใจแน่นอนกว่า

เงินที่ทำบุญวันนั้น

๑. ทำบุญซื้อที่ดินสร้างอาคาร ๑๔,๕๕๐.- บาท
๒. ฝาตีกรรมสังฆทาน ๕๗,๙๙๐.- บาท
๓. บูชาวัตถุมงคล ๕,๓๖๐.- บาท
๔. ขยายอาหารถวายทำบุญทั้งหมด ๕,๔๕๕.- บาท
๕. ซื้อหนังสือธรรมะ ๒,๒๔๐.- บาท
๖. ทำบุญถวายเป็นส่วนองค์หลวงพ่อดวง ๒๘,๔๑๐.- บาท

รวมเงินทำบุญวันนั้นทั้งหมด ๑๑๑,๐๐๕.- บาท

เงินทำบุญทั้งหมดนี้ ไม่ได้นำมาบำรุงวัดท่าซุง คงมอบไว้เพื่อเป็นทุนซื้อที่ดินเพื่อก่อสร้างต่อไป มีเงินส่วนหนึ่งที่นำกลับมาวัด คือ เงินถวายเพื่อสร้างพระปัจเจกพุทธเจ้าและเงินที่ใส่ยามเมื่อเดินออกมา

รวมเงินที่รับมาวัดทั้งหมด ๘,๘๕๐.- บาท
รวมเงินที่ทุกท่านทำบุญวันนั้นทั้งหมด ๑๒๒,๘๕๕.- บาท

ทั้งหมดนี้ใช้เวลาทำบุญจริงๆ ตั้งแต่ ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๓.๑๐ น. เศษ เมื่อเห็นว่าแม้เป็นวันธรรมดาซึ่งต่างคนต่างก็มีงานต้องทำ ยิ่งอดสาหัสเสียสละเวลาที่จะพึงมีรายได้ มารวมกันและทำบุญ เป็นปีจจัยบอกถึงกำลังใจที่เป็นมหากุศลอย่างยิ่ง

จึงตัดสินใจสร้างสำนักปฏิบัติกรรมฐานที่นี่ มีกำหนดส่วนใหญ่ให้แล้วเสร็จไม่เกิน ๓ ปี คือ

๑. สร้างอาคาร หลังคาแบนเป็นฐานรับ และสร้างอาคารเหมือนอุโบสถอยู่เบื้องบน

๒. สร้างอาคารที่อาศัย ชั้นล่างเป็นห้องโถง เป็นที่ฉันอาหารของพระ และรับแขกวันธรรมดา ชั้นบนมีห้องนอน ๑๐ ห้อง ขนาดห้องสี่ก ๘ เมตร กว้าง ๔ เมตร รวม ๑๐ ห้อง มีห้องโถงพอสวมควรร พอเป็นที่รวมสนทนากันได้ มีห้องส้วมห้องน้ำไม่น้อยกว่า ๖ ห้อง

สำหรับอาคารตามข้อ ๑ นั้น ชั้นล่างที่เป็นห้องโถง เป็นศาลาทำบุญหรือห้องฝึกกรรมฐานเบื้องต้น ชั้นบนที่มีรูปเป็นพระอุโบสถ เป็นที่เจริญกรรมฐานของท่านที่ฝึกคละงแล้ว

สถานที่แห่งนี้ เป็นสำนักปฏิบัติพระกรรมฐาน ขึ้นตรงกับวัดท่าซุง เนื้อที่ไม่จำเป็นต้องครบ ๖ ไร่ มีที่พอปลูกอาคารก็ใช้ได้ เมื่อทำการก่อสร้างและร่วมปฏิบัติกันจริงจิงแล้ว เรื่องขยายเนื้อที่มีคนช่วยเหลือ ปัจจุบันขอให้เร่งรัดการก่อสร้างซึ่งสำคัญกว่าซื้อที่ เพราะเท่าที่มีอยู่แล้วรู้สึกว่าจะพอสร้าง

มุมการก่อสร้าง

มุมการก่อสร้างนี้ มีความสำคัญมาก เพราะถ้าไปถูกมุมมหาทุกขตะเข้า จะมีแต่ความแร้นแค้นยากจนทั้งสถานที่ปฏิบัติ และคนที่มาร่วมทำบุญ แต่ถ้าถูกมุมมหาเศรษฐีสถานที่ปฏิบัติก็ดี ผู้ร่วมทำบุญก็ดี จะมีความเป็นอยู่คล่องตัวมาก เคยสังเกตการณ์เรื่องมุมการก่อสร้างนี้มาแล้ว ๔๐ ปีเศษ ไม่เคยผิด มุมที่ส่งผลมี ๘ มุม แต่มุมที่สมควรมี ๒ มุมคือมุมมหาเศรษฐี กับมุมสารีบุตร ฉันชอบมุมมหาเศรษฐีมาก เพราะคณะที่ทำบุญร่วมไม่ยากจน

ให้วัสดุก่อสร้างเริ่มต้น

๑. ให้ปูนซีเมนต์ ๑๐๐ ตัน
๒. ให้เหล็ก ๒๐ ตัน

หมายเหตุ ปูนและเหล็ก ให้ตามราคาที่ซื้อได้ในปัจจุบัน แต่ถ้าคณะกรรมการซื้อได้ถูกกว่า ก็จะได้ปูนหรือเหล็กมากกว่าที่กำหนดให้ เพราะจะขออนุญาตญาติโยมและลูกหลานขอเอาเงินที่ถวายเพื่อใช้สอยส่วนตัว ไปซื้อปูนและเหล็ก ซึ่งมีมูลค่าประมาณสามแสนเศษ

และถ้าทำงานเข้มแข็งเอาจริงเอาจัง และพอจะหาได้จะให้อย่างนี้ ๓ ปีและปีหนึ่งๆ จะกำหนดทำบุญร่วมกันครั้งหนึ่ง ถ้าบังเอิญได้เงิน ก็จะร่วมสร้างสถานที่นั้นจนแล้วเสร็จ ท่านที่อ่านแล้ว จะร่วมทำบุญมากน้อยได้ตามกำลังทรัพย์และศรัทธา ส่งเงินทำบุญทางธนาคารก็ได้ ขอให้บอก ว่า ร่วมสร้างสำนักกรรมฐานท่าลาน

อาคารทำดังนี้

ศาลาแทนพระอุโบสถ

๑. ทำพื้นติดดิน กว้าง ๒๐ วา เทหลังคาแบบเหมือนศาลา ๒ ไร่

๒. พระอุโบสถอยู่ชั้นบน ให้ทำเป็นอาคาร ๔ มุข ความกว้างของห้องกว้าง ๔ เมตร เหมือนกันทั้งศาลา และพระอุโบสถ รูปร่างอย่างนี้ มีความประสงค์ให้มีรูปเหมือนวิมาน มุขแต่ละด้านกว้าง ๘ เมตร

รูปทรงให้ช่างพิจารณาออกแบบให้เหมาะสม

๓. ที่ดินที่นี้ดูแล้วมีความแข็งแรงไม่ต้องตอกเข็มก็ได้ ให้ทำเท้าช้างกันเสา ๒.๕ เมตร ใช้คานดิ่งเข็มแผ่น เมื่อขณะที่จะเทพื้น ให้เทพพร้อมกันคานให้เอาเหล็ก ๔ หุน เป็นเหล็กยื่นของพื้น สอดเข้าไปในคานแล้วเทพพร้อมกัน คานจะดิ่งพื้นอย่างนี้ เรียกว่า คานดิ่งเข็มแผ่นจะไม่มีทรุด

กุฎิที่อาศัย

๑. เทพื้นเกาะคานเหมือนศาลา

๒. กว้างห้องละ ๔ เมตร เหมือนกันพื้นใช้กว้าง ๖ ห้อง ทำเป็นห้องนอน ๒ แถว ลีกร์ห้องละ ๘ เมตร ถ้าสงสัยให้ดูที่อาคารรับแขก ห้องนอนด้านละ ๕ ห้อง

๓. ยาว ๑๐ ห้อง เป็นห้องนอน ๕ ห้อง เว้นด้านตะวันตกไว้ ๒ ห้อง เอาไว้เป็นห้องโถง พอนั่งคุยกันได้ ๒ ห้อง อีกห้องหนึ่งทำห้องส้วมห้องน้ำ ควรมีห้องส้วมห้องน้ำ ชั้นละไม่น้อยกว่า ๖ ห้อง ทำด้านตะวันตกตรงกัน

๔. หลังคาของห้องพระให้เทแบนก่อน ต่อไปจะทำเป็นหลังคาทรงไทยแฝด ๓ หลังก็ได้ใส่ช่อฟ้าหน้าบันได้

หมายเหตุ โดยเฉพาะชั้นล่างของศาลาและกุฎิ ควรทำให้เสร็จในปีแรก จะได้มีที่ไว้รับแขก ส่วนรายละเอียดนอกจากนี้ เอาไว้หรือกันเพราะไม่มีอะไรน่าหนักใจ

ควรรีบลงมือทำ เงินที่รับสองครั้งคือเดือนมกราคมและกุมภาพันธ์ ๒๕๓๒ เอาเป็นเงินลงทุนเริ่มต้นก่อน ส่วนปูน ๑๐๐ ตัน เหล็ก ๒๐ ตัน ให้ไปเบิกที่ฉันได้ตามที่สั่งซื้อแล้ว เป็นคราวๆ หรือจะหาเงินจากใครสำรองจ่ายไปก่อน แล้วเอาใบรับเงินไปเบิกที่ฉันได้ เพราะเงินมีพร้อมแล้ว แต่ต้องให้ทันเวลาธนาคารทำงาน

หมายเหตุ ให้ลงมือเทเสาไปก่อน แล้วกำหนดงานวางศิลาฤกษ์ เพื่อรวบรวมทุนเมื่อฉันมีเวลาว่าง

หลวงพ่อดวงพระ
(พระสุธรรมยานเถระ)
๒๖ มกราคม ๒๕๓๒

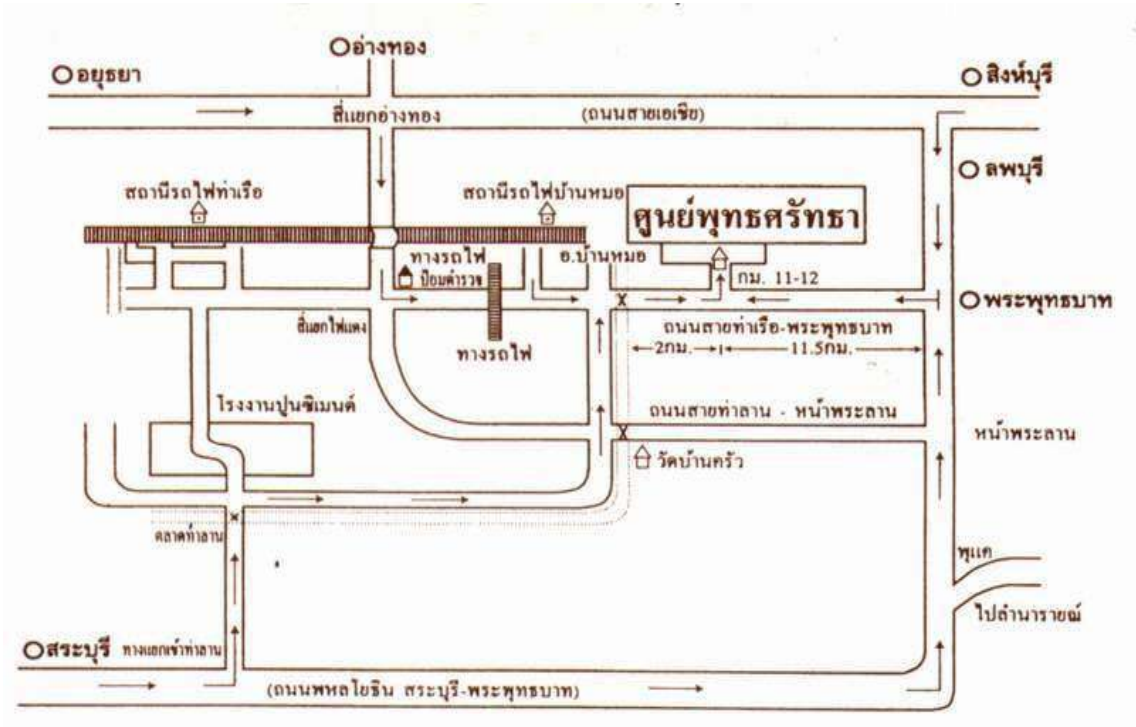

ในปี ๒๕๓๒ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกาญจนาภิเษก) ซึ่งขณะนั้นหลวงพ่อได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ที่ “พระสุธรรมยานเถระ” ได้เมตตาไปโปรดศิษยานุศิษย์และพุทธบริษัท ณ ศูนย์พุทธศรัทธา และได้เมตตาได้รับศูนย์พุทธศรัทธาเป็นสำนักปฏิบัติพระกรรมฐาน ขึ้นตรงต่อวัดท่าซุง ได้โปรดให้สร้างศาลาปฏิบัติธรรมและกุฏิอำนวยการ ขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่ชำระจิต

แผนที่เดินทางไปศูนย์พุทธศรัทธา

รายละเอียดการเดินทาง

การเดินทางใช้เส้นทางสายเอเชียจะสะดวกที่สุด คือ เข้าทางอ่างทอง เมื่อใกล้ถึงทางแยกเข้าตัวเมืองอ่างทอง ให้ชิดซ้าย จะมีป้ายบอกไป อ.ท่าเรือ ให้เลี้ยวซ้ายขึ้นสะพานลอย แล้วขับตรงไปประมาณ ๒๖ กิโลเมตร ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๖ จะมีสะพานลอยข้ามทางรถไฟ ลงสะพานลอยจะเป็นสี่แยกไฟแดง ชำมือจะมีป้อมตำรวจให้เลี้ยวซ้าย แล้วขับตรงไปประมาณ ๔ กิโลเมตร ก็ถึง ศูนย์พุทธศรัทธา

รายละเอียดเพิ่มเติม

ท่านที่ต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ศูนย์พุทธศรัทธา หรือ ประสงค์จะร่วมทำบุญตามกำลังศรัทธา ติดต่อ

คุณชนะ สิริไพโรจน์ ประธานศูนย์พุทธศรัทธา
โทร ๐๓๖-๒๐๑๖๐๐, ๐๘๔-๑๐๗๖๑๐๖

และสามารถเข้าไปดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

เว็บศูนย์พุทธศรัทธา

www.buddhasattha.com

บล็อกศูนย์พุทธศรัทธา

www.zeedhama.bloggang.com

ศูนย์พุทธศาสตร์ไทย

๕

www.buddhasattha.com